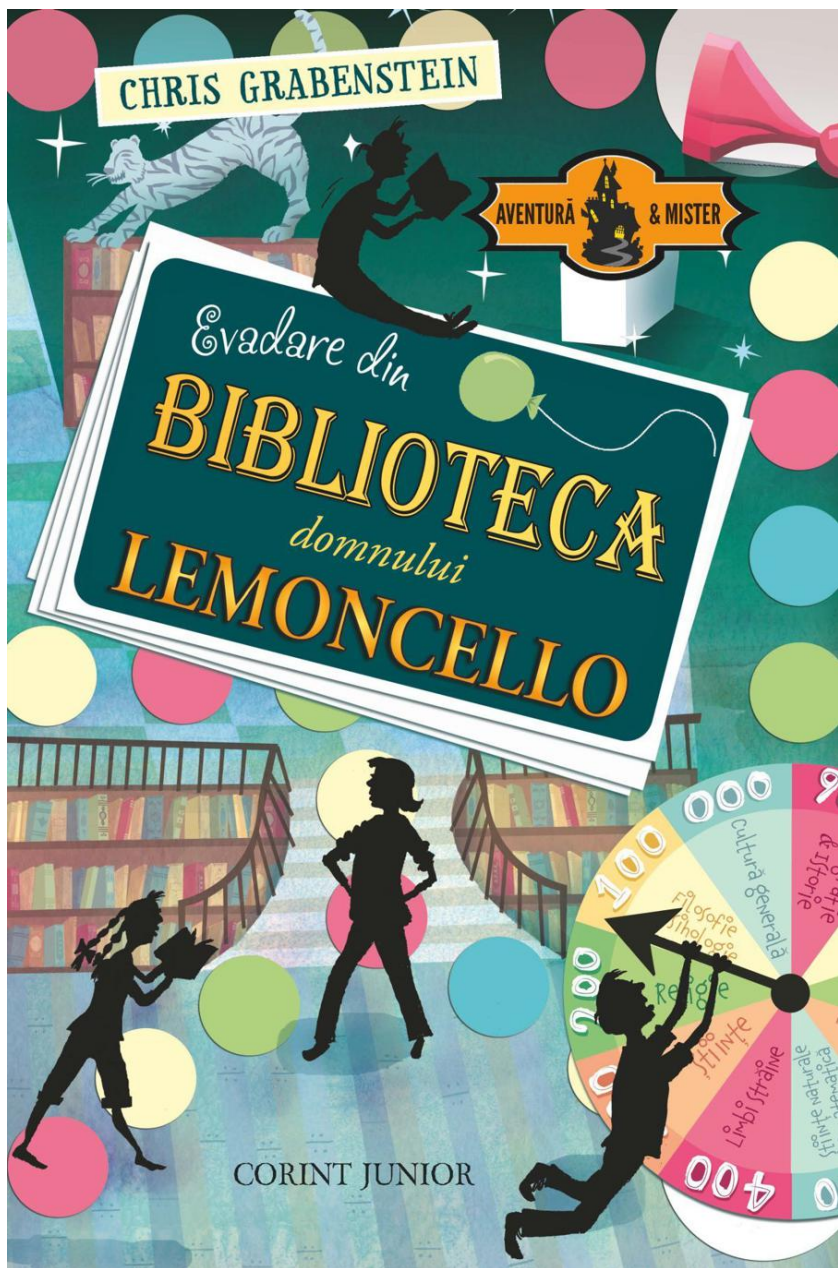

CHRIS GRABENSTEIN

AVENTURĂ & MISTER

Evadare din
BIBLIOTECA
domnului
LEMONCELLO

CORINT JUNIOR

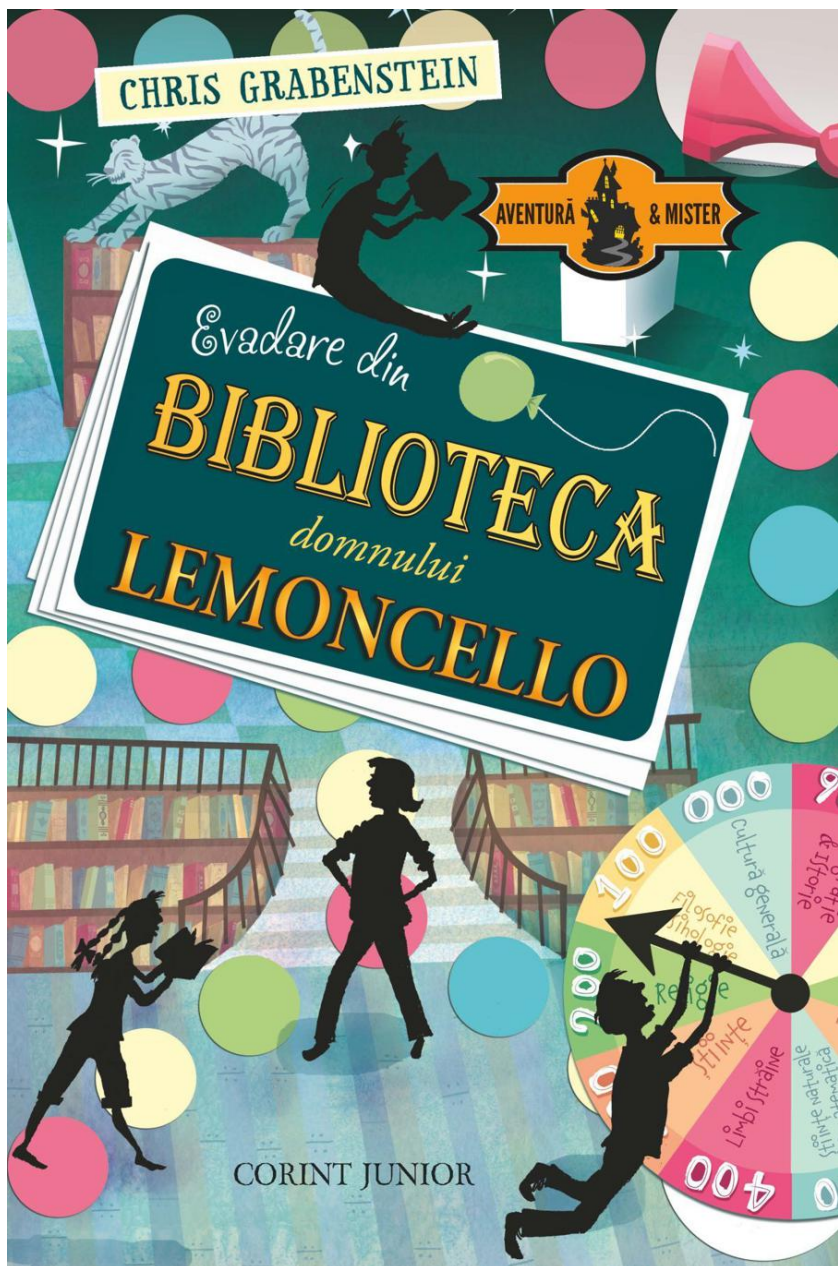

CHRIS GRABENSTEIN

AVENTURĂ & MISTER

Evadare din
BIBLIOTECA
domnului
LEMONCELLO

CORINT JUNIOR

Chris Grabenstein

Evadare din biblioteca domnului Lemoncello

Traducere din limba engleză de

Meropi Papagheorghe

CORINT JUNIOR

2015

CORINT JUNIOR

CHRIS GRABENSTEIN

Escape from Mr. Lemoncello's Library

Text copyright © 2013 by Chris Grabenstein

Jacket art copyright © 2013 by Gilbert Ford

This translation published by arrangement with Random House

Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
Editurii CORINT JUNIOR, imprint al Grupului Editorial Corint

Redactare: Teodora Nicolau

Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică

ISBN ePUB:978-606-793-259-1

ISBN Print:978 973 128 608-2

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin
copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe
dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare,

incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

elefant

**În memoria lui Jeanette P. Meyers
și pentru toți bibliotecarii care ne ajută
întotdeauna să găsim ceea ce căutam**

Așa a ajuns Kyle Keeley să fie pedepsit o săptămână.

Mai întâi a luat-o pe-o scurtătură chiar prin tufa preferată de trandafiri a mamei lui.

Da, spinii l-au înțepat rău de tot, dar luând-o printre tufe și strivind câteva petunii obținea un avans de cinci secunde față de fratele lui mai mare, Mike.

Știau amândoi unde se află ultimul obiect de care aveau nevoie pentru a câștiga jocul: în casă!

Kyle găsisese deja conul de pin pentru runda din aer liber și era destul de sigur că, la rândul lui, Mike înșfăcase „floarea galbenă”. Doar în luna iunie este plin de pădăii.

— Lasă-te păgubaș! strigă Mike în timp ce amândoi se năpusteau pe aleea de la intrare.

Ca o săgeată, Mike trecu pe lângă Kyle și ajunse la ușă înaintea lui, anulându-i avansul temporar.

Da, bineînțeles.

Mike Keeley, la cei șaptesprezece ani ai săi era vedeta liceului la toate disciplinele sportive. Fotbal, baschet, baseball. Oriunde era vorba despre o minge, Mike se pricepea de minune.

Kyle, la doisprezece ani, era departe de a fi vedetă.

Celălalt frate al lui Kyle, Curtis, în vârstă de cincisprezece ani, încă nu reușise să scape din curtea vecinilor, unde dăduse nas în nas cu câinele. Curtis era cel mai isteț dintre frații Keeley, însă pentru runda în aer liber nimerise cartonașul cu provocarea cea mai nesuferită dintre toate: jucăria câinelui din vecini. Odată ce nimereai cartonașul cu „câinele”, trebuia să stai o tură.

Cât despre motivul pentru care cei trei frați Keeley alergau ca bezmeticii prin cartier în acea după-amiază de duminică, înșfăcând diverse lucruri care mai de care mai trăsnete, ei bine, mama lor era de vină.

Doar ea fusese cea care le sugerase:

— Dacă vă plictisiți, jucați un joc cu cartonașe!

Kyle a coborât așadar să scotocească prin pivniță după unul dintre jocurile lui preferate: Domnul Lemoncello prezintă: Vânătoarea de Nimicuri Prețioase – de interior și în aer liber. Fusese un mare succes al domnului Lemoncello, creatorul multor jocuri de excepție. Kyle și frații lui îl jucaseră atât de des când erau mai mici, încât

domnul Keeley fusese nevoit să contacteze firma domnului Lemoncello pentru a face rost de un set de cartonașe de schimb. Provocările de pe noile cartonașe se dovediseră complet diferite, care mai de care mai ciudate, ca de exemplu „chiloții lălâi ai unui adult” sau „o farfurie murdară” și „o coajă putrezită de banană”.

(La sfârșitul jocului, cei care pierduseră trebuiau să pună totul la loc, exact acolo unde găsiseră obiectele respective. Era regula oficială a jocului, tipărită pe interiorul cutiei, și de-asta era cu atât mai important să câștigi!)

În timp ce Curtis era blocat în curtea vecinilor, încercând să negocieze cu dobermanul lor, Twinky, ca să pună mâna pe jucăria lui preferată de ros, Kyle și Mike căutau aceleași două obiecte deoarece, pentru runda finală, toți jucătorii primeau același cartonaș cu ghicitoare.

Ghicitoarea din ziua aceea, deși era un cartonaș peste care Kyle nu mai dăduse până atunci, fusese superușoară.

GĂSEȘTE DOUĂ MONEDE DIN 1982 CARE, ADUNATE, FAC 30 CENTI, IAR UNA DINTRE ELE NU POATE FI O MONEDĂ DE 5 CENTI.

Pe bune? Răspunsul era o monedă de 25 de cenți și una de 5, pentru că ghicitoarea preciza că numai una nu putea fi de 5 cenți.

Așa că, pentru a câștiga, Kyle trebuia să găsească o monedă de 25 de cenți din 1982, plus una de 5 din 1982.

Ceea ce nu era prea greu.

Tatăl lor avea o carafă pentru cidru de mere plină cu mărunțiș, în atelierul lui din pivniță.

De aceea se întreceau Kyle și Mike să ajungă acolo.

Mike se năpusti pe ușă.

Kyle zâmbi.

Îi plăcea la nebunie să se ia la întrecere cu frații lui mai mari. Fiind mezinul familiei, era cam singura lui șansă să-i poată întrece la ceva în mod cinstit. La jocurile cu cartonașe, toată lumea trebuia să respecte aceleași reguli. Era nevoie de puțin noroc cu zarurile, de ceva istețime și să nimerești un cartonaș bun, dar dacă respectai regulile și erai perseverent, puteai câștiga negreșit.

Mai ales astăzi, când Mike își risipise avantajul alegând traseul obișnuit până în pivniță. Urma să intre pe ușa din față, apoi să se repeadă spre spatele casei, să coboare scările și, de acolo, să se năpustească spre atelierul tatălui lor.

Kyle, pe de altă parte, avea s-o ia pe o scurtătură.

Sări peste câțiva arbuști pătrătoși și deschise cu piciorul o fereastră de la demisol. Auzi ceva pârâind când se cățără cu tenișii pe pervaz, însă nimic nu-l putea opri din drum. Trebuia neapărat sa-l întrecă pe fratele lui mare.

Se strecură prin deschizătura îngustă, ateriză pe podea și, adunându-se de pe jos, se îndreptă către bancul de lucru unde se afla carafa. Vărsă conținutul și începu să scotocească prin mormanul de mărunțiș.

Este!

Kyle găsi imediat o monedă de 5 cenți din 1982. O vârî în buzunarul de la piept, înlăturând dintr-o mișcare toate celelalte monede de 5 și de 10. 2010. 2003. 1986.

— Haide, haide! mormăi el.

Ușa atelierului se izbi larg de perete.

— Ce nai...?

Mike era de-a dreptul surprins să vadă că i-o luase Kyle înainte.

În clipa următoare era în genunchi, scormonind după monede, însă Kyle exclamă dintr-odată:

— Am găsit-o! și înșfăcă de pe jos o monedă de 25 de cenți din

1982.

— Și cea de 5 cenți? insistă Mike.

Kyle o scoase din buzunarul cămășii.

— Ai intrat pe fereastră? se auzi o voce de-afară.

Era Curtis, ghemuit lângă straturile de flori.

— Da, răspunse Kyle.

— Țsta era și planul meu. Cea mai scurtă distanță între două puncte este o linie dreaptă.

— Nu-mi vine să cred că ai câștigat! se văită Mike, nefiind deloc obișnuit să piardă.

— Ei bine, spuse Kyle, ridicându-se țănoș, n-ai de ales, frate. Iar acum, voi doi, fraierilor, trebuie să duceți toate vechiturile astea la loc.

— Eu chiar nu o să-i dau înapoi chestia asta lui Twinky! spuse Curtis, arătându-le o bucată de sfoară înnodată și băloasă.

— O, ba da, spuse Kyle. Pentru că ai pierdut. Da, sigur, oi fi avut tu ideea să intri pe fereastră...

— Țăă, Kyle? mormăi Curtis. Poate ar fi bine să taci un pic...

— Ce? Haide, Curtis. Nu te oftica și tu. Doar pentru că eu am fost cel care a luat-o pe scurtătură și a deschis geamul cu piciorul și...

— Tu ai făcut asta, Kyle?

Chipul cuiva apăru de partea cealaltă a ferestrei.

Era tatăl lor.

— He, he, he, chicoti Mike în spatele lui Kyle.

— Tu ai spart geamul? Tatăl lor părea destul de nervos. Ei bine, ghici cine-o să plătească pentru înlocuirea geamului.

Aşa a ajuns Kyle Keeley să rămână fără 50 de cenţi din alocaţie pentru tot restul anului.

Şi să fie pedepsit o săptămână.

În altă parte a orașului, Dr. Yanina Zinchenko, bibliotecara vestită în toată lumea, străbătea ca o furtună clădirea întortocheată ca o peșteră ce avea să se deschidă cu mare fast în numai câteva zile.

Construcția noii biblioteci publice din Alexandriaville durase cinci ani. Lucrările fuseseră executate în cea mai mare taină și sub paza cea mai vigilentă. O echipă a renovat exteriorul a ceea ce fusese cândva cea mai impunătoare clădire din acel orașel din statul Ohio: sediul băncii Gold Leaf. Alte echipe – tâmplari, zidari, electricieni și

instalatori – s-au ocupat de interior.

Nicio echipă de constructori nu a petrecut mai mult de șase săptămâni pe șantier.

Nicio echipă nu a știut exact ce făcuseră (sau urmau să facă) celelalte echipe.

Iar când acele echipe au încheiat lucrările, alte echipe supersecrete (muncitori extrem de bine plătiți, care ar fi negat până și cea mai mică legătură cu biblioteca, cu Alexandriaville sau cu întregul stat Ohio) s-au ocupat de finisaje.

Dr. Zinchenko supraveghease desfășurarea construcției pentru angajatorul ei – un miliardar extrem de excentric (unii ar spune chiar dus cu pluta). Numai ea cunoștea toate minunățiile și lucrurile nemaipomenite ascunse între acei pereți.

Dr. Zinchenko era o femeie înaltă, cu păr roșu ca focul. Purta un taior scump, croit pe comandă, tocuri impresionante, o cască Bluetooth și ochelari cu rame roșii, groase.

Cu tocurile răsunând pe podeaua de marmură și cu degetele glisând pe ecranul unei tablete de ultimă generație, Dr. Zinchenko trecu pe lângă ușa roșie a panoului de comandă și apoi pe sub o arcadă, pășind în splendida sală de lectură circulară, la baza rotondei înalte cât trei etaje.

Clădirea băncii, pe al cărei schelet fusese proiectată biblioteca, data din 1931. Cu ale sale coloane corintice nesfârșite, o intrare cu boltă arcuită, finisaje sofisticate și o uriașă cupolă aurită, s-ar fi potrivit mai degrabă în vecinătatea unui muzeu din Washington, D.C., și nu pe străzile uniforme ale unui orașel din Ohio.

Dr. Zinchenko se opri o clipă pentru a privi cel mai impunător efect vizual al bibliotecii: Cupola Minunilor. Zece ecrane curbate, high-definition – la fel de luminoase ca acelea din Times Square – se înșirau pe peretele interior al cupolei ca niște felii de portocală. Fiecare ecran putea funcționa independent sau ca parte a unui întreg spectaculos. Cupola Minunilor se putea preschimba în cerul nopții, acoperit de constelații felurite, sau lua forma plutitoare a

norilor, care lăsa vizitatorilor impresia că întreaga clădire s-ar fi ridicat cu totul de la pământ. Sau, ilustrând sistemul zecimal Dewey, înfățișa zece secțiuni diferite cu imagini vibrante, mereu în schimbare, corespunzătoare fiecărei categorii din sistemul de clasificare al bibliotecii.

— Am ultimele cote Dewey pentru sectorul patru al Cupolei Minunilor, rosti Dr. Zinchenko în cască. 364.1092.

Fiecare cuvânt era pronunțat atent și răspicat, astfel încât artistul vizual al bibliotecii să știe precis ce cifre aveau să se perinde pe al patrulea ecran, în vârtejul montajului tematic dedicat științelor sociale, cu imagini ce reprezentau și un ciocănel plutitor de judecător, mărușul unui profesor rostogolindu-se și o ninsoare molcomă, de ziceai că vine Crăciunul.

— Cotele nu trebuie să apară până duminică, la ora 11. Ai înțeles? mai preciză ea.

— Da, Dr. Zinchenko, răspunse o voce metalică în cască.

Dr. Zinchenko studie apoi statuile holografice proiectate în firidele căptușite cu satin negru, săpate în pilonii masivi de piatră, ce susțineau ferestrele arcuite deasupra cărora se înălța Cupola Minunilor.

— De ce Shakespeare și Dickens sunt tot aici? Nu sunt pe listă pentru deschidere.

— Scuzați-mă, răspunse directorul responsabil cu imagini holografice al bibliotecii, aflat de asemenea pe fir. Mă ocup îndată.

— Mulțumesc.

Părăsind rotonda, bibliotecara păși în Sala Copiilor.

Era întunecată, cu doar câteva becuri aprinse. Însă Dr. Zinchenko reținuse poziția meselor în miniatură atât de bine, încât traversă încăperea până în Colțul Poveștilor fără a se ciocni de nimic. Acolo se mai uită o dată la găștele ce abia fuseseră aduse.

Cârdul format din șase boboci audio-animatronici – roboți pufoși cu

ochi ca niște mingi de ping-pong (creați special pentru noua bibliotecă de ingineri care colaboraseră cu Disney World) – era cocoțat în vârful unui raft oblic din colț. Mama Gâscă, cu boneta și ochelarii ei de bunicuță, stătea nemișcată în mijlocul lor.

— Aici Bibliotecarul 1, spuse Dr. Zinchenko suficient de tare încât microfoanele ascunse în tavan să-i poată recepționa vocea. Inițiază secvența de povestire.

Gâștele se treziră la viața lor mecanică.

— Cântec de leagăn.

Gâștele gâgâiră „Nani, nani, puișor“ pe șase voci.

— Insula comorilor?

Păsările îngânără „Cântecul piraților“ printre chiote de io-ho-ho.

Dr. Zinchenko bătu din palme. Zarva gâștelor încetă dintr-odată.

— Încă una, spuse ea, când, cu coada ochiului, observă o carte pe o masă alăturată: Walter Câinele Pârț.

Cele șase gâște se întoarseră la 180 de grade, trăgând pârțuri la unison și ridicându-și ritmic codițele.

— Excelent. Oprește secvența de povestire.

Gâștele se adânciră din nou în somnul lor. Dr. Zinchenko mai bifă ceva pe tabletă, trecându-și degetul pe ecran. Lista devenea tot și tot mai scurtă, iar asta era un lucru foarte bun. Dr. Z și armata ei de asistenți aveau la dispoziție doar câteva zile pentru a rezolva ultimele hibe din complexul sistem de operare al bibliotecii.

Dintr-odată, Dr. Zinchenko auzi un mârâit încetișor.

Întorcându-se, întâlni privirea de un albastru glacial a unui exemplar foarte rar de tigru alb.

Dr. Zinchenko suspină și își atinse casca.

— Aici Dr. Z. Ce face tigrul nostru bengalez alb la secțiunea pentru copii?... Aha, înțeleg. Se pare că e vorba despre o mică confuzie. Nu vrem să stea lângă Cartea junglei. Verificați cota. 599.757... Da. Ar trebui să fie la Zoologie... Da, vă rog. De îndată. Mulțumesc.

Ca o fantasmă, tigrul dispăru.

Desigur, deși era pedepsit, Kyle Keeley tot trebuia să se ducă la școală.

— Mike, Curtis, Kyle, sculara! strigă mama lor de jos, din bucătărie.

Kyle își trânti picioarele pe podea, se frecă la ochi și privi adormit în jur.

Calculatorul care, mai întâi, fusese al lui Curtis se afla pe fostul birou al lui Mike. Covorul de pe podea, cu emblema echipei de baseball Cincinnati Reds, fusese tot al lui Mike, de pe vremea când avea doisprezece ani. Cărțile aliniate în bibliotecă trecuseră mai întâi prin bibliotecile fraților lui, cu excepția celor pe care Kyle le primise cadou de Crăciun de la bunica lui. Încă nu le citise pe cele de anul trecut.

Kyle nu se omora cu cărțile.

Poate doar dacă era vorba despre vreun manual de instrucțiuni sau de vreun ghid cu indicii pentru un joc video. În camera de zi avea un PlayStation Sony. Nu era Blu-ray PS3, high-def. Era cel pe care îl primise Mike de Crăciun în urmă cu vreo patru ani. (Mike ținea modelul nou-nouț de Blu-ray încuiat în camera lui.)

Dar, așa vechitură cum era, consola de jocuri din camera de zi funcționa.

Mai puțin săptămâna asta.

Adică nu era stricată, însă Kyle nu avea voie la computer sau la televizor. Așa că, dacă nu voia să asculte decât bâzâitul hard-diskului, nu avea niciun rost să pornească consola PlayStation până duminica viitoare, când i se termina pedeapsa.

— În familia asta, când ești pedepsit, ești pedepsit, nu glumă, îi spusese tatăl lui.

Dacă trebuia să își facă temele pe calculator în timpul acestei ultime săptămâni de școală, putea folosi computerul mamei lui, cel din bucătărie.

Mama lui nu avea jocuri pe calculator.

De fapt avea Diner Dash, dar nu se punea la socoteală.

A fi pedepsit în familia Keeley însemna că nu aveai voie să faci nimic, decât să „te gândești la ce-ai făcut“, după cum zisese tatăl lui.

Kyle știa ce făcuse. Spărsese un geam.

Dar tot i-am bătut pe frații mei mai mari!

— Bună dimineața, spuse mama lui când Kyle intră în bucătărie. Stătea la biroul ei, sorbind din cafea și tastând ceva de zor. Ia un biscuit, îl îmbie ea.

Curtis și Mike erau deja în bucătărie, înfulecând ultimii biscuiți ca lumea, cei cu glazură de brioșe. Lui Kyle nu-i rămăseseră decât cei neglazurați, cu zahăr brun și scorțișoară. Era ca și cum ai fi mestecat ambalajul de carton.

— Biblioteca cea nouă se deschide vineri, odată cu începutul vacanței de vară, mormăi mama lui Kyle, citind ceva de pe ecranul computerului. Au trecut doisprezece ani de când a fost demolată biblioteca veche. I-auziți: Dr. Yanina Zinchenko, noua bibliotecară-șefă a bibliotecii publice promite că vizitatorii vor fi foarte surprinși de ce vor descoperi înăuntru.

— Pe bune? spuse Kyle, căruia îi plăceau mereu surprizele. Oare ce-or fi având acolo?

— Aăă, cărți, poate? zise Mike. Kyle, e vorba despre o bibliotecă.

— Totuși, spuse Curtis, eu de-abia aștept să-mi fac permis!

— Pentru că ești un tocilar, zise Mike.

— Prefer termenul „silitor“.

— Ei bine, eu mă duc, spuse Kyle, ridicându-și rucsacul. Nu vreau să pierd autobuzul.

Ieși în grabă pe ușă. De fapt, Kyle nu voia să-și rateze prietenii. Majoritatea aveau Sony PSP și Nintendo 3DS.

Cu multe, multe jocuri.

Kyle parcurse culoarul autobuzului salutându-se cu mai toți colegii,

până ajunse la locul lui obișnuit. Aproape toți voiau să-l salute în afară de, bineînțeles, Sierra Russell.

Ca de obicei, Sierra, care era în clasa a șaptea, stătea în spatele autobuzului, cu nasul într-o carte – probabil vreo poveste despre o fată care locuiește într-o casuță din prerie sau ceva de genul ăsta.

De când părinții ei divorțaseră și tatăl ei se mutase în alt oraș, Sierra Russell devenise foarte tăcută și-și petrecea tot timpul citind.

— Mișto tricou, spuse Akimi Hughes atunci când Kyle se așeză lângă ea.

— Mersi. A fost al lui Mike.

— Nu contează, tot e ca lumea.

Mama lui Akimi era de origine asiatică. Tatăl ei era irlandez. Avea părul lung și negru ca pana corbului, ochii de un albastru intens și o grămadă de pistrui.

— Ce te joci? întrebă Kyle, văzând că Akimi butona frenetic un PSP 3000.

— Divizia Veverițelor, răspunse ea.

— E unul dintre cele mai tari jocuri ale lui Lemoncello, spuse Kyle, cunoscând prea bine jocul de pe consola lui PlayStation.

Cea pe care nu o putea folosi o săptămână încheiată.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nț.

— Ai grijă la stup...

— Mă descurc cu stupul, Kyle.

— Ziceam și eu așa...

— Este!

— Ce?

— Am trecut de nivelul șase! În sfârșit.

— Super!

Kyle nu suflă o vorbă despre faptul că el ajunsese la nivelul douăzeci și șapte. Akimi era cea mai bună prietenă a lui. Nu-i frumos să te lauzi în fața prietenilor.

— Când am trimis veverițele să tragă în falconi, spuse Akimi, piloții s-au parașutat. Primești cincizeci de puncte bonus când o veveriță mușcă un pilot de fund.

Da, în jocurile cu animăluțe catapultate ale domnului Lemoncello erau tot felul de glume trăsnete. Falconii erau de fapt avioane de luptă Falcon F-16. Iar veverițele erau complet țicnite. Duse cu pluta. Cu ochi mari și bulbucăți. Zburau prin aer chițâind ca apucatele. Și mușcau piloții de fund.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care Kyle credea că tot ce iese pe poarta Fabricii de Fantezie a domnului Lemoncello – jocuri cu cartonase, puzzle-uri, jocuri video – este de-a dreptul genial. Pentru domnul Lemoncello, orice joc trebuia să fie și nițel trăsnit.

— Ai apucat să notezi codul de bonus? Întrebă Kyle.

— Ce?

— În chenarul de-acolo.

Akimi privi atent ecranul.

— Întoarce-l invers.

Akimi făcu întocmai.

— Vezi numărul ăla din colț? Introdu-l data viitoare când ți se cere parola.

— De ce? Ce se întâmplă?

Akimi îl lovi pe braț.

— Ce e?

— Ei bine, să nu fii surprinsă dacă o să-ncepi să arunci cu veverițe în flăcări la nivelul șapte!

— Fugi de-aici.

— Încearcă, o să vezi!

— OK. După-amiază. Apropo, ți-ai scris eseul suplimentar?

— Ce? Care eseu?

— Ăă, ăla pe care trebuie să-l predăm astăzi. Despre noua bibliotecă publică.

— Ce vrei să spui?

Akimi scoase un oftat.

— Pentru că fosta bibliotecă a fost demolată acum doisprezece ani, doisprezece copii de doisprezece ani care scriu cele mai bune eseuri cu tema „De ce abia aștept să se deschidă noua bibliotecă publică“ pot petrece o noapte în bibliotecă vinerea asta.

— Ce?

— Câștigătorii vor rămâne peste noapte în noua bibliotecă, înainte ca oricine altcineva să o poată vizita!

— E ca în filmul ăla, O noapte la muzeu? Cărțile vor prinde viață și vor alerga după noi?

— Nu. Dar probabil o să fie o grămadă de filme gratis, mâncare, premii și jocuri.

Atunci Kyle deveni brusc interesat.

— Deci despre ce jocuri e vorba mai exact?

— Nu știu, răspunse Akimi. Chestii distractive din cărți, presupun.

— Și ai idee dacă biblioteca asta nouă are și computere la fel de noi?

— Mai mult ca sigur.

— Wi-Fi?

— Probabil.

Kyle încuviință tăcut.

— Și toate astea se petrec vineri noaptea?

— Dap.

— Akimi, cred că tocmai am descoperit o cale de a-mi scurta cea mai recentă pedepsiune.

— Cea mai recentă ce?

— Lipsirea mea de jocuri parental-disciplinară.

Kyle socoti că a fi încuiat într-o bibliotecă cu computere era o idee preferabilă oricând variantei de a sta pe-acasă fără niciun fel de acces la jocuri.

— Ai să-mi împrumuți un pix și o foaie de hârtie?

— Ce? Ai de gând să-ți scrii eseul acum?

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Trebuie predate la dirigenție, Kyle. Fără întârziere.

— Bine, n-o să mă lungesc prea mult.

Akimi clătină din cap și îi înmână lui Kyle un caiet și un pix. Autobuzul se hurducăi trecând peste un limitator de viteză și intră în curtea școlii.

Așa că trebuia să scrie un eseu chiar foarte scurt.

Kyle spera ca cei doisprezece câștigători să fie trași la sorți dintr-o pălărie, sau ceva de genul, și că „e de-ajuns să participi ca să câștigi“, așa cum se spunea în reclamele pentru extragerile la loterie, de la televizor.

Între timp, într-un alt colț al orașului, Charles Chiltington, în biblioteca tatălui său, își finisa eseul suplimentar, împreună cu studentul care fusese angajat special să-l ajute.

Era îmbrăcat în uniforma lui obișnuită: pantaloni bej, sacou albastru, cămașă clasică și o cravată elegantă în dungi. Era singurul elev de gimnaziu din Alexandriaville care se îmbrăca astfel.

— Zi și mie o expresie pretențioasă pentru „bibliotecă“, îl rugă Charles pe meditator. Profii adoră expresiile pretențioase.

— Tezaur cu cărți.

— Se poate mai pretențios?

— Ăă, așezământ.

— Perfect! E un cuvânt așa ciudat, că vor trebui să-l caute în dicționar.

Charles modifică propoziția, salvă fișierul și printă documentul.

— Cred că tatăl tău citește o groază, spuse meditatorul lui, admirând rafturile cu cărți legate în piele ce se înșirau de-a lungul pereților din biblioteca personală a domnului Chiltington.

— Cunoașterea înseamnă putere, spuse Charles. Aceasta este una dintre filosofiele fundamentale ale familiei noastre.

O alta ar fi fost Mâncăm ratați pe pâine.

Kyle și Akimi coborâra din autobuz în curtea școlii.

— Știi, spuse Akimi, mi-a povestit tata că la bibliotecă au lucrat o grămadă de arhitecți, fără să aibă voie să-și arate nici măcar schițele și proiectele între ei.

— Cum așa?

— Totul a fost păstrat supersecret. Firma tatei a făcut ușa de la

intrare și atât.

În clipa în care cei doi pășiră în clasa unde doamna Cameron ținea ora de dirigiență, Miguel Fernandez strigă:

— Hei, Kyle, uite-aici, frate! și ridică o ditamai mapa de plastic de pe bancă, groasă de vreo 5 centimetri. Am scris cel mai tare eseu!

— Pentru faza cu biblioteca?

— Da! Am băgat poze și grafice, plus o secțiune întreagă despre Biblioteca din Alexandria, din Egiptul antic. Doar suntem în Alexandriaville, Ohio.

— Tare, spuse Kyle.

Miguel Fernandez se ocupa de orice cu foarte mult entuziasm. Era, de asemenea, președintele asistenților de bibliotecari din școala lor.

— Hei, Kyle, știi ce se zice despre biblioteci?

— Ăă, nu chiar.

— Acolo poți găsi câte ceva pentru fiecare capitol din viața ta!

Kyle își dădu ochii peste cap, iar clopoțelul sună de intrare.

— Atenție, toată lumea, spuse doamna Dana Cameron, diriginta lui Kyle. E momentul să predați eseurile suplimentare.

Făcu câțiva pași printre rândurile de bănci.

— Membrii juriului se vor întâlni în cancelarie, în dimineața asta, pentru preselecție...

La naiba, gândi Kyle. Era cu juriu. Nu era o extragere cu bile, ca la loto.

— Domnule Keeley! zise profesoara și se aplecă asupra băncii lui. Ai scris vreun eseu?

— Da, oarecum.

— Cum vine asta? Ai scris sau nu ai scris?

Kyle îi întinse cu chiu, cu vai foaia lui scrisă de mână.

Iar din nefericire, doamna Cameron o și citi. Cu voce tare.

— „Baloane. S-ar putea să fie baloane.“

Clasa izbucni în hohote de râs.

Asta până când doamna Cameron îi fulgeră cu bine-cunoscuta ei privire glacială, din spatele ochelarilor coborâți pe nas. Clasa încrămeni.

— Acesta este eseul tău, Kyle?

— Da, doamnă dirigintă. Trebuia să scriem de ce așteptăm cu nerăbdare marea deschidere și, ei, bine, mie îmi plac foarte mult baloanele.

— Înțeleg, spuse doamna Cameron. Știi, Kyle, fratele tău Curtis scria eseuri foarte bune la ora mea.

— Da, doamnă, mormăi Kyle.

— Salută-l, te rog, din partea mea.

— Da, doamnă.

Doamna Cameron trecu la banca următoare. Miguel îi predă cu nerăbdare mapa lui voluminoasă.

— Bravo, Miguel.

— Mulțumesc, doamnă!

Kyle auzi un zgomot ciudat din parcare. Un fel de pâraie sau pocnet, urmat de hurele frânelor.

— O! exclamă doamna Cameron. Oare el o fi?

Se repezi la fereastră și trase jaluzelele, iar copiii se ținură după ea.

Și atunci văzură cu toții.

În parcare vizitatorilor se afla o mașină în formă de gheață roșie, imensă, pe roți. Bara din față semăna cu o talpă dezlipită. Parbizul se continua cu o pereche de șireturi groase, încrucișate de-a lungul unei limbi înalte de câțiva metri.

— Arată exact ca gheata roșie din jocul ăla, spuse Miguel. Familiomania.

Kyle încuviință. Familiomania era primul și probabil cel mai cunoscut joc al domnului Lemoncello. Gheata roșie era unul dintre pionii pe care puteai să-i alegi ca să te plimbi pe tablă.

Un bărbat înalt și deșirat coborî din mașină.

— E domnul Lemoncello! spuse Kyle cu răsuflarea întretăiată și cu inima bubuindu-i în piept. Ce caută el aici?

— Tocmai ce-a fost anunțat, spuse doamna Cameron. În seara asta, domnul Luigi Lemoncello în persoană va face alegerea finală.

— Ce alegere?

— Alegerea eseurilor câștigătoare.

În timpul mesei de prânz de la cantină, Kyle privea descumpănit cele câteva crochete de pește fleșcăite din farfurie. Își dorea să poată extrage de undeva un cartonaș magic cu Mai Încearcă O Dată.

— Am dat-o-n bară, mormăi el.

— Dap, încuviință Akimi. Să știi că.

— Îți dai seama cât de tare va fi noua bibliotecă dacă domnul Lemoncello și echipa lui de la Fabrica de Fantezie au legătură cu asta?

— Da, îmi dau seama. Și chiar sper că o să reușesc s-o văd și eu. Până la urmă, eu chiar am scris un eseu, nu o propoziție despre baloane.

— Da, mersi, adu-mi aminte încă o dată.

Akimi îl privi un pic mai înțeleghător.

— Kyle, când joci un joc ca Nu te supăra, frate și ești trimis înapoi trei căsuțe, te lași păgubaș?

— Nu, dacă sunt trimis înapoi, joc mai înverșunat, fiindcă știu că trebuie să găsesc un mod ca să recuperez și să trec la conducere.

— Salutare! zise Miguel Fernandez și își așeză tava la masa lor.

Era urmat de un copil cu păr țepos și ochelari cu lentile groase, ca un fund de borcan.

— Așa-i că-l știți pe Andrew Peckleman? întrebă Miguel.

— Salut, spuseră Kyle și Akimi.

— Bună.

— Andrew e unul dintre asistenții mei de top.

— Tare, zise Akimi.

— Doamna bibliotecară Yunghans tocmai ne-a confirmat ca domnul Lemoncello este filantropul anonim care a donat toți banii pentru construirea noii biblioteci. Cinci sute de milioane de dolari!

— S-a dat la radio, adăugă Peckleman, cu vocea lui ușor furnăită. Am vrut să aflăm care e legătura dintre domnul Lemoncello și Alexandriaville, așa că am consultat câteva surse primare.

— Și ce-ați găsit? întrebă Kyle.

— Păi, mai întâi, spuse Miguel, s-a născut aici.

— Într-o familie cu zece copii, adăugă Andrew.

— Înghesuiți cu toții într-un apartament cu o singură baie din Mica Italie¹, zise Miguel.

— Și, completă Peckleman, părând că vrea să se ia la întrecere cu Miguel, adora pur și simplu fosta bibliotecă de pe Market Street. Toată copilăria lui s-a dus acolo când avea nevoie de un loc numai al lui, ca să-și pună gândurile și ideile în ordine.

— Și fii atent! spuse Miguel pe nerăsuflăte. Doamna Tobin, bibliotecara de atunci, l-a luat sub aripa ei, chiar dacă era doar un puști, ca noi. Câteodată, stătea peste program și îl lăsa să împrumute tot felul de mărunțișuri de pe biroul ei sau din geantă – degetare, piuneze, tuburi de lipici, chiar și pantofi roșii pentru păpușile Barbie – chestii pe care le folosea ca piese de joc, ca să-și poată schița primele sale idei pe o masă din sala de lectură. Apoi...

Andrew interveni:

— Apoi doamna Tobin a luat schița cu Familiomania la ea acasă și i-a arătat-o soțului ei, care avea o mică tipografie. Au semnat ceva hârtii, au înființat o companie și, doar în câțiva ani, au devenit milionari.

Miguel ținu morțiș să aibă ultimul cuvânt.

— Acum, bineînțeles, domnul Lemoncello e multimiliardar!

— Care-i faza, tocișilor? spuse Haley Daley trecând razant pe lângă ei, cu cârdușii ei de fete populare, care o însoțeau peste tot.

Haley era regina clasei a șaptea. Avea părul blond, ochi albaștri și un zâmbet strălucitor de alb. Părea scoasă dintr-o reclamă la pastă de dinți.

— Suntem superîncântați de domnul Lemoncello! spuse Miguel.

— Și de noua bibliotecă! zise Andrew.

— Și, adăugă Kyle melodramatic, de apariția ta, Haley.

— Sunteți atât de imaturi. Haideți, fetelor.

Haley și gașca ei se repezică spre masa copiilor „cool“.

— Ia uite-acolo, spuse Akimi, arătând spre coada de la cantină, unde Charles Chiltonton căra două tăvi, ținându-le în echilibru, una pentru el și alta pentru doamna Cameron.

— Mă bucur foarte mult că ne supravegheați în pauza de prânz astăzi, îi spunea Chiltonton doamnei Cameron. Dacă nu vă deranjez, aș avea câteva întrebări despre modul în care convențiile de gen – mă refer aici la poezie, dramaturgie sau eseistică, de exemplu – pot afecta semnificația.

— Da, Charles, mi-ar face plăcere să discut asta cu tine.

— Vă mulțumesc, doamnă Cameron. Și, dacă îmi permiteți un compliment, puloverul dumneavoastră vă pune în valoare culoarea ochilor.

— Ce vrăjeală, mormăi Akimi. Chiltonton încearcă să se dea bine pe lângă doamna C., ca să pună o vorbă bună lui Lemoncello, pentru eseu.

— Nu-ți face griji, zise Kyle. Nu doamna Cameron are ultimul cuvânt, ci domnul Lemoncello. Iar din moment ce e un geniu, va alege mai mult ca sigur eseurile voastre.

— Fără îndoială, spuse Peckleman.

— Mersi, Kyle, zise Miguel.

— Chiar îmi doresc să câștigi chestia asta, oftă Akimi.

— Poate chiar voi câștiga. Cum ai zis, e doar ca atunci când te-ai dus trei căsuțe înapoi pe planșă. Sau ca la Monopoly, când tragi o carte cu ghinion. Sau când trebuie s-o iei de la capăt la Piticot. Sau când stai o tură la Nu te supăra, frate!

— Frate, dar câte jocuri ai mai jucat? Întrebă Miguel.

— Destule încât să știu că nu te poți da bătut decât atunci când chiar a câștigat altcineva.

Kyle își ridică tava și-o duse la teigheaua cu vase murdare.

Akimi strigă după el:

— Unde te duci?

— Mai am timp în pauza asta și toată după-amiaza să scriu un nou eseu.

— Dar doamna Cameron n-o să-l accepte.

— Posibil. Însă trebuie să mai arunc o dată zarurile. Poate am noroc.

— Sper să ai! zise Akimi.

— Și eu! Ne vedem în autobuz.

¹ Cartier locuit în majoritate de populație de origine italiană (n. red.).

Scriind de zor la eseu, cu mai mult spor ca niciodată, Kyle meșterise o idee-beton, care compara bibliotecile cu jocurile lui preferate.

„Când ești într-o bibliotecă, învățatul (de toate felurile) este o distracție. Când te documentezi la bibliotecă asupra unui subiect, e ca și cum ai porni la o Vânătoare de Nimicuri Prețioase, căutând ponturi și premii în cărți, în loc să cauți în pod sau în curtea din spate.“

Înșirase puncte și subpuncte.

Găsise și o concluzie clară.

Verificase până și ortografia (de două ori).

Dar Akimi avusese dreptate.

— Îmi pare rău, Kyle, spuse doamna Cameron atunci când îi refuză eseul cel nou după ore. E foarte bine ce-ai făcut și sunt impresionată de efortul depus, însă termenul de predare a fost azi-dimineață. Regulile sunt reguli. La fel ca în toate jocurile pe care le-ai pomenit în eseul tău.

Kyle se simțea ca și cum ar fi primit un cartonaș cu Întoarce-te Cinci Sute de Căsuțe.

Însă nu se lăsă păgubaș.

Își aminti cum mama lui contactase Fabrica de Fantezie Lemoncello pentru a face rost de un set de cartonașe de schimb pentru el și frații lui.

Poate că ar fi putut să-i trimită eseul direct domnului Lemoncello pe e-mail.

Poate că dacă domnul Lemoncello nu avea să jurizeze eseurile decât la sfârșitul zilei, mai avea o șansă. O șansă mică, dar câteodată o șansă mică este tot ce ai.

În clipa în care ajunse acasă, se așeză la computerul mamei sale din bucătărie. Compuse un mesaj cu subiectul „Urgent“ adresat domnului Lemoncello, trimis pe e-mailul oficial al Fabricii de Fantezie, și atașă eseul.

— Ce faci acolo, Kyle? întrebă mama lui când intră în bucătărie și îl văzu tastând la calculator.

— O temă suplimentară.

— Suplimentară? Școala e gata la sfârșitul săptămânii.

— Așa, și?

— Doar nu te joci Diner Dash pe contul meu?

— Nu, mamă. E un eseu. Despre incredibila noua bibliotecă a domnului Lemoncello.

— O, sună interesant. Am auzit la radio că vor avea marea deschidere vinerea asta, cu un dineu la Parker House Hotel, vizavi de fosta clădire a băncii. Adică, de noua bibliotecă.

Kyle adăugă un P.S. la sfârșitul e-mailului: „Sper că la petrecerea de vineri o să aveți baloane“.

Apoi expedie mesajul.

— Cui i-ai trimis eseu? Întrebă mama lui. Profesoarei tale?

— Nu, domnului Lemoncello în persoană. Mi-a luat ceva, dar am găsit până la urmă adresa lui pe site-ul companiei.

— Chiar așa? Mă impresionezi, spuse mama lui mângâindu-l încurajator pe creștet. Știi, azi-dimineață i-am spus tatălui tău: „Kyle poate fi la fel de deștept precum Curtis și la fel de conștiincios ca Mike – atunci când își pune mintea la contribuție“.

Kyle zâmbi.

— Mulțumesc, mami.

Însă zâmbetul îi dispăru rapid, odată cu PING-ul care anunță un nou mesaj.

Era un răspuns automat.

Dragă iubitorule de jocuri Lemoncello,

Te rugăm să nu răspunzi la acest e-mail. E-mailul tău nu a putut fi preluat. Nu încerca să-l retrimiți, deoarece nu vei auzi decât un alt PING! Îți mulțumim că joci jocurile noastre.

În drum spre școală, în următoarea zi, Kyle știa că trebuie să-și țină emoțiile în frâu.

Traversă zâmbind coridorul spre sala de festivități, alături de colegii lui de clasă, pentru o adunare matinală specială. Nimeni altul decât domnul Lemoncello avea să anunțe câștigătorii concursului de eseuri O Noapte în Bibliotecă.

— Sper că l-a ales pe-al tău, îi șopti Kyle lui Akimi.

— Mersi. Și eu. Dar nu cred că o să fie la fel de distractiv noaptea în bibliotecă fără tine.

— Ei, după aceea, când biblioteca o să fie oficial deschisă, îmi poți oferi un tur ghidat.

— Categorie! Numai să câștig.

— Dacă nu câștigi, o să trimit o veveriță arzătoare după doamna Cameron.

La adunare, copiilor de clasa a șaptea, cei mai mulți în vârstă de doisprezece ani, li s-a comunicat să ocupe rândurile din față, de lângă scenă. Asta l-a făcut pe Kyle să se simtă un pic mai bine. Măcar avea ocazia de a-l vedea pe domnul Lemoncello pe viu, de aproape.

Însă eroul lui nici măcar nu se afla pe scenă.

Erau doar directorul, bibliotecara școlii – doamna Yunghans – și o doamnă roșcată pe tocuri, pe care Kyle nu o recunoștea. Avea o postură perfect dreaptă, de parcă cineva i-ar fi cusut o coadă de mătură în căptușeala taiorului business de un roșu aprins pe care îl purta. Ochelarii îi erau la fel de roșii.

— E Dr. Yanina Zinchenko! șopti Miguel Fernandez, care stătea în dreapta lui Kyle.

— Cine anume? întrebă Akimi din stânga lui Kyle.

— Nimeni, doar cea mai faimoasă bibliotecară din lume!

— Așadar, copii, spuse directorul din spatele pupitrului. Așezați-vă. Liniște, vă rog! Am marea onoare să v-o prezint pe bibliotecara-șefă a noii biblioteci publice din Alexandriaville, Dr. Yanina Zinchenko.

Toată lumea aplaudă. Doamna înaltă, îmbrăcată în roșu, păși către microfon.

Avea o voce suavă, cu foarte vagi urme de accent rusesc.

— Acum doisprezece ani, acest oraș a rămas fără singura sa bibliotecă publică, atunci când a fost demolată pentru a face loc unei parări supraetajate. Pe atunci, mulți au spus că, din cauza internetului, bibliotecile „clasice“ au ajuns să fie depășite. Au spus că noua parcare supraetajată va atrage clienți care să treacă pragul magazinelor de modă din vecinătatea vechii bănci. Însă demolarea bibliotecii a însemnat și faptul că voi, cei care aveți acum doisprezece ani, ați trăit toată viața fără o bibliotecă publică.

Privi spre primele rânduri.

— De aceea, pentru a da start programului de lecturi de vară, doisprezece copii de doisprezece ani vor fi aleși pentru a fi primii care să descopere minunățiile pe care domnul Lemoncello le pregătise în extraordinara nouă bibliotecă. Veți avea, desigur, nevoie de acordul părinților voștri. Am pregătit formulare pe care să le duceți acasă. Veți avea, de asemenea, nevoie de un sac de dormit, o periută de dinți și, dacă preferați, de un schimb de haine.

Zâmbi misterios.

— Recomand, pentru cei mai slabi de înger, să aveți la voi o pereche de chiloți de schimb.

Aha, OK, își spuse Kyle. Cam ciudat. Doamna bibliotecară chiar credea că elevii de clasa a șaptea încă mai făceau pe ei?

— Veți avea parte de filme, mâncare, distracție, jocuri și premii. De asemenea, fiecare dintre cei doisprezece câștigători va primi un card-cadou în valoare de cinci sute de dolari pentru produse Lemoncello.

Frate! Cinci sute de dolari doar pentru jocuri și echipamente? Kyle se adânci mai mult în scaun. Următoarea dată când mai primeau o temă suplimentară, avea să o predea cu mult înainte de termen!

— Iar acum, pentru a-i anunța pe câștigătorii noștri, mintea din spatele noii biblioteci, maestrul jocurilor în persoană – domnul Luigi Lemoncello!

Dr. Zinchenko gesticulă spre stânga.

Întreaga sală privi într-acolo.

Lumea aplauda, fluiera și chiuia.

Însă nimeni nu apăru pe scenă.

Aplauzele se risipiră.

Iar apoi, în capătul opus al scenei, Kyle auzi un sunet foarte deslușit.

Era ceva între un râgâit și chițăitul unei jucării de cauciuc.

La marginea scenei, un pantof care arăta ca o banană decojită apăru din spatele cortinei.

Când atinse podeaua, pantoful râgâ-chițai.

Un al doilea pantof-banană se ivi cu un râgâ-chițait, iar Kyle ridică privirea și îl zări – domnul Lemoncello! Avea mâini și picioare lungi, ca de gumilastic, și purta un costum negru cu vestă și o

cravată de un roșu aprins. Pălăria neagră cu boruri largi îi stătea pieziș pe claia de păr cărunț, cârlionțat. Kyle se afla atât de aproape, încât vedea o sclipire șireată în ochii lui negri ca tăciunele.

Înaintând cu mare grijă, domnul Lemoncello se îndreptă spre pupitru. Râgâ-chițăiturile pantofilor săi păreau să-și schimbe intensitatea în funcție de cât de apăsător călca. Adăugă câțiva pași sălțați, în ritm alert de dans, iar pantofii chițăiră melodic.

— Hop ș-așa!

Când zise Hop!, domnul Lemoncello ȝopăi în spatele pupitrului.

Publicul izbucni în urale.

Domnul Lemoncello se înclină politicos și spuse pe un ton șoptit:

— Mulsumesc. Mulsumesc. Grazie. Grazie.

Se aplecă apoi spre microfon.

— Buon giorno, băieți și, ăă, fette, spuse foarte timid și foarte încet. Așaaa m-au învățat mamma și pappa mio să vorrbesc.

Își mișcă vârful urechilor și se îndreptă de spate.

— Dar apoi, continuă pe o voce clară și încrezătoare, m-am dus la biblioteca publică din Alexandriaville, unde o minunată doamnă bibliotecară, pe nume Gail Tobin, m-a ajutat să învăț să vorbesc așa: „Știu că știi că știuca-i știucă. Dar mai știu că știuca-i pește și că știuca mai și mușcă“. Pot să vorbesc și cu capul în jos sau sub apă, dar nu astăzi, căci tocmai mi-am luat costumul de la curățat și chiar nu aș vrea să-l ud.

Domnul Lemoncello ȝopăi pe scenă ca un greiere fericit.

— Acum, copii, dacă îmi permiteți să vă spun așa – din moment ce nu am apucat să vă învăț pe de rost toate numele, chiar dacă mă străduiesc –, care credeți că va fi cel mai minunat de incredibil lucru pe care îl veți descoperi în nemaipomenita nouă bibliotecă, în afară de, bineînțeles, toate cunoștințele de care veți avea nevoie pentru a face absolut orice vreți să faceți sau veți fi nevoiți să faceți

vreodată?

Nimeni nu spuse un cuvânt. Erau de-a dreptul hipnotizați de șuvoiul de cuvinte alese ale domnului Lemoncello.

— Ar fi vorba de: A) roboți care mișună prin bibliotecă rearanjând cărțile pe rafturi; B) Centrul de Studiu Electronic, cu treizeci și șase de televizoare cu plasmă, toate conectate la simulatoare de zbor și jocuri video educaționale sau C) Cupola Minunilor? Prevăzută cu zece ecrane gigantice, care pot face clădirea să pară o navetă spațială înălțându-se spre cosmos!

— Sala cu jocuri! strigă cineva.

— Roboții!

— Cupola video!

Domnul Lemoncello se repezi înapoi spre pupitru și imită o sonerie stridentă la microfon.

— Îmi pare rău. Răspunsul corect este: D) toate variantele de mai sus!

Publicul izbucni din nou în urale.

Domnul Lemoncello se întoarse spre bibliotecara-șefă.

— Dr. Zinchenko? Mă puteți ajuta să înmânez primele douăsprezece permise ale bibliotecii noastre?

Era momentul în care aveau să fie anunțați câștigătorii.

Dr. Zinchenko așeză un teanc de permise noi, lucioase, pe pupitrul din fața domnului Lemoncello.

— Vă rog, spuse el, atunci când vă strig numele, să urcați pe scenă. Miguel Fernandez.

— Prezent! zise Miguel și sări din scaunul său.

— Akimi Hughes.

— Iuhuuu!

Kyle era foarte bucuros să audă numele prietenilor lui strigate primele.

— Andrew Peckleman. Bridgette Wadge, Sierra Russell, Yasmeen Smith-Snyder.

Yasmeen scoase un țipăt de bucurie când își auzi strigat numele.

— Sean Keegan, Haley Daley, Rose Vermette și Kayla Corson.

Zece copii, toți de vârsta lui Kyle, urcaseră deja pe scenă lângă idolul lui, domnul Lemoncello. Kyle lipsea de acolo. Mai avea două șanse.

De parcă i-ar fi citit gândurile, domnul Lemoncello anunță arătând spre cele două permise de pe pupitru:

— Au mai rămas doar două. Charles Chilton.

— Dumnezeu, chiar eu? se miră băiatul și se repezi spre scenă și începu să-i scuture mâna domnului Lemoncello. Vă mulțumesc, domnule Lemoncello. Ce onoare. Vă spun sincer.

— Mulțumesc, Charles. Poți să-mi dai drumul la mână acum? Am nevoie de ea ca să întorc ultimul permis.

— Bineînțeles, domnule Lemoncello. Dar vă spun sincer, de-abia aștept să petrec o noapte în biblioteca dumneavoastră sau, după cum îmi place să o numesc, în așezământul dumneavoastră. Căci, după cum am scris și în eseul meu, atunci când deschizi o carte, îți deschizi mintea!

În cele din urmă, lingușitorul de Charles eliberă mâna domnului Lemoncello și se alătură celorlați câștigători aliniați pe scenă.

— Și ultimul nostru câștigător, dar nu cel de pe urmă, Kyle Keeley.

Kyle nu-și putea crede urechilor. Credea că visează.

Însă Akimi îi făcea semn să urce pe scenă!

Complet năuc, Kyle își croi drum spre scenă. Domnul Lemoncello îi înmână permisul. Numele lui era tipărit, alături de numărul doisprezece. Pe spate erau imprimate copertele a două cărți pentru copii. Aventurile baronului Münchhausen de Rudolf Erich Raspe și O tolă plină cu săgeți de Jeffrey Archer.

— Haideți să facem cu toții o poză, spuse directorul.

Kyle se pomeni înghesuit chiar lângă domnul Lemoncello pentru poza de grup.

Înghiți în sec.

— Sunt un mare admirator al dumneavoastră, spuse el, cu vocea tremurândă.

— Vai, mulțumesc. Poți să-mi amintești cum te numești?

— Kyle. Kyle Keeley.

— A, da. Băiatul care mi-a dovedit ceea ce am știut dintotdeauna. Un joc nu se termină niciodată cu adevărat decât atunci când se termină. PING!

Kyle abia aștepta să le spună părinților vestea cea bună.

— Am câștigat concursul de eseuri! spuse și le arătă noul permis lucios de bibliotecă.

— Felicitări! îi spuse mami.

— Bravo! adăugă și tati.

Frații lui însă erau mult mai interesați de celălalt premiu, cardul-cadou cu cinci sute de dolari pentru produse Lemoncello.

— E valabil douăsprezece luni, zise Kyle.

— Dar trebuie să-l folosești acum, insistă Mike. Trebuie să mergem chiar acum la magazin să-mi iau Lemoncello Trăsni-Hochei.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Trebuie să merg cu permisul la magazin ca să folosesc cardul.

— Așa, și?

— Ăă, sunt pedepsit, ai uitat?

— Știi ce, Kyle? spuse tatăl lui, privind spre mama lui, care încuviință. Din moment ce chiar ți-ai dat silința și ai făcut o treabă așa bună cu eseul, cred că putem lua în considerare suspendarea pedepsei.

— Pe bune?

— Pe bune.

Părinții lui îi zâmbiră.

Așa cum zâmbeau atunci când Mike câștiga un meci de fotbal sau când experimentele lui Curtis erau premiate la expoziția de științele naturii.

După cină, toți cei cinci membri ai familiei Keeley se înghesuiră în mașină și porniră în direcția magazinului de jucării din oraș.

— Jocul de hochei de la Lemoncello e supertare! povestea Mike pe drum. Mai ales când joci cu pinguinii împotriva urșilor polari.

— Sper să găsesc un joc clasic, cugetă Curtis. Năucitoarea și Nebănuita Biblionebunie.

— E despre Biblie? Întrebă tatăl lor de la volan.

— Nu tocmai, spuse Curtis, deși Biblia, mai ales o ediție rară Gutenberg, e probabil una dintre comorile pe care trebuie să le găsești și să le colecționezi, pentru că scopul jocului este să colecționezi cărți rare și valoroase...

— Pinguinii din Trăsni-Hochei nu sunt pinguinii din Liga Națională de Hochei², spuse Mike, întrerupându-l pe Curtis. Sunt din Antarctica. Iar urșii polari? Din Alaska.

Kyle se hotărâse să împartă cardul-cadou la cinci. Astfel încât toată lumea – până și mama lui – să se aleagă cu o sută de dolari de cheltuială.

Din clipa în care trecură pragul magazinului de jucării, o apucară care încotro, străbătând raioanele, fiecare cu căruciorul său. Mama lui voia să-și upgradeze jocul la Lemoncello Restaurant Rush. Tatăl lui căuta unul dintre jocurile complicate din seria Ce-ar fi dacă, cu cunoștințe de istorie: ce-ar fi dacă romanii ar fi câștigat Războiul Civil American?

Kyle rămase o vreme pe lângă Curtis și Mike. Fiind posesorul cardului, se simțea ca și cum dintr-odată el ar fi fost fratele mai mare.

Mike își găsi imediat jocul de hochei pentru PlayStation, iar Curtis fu cel mai fericit toțilar din lume atunci când găsi Biblionebunia.

— Mai au doar o cutie! spuse el pe nerăsuflăte, rupând folia de plastic în care era împachetat jocul și deschizând capacul.

Se așază chiar în mijlocul magazinului și desfăcu planșa în poală.

— Uite, pornești sub cupola din sala rotundă de lectură, apoi o iei pe scări, pentru a intra în fiecare dintre cele zece camere de aici, unde trebuie să răspunzi la o întrebare despre o carte...

— Ăă, cred că mă cheamă mama, spuse Kyle. Probabil are nevoie de card la casă. Distracție faină, ne vedem mai târziu!

Kyle o șterse de-acolo.

— Magazinul nostru se închide în cincisprezece minute, anunță o voce din boxele din tavan.

Kyle goni printre rafturi înșfăcând câteva jocuri cu cartonașe pe care nu le avea încă, printre care și Absolut Uluitorul Cal de Fier – un joc în care trebuia să-ți construiești propria cale ferată transcontinentală, cu tot cu locomotive-pioni, care chiar scoteau aburi.

— Bună Keleey, spuse Chiltington rânjind și aruncă o privire spre cele trei jocuri din căruciorul lui Kyle. Acum te-ai apucat de cumpărături?

— Nu. Împart cardul cu familia mea.

— Pe bune? Bănuiesc că acum regreti, nu?

Era pe cale de a-i răspunde, însă Chiltington spuse:

— Salut. Ne vedem vineri.

Kyle nu era sigur, dar parcă îl auzise pe Charles mormăind și un „fraiere“ la final.

Din moment ce era aproape ora închiderii, Kyle se îndreptă spre casă. Trecând pe lângă serviciul clienți, o zări pe Haley Daley.

— Nu, o auzi spunând pe un ton ușor jenat angajatului de la returnarea produselor. Nu vreau să returnez aceste produse în schimbul altora. Aș prefera cash.

Kyle își găsi în cele din urmă familia, îi arătă casierului permisul de bibliotecă și plăti totul trecând pur și simplu cardul-cadou prin aparat.

— Știi ceva, Kyle, îi spuse tatăl lui în timp ce traversau cu toții parcare, mama ta și cu mine suntem tare mândri de tine. Să scrii un eseu bun nu-i ușor.

— Poate că o să devii scriitor într-o bună zi, adăugă mama lui. Și o să poți scrie cărți care se vor regăsi pe rafturile noii biblioteci.

— Mersi, frățioare, zise Curtis strângând în brațe cutia cu Biblionebunia.

— Da, zise Mike. Ai fost supertare. O victorie pentru toată echipa!

— Cea mai tare seară de jocuri în familie, glumi tatăl lor.

Kyle se bucura de acest rar moment de glorie, simțindu-se ca Moș Crăciun pentru întreaga familie. Zilele săptămânii parcă nu mai treceau, iar gândul la noaptea de vineri îl făcea să se simtă, de asemenea, ca înainte de Crăciun. Părea că nu mai vine niciodată.

Însă, în cele din urmă, veni.

² Aluzie la echipa de hochei Pittsburgh Penguins (n. red.).

— Asta, da, petrecere, spuse mama lui Kyle, servindu-se cu un crevete învelit în bacon de pe platoul unui chelner în smoching.

Kyle și părinții lui se aflau în aglomerata sală de bal a Hotelului Parker House, pentru dineul și festivitatea de deschidere a Bibliotecii Lemoncello. Parker House era situat chiar vizavi de vechea clădire a băncii Gold Leaf și de aglomerarea de birouri, diverse magazine modă și restaurante, denumită Centrul Vechi.

— Mă duc să văd dacă o pot găsi pe Akimi, le spuse Kyle părinților lui.

— Felicit-o din partea noastră! spuse mami.

— Suntem mândri și de ea, adăugă tati.

Kyle își croi drum prin mulțimea orbitoare de adulți îmbrăcați la patru ace.

Deși părinții lui se îmbrăcaseră elegant pentru dineu, Kyle purta „ceva confortabil pentru explorare“, după cum precizase ghidul special pe care îl primise miercuri. Luase cu el un sac de dormit, o valiză mică cu un schimb de haine, o trusă de baie și, după cum fuseseră instruiți, încă o pereche de chiloți.

Kyle o văzu pe Sierra Russell, stând de una singură într-un colț, lângă niște draperii. Nu părea să fi venit la petrecere cu mama ei. Sierra stătea, bineînțeles, cu nasul într-o carte. Kyle clătină din cap. Fata asta avea să petreacă noaptea într-o clădire plină de cărți și acum tot prefera să citească, în loc să profite de gustările gratis și de celelalte bunătăți. Era chiar dusă.

Haley Daley, într-o bluză cu paiete, poza pentru un șir de fotografii, care se înghesuiau să o immortalizeze. Mama ei se afla și ea la petrecere. În timp ce camerele focalizau zâmbetul lui Haley, doamna Daley împături niște kebapuri de pui într-un șervețel și le vârî în geantă.

Kyle îl observă apoi pe Charles Chilton. Bietul de el, probabil că nu citise pliantul în care era specificată ținuta confortabilă. Purta tot pantaloni bej eleganți și sacou, la fel ca tatăl lui. Kyle socoti că familia lui Charles deținea probabil vreo trei sute de astfel de perechi de pantaloni.

— Salut, Kyle! îi făcu semn Akimi de lângă un arbust artificial, răsucit astfel încât să arate ca un pai spiralat.

— Hei, spuse Kyle.

— Sper că n-ai uitat să-ți aduci permisul.

— Îl am aici, zise Kyle scoțându-l din buzunar.

— Ia uite, eu am alte cărți pe spate. O mie și una de nopți și Nouă povestiri de J.D. Salinger.

— Cred că sunt ca niște cartonașe de colecționat, zise Kyle. Toate sunt diferite.

— Hei, fraților! îi salută Miguel Fernandez, mai entuziasmat ca de obicei (greu de închipuit), și își croi drum prin mulțime în direcția lor. Ați încercat cheștiile astea pufoase cu brânză?

— Nu, răspuse Kyle. Am rămas la mâncarea pe care pot să o și recunosc.

— Cheștiile pufoase cu brânză se numesc tartelettes au fromage, spuse Andrew Peckleman apropiindu-se de grup.

— Ce? se miră Kyle. Bine de știut.

Un chelner trecu pe lângă ei cu o tavă de cutii cu biscuiți Lemoncello Anagraham.

— O, îmi plac la nebunie, spuse Kyle, luând o cutie de pe platou și deschizând-o. Sunt în formă de litere. Trebuie să vezi mai întâi câte cuvinte poți să formezi.

— Tare, zise Miguel, șterpelind un pumn de biscuiți din cutia lui Kyle. Sunt și gustoși!

— Dap, spuse Kyle. Dar cu cât mănânci mai mulți, cu atât jocul e mai greu.

— De ce? întrebă Andrew Peckleman.

— Ai mai puține litere, spuse Akimi, înșfăcând două B-uri și un Q și înfulecându-le. Mmmm! Sunt cu gust de barbecue! exclamă ea.

Kyle vărsă biscuiții rămași în palmă. T R E C A I D T I S. Zâmbi descifrând o anagramă simplă.

— DISTRACTIE. Super!

— Doamnelor și domnilor? Dragi copii?

Dr. Zinchenko, într-un taior de un roșu apris înainta spre centrul sălii de bal.

— Îmi permiteți o clipă? Domnul Lemoncello va sosi foarte curând, ca să spună câteva cuvinte. După aceea îi voi conduce pe cei doisprezece câștigători ai concursului de eseuri peste drum, în bibliotecă. Mâncarea și băuturile sunt interzise în bibliotecă, în afară de Bibliocafeneaua situată convenabil la parter.

Miguel mai înșfăcă o chestie pufoasă cu brânză.

Când i se păru că n-o vede nimeni, doamna Daley puse un pumn de creveți înveliți în bacon într-un șervețel și-l îndesă în poșetă.

Akimi ronțai câteva sticksuri trase în ciocolată.

— Nu mai iei nimic de-ale gurii? îl întrebă ea pe Kyle.

— Nu, mersi. Prefer mâncarea cu care pot să mă și joc.

— Încă o precizare, anunță Dr. Zinchenko. Noi ne dorim ca, bineînțeles, câștigătorii noștri să aibă parte de multă distracție în seara asta. Însă nu pot insista îndeajuns ca fiecare dintre voi să respecte regula mea numărul unu: aveți grijă. Unul de altul, dar mai ales de cărțile și de exponatele din bibliotecă. Puteți face asta pentru mine?

— Da! strigară toți câștigătorii, cu excepția lui Charles Chiltonington care rosti:

— Indubitabil.

— E bine că în bibliotecă se găsesc dicționare, mormăi Akimi. În cea mai mare parte, numai așa poți înțelege ce zice Chiltonington.

Dintr-odată, toți adulții din sală începură să aplaude.

Domnul Lemoncello, înalt ca o prăjină și îmbrăcat în frac, cu o cască de pompier de jucărie pe cap, mărșălui în sală intrând pe o ușă laterală.

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse el, trăgând în sus casca de pe cap, prinsă cu un elastic sub bărbie, și salutând politicos mulțimea. Sunteți mult prea amabili.

Când dădu drumul căștii, aceasta i se lipi la loc de creștet cu un pocnet: POC!

— După cum ați aflat deja de la Dr. Zinchenko, aș vrea să spun câteva cuvinte. Iată-le: „scurt“, „memorandum“ și „chiloți“. Iar acum un moment pentru a ne aminti cuvintele de neuitat ale Dr. Seuss: „Cu cât vei citi mai mult, cu atât vei ști mai mult. Cu cât vei învăța mai mult, cu-atât vei călători mai mult“. Copii?

Domnul Lemoncello își întinse grațios mâna în direcția ușilor sălii de bal.

— E timpul să traversați strada. Minunata și spectaculoasa voastră bibliotecă publică vă așteaptă!

Nerăbdători să vadă ce îi așteaptă în noua bibliotecă, cei doisprezece câștigători ai concursului de eseuri se adunară în spatele Yaninei Zinchenko.

— Pe aici, copii, spuse bibliotecara-șefă. Urmați-mă.

Mulțimea aplauda în timp ce copiii părăseau sala, toți cărând după ei sacii de dormit și valizele. Urmară mai multe urale (plus câteva strigăte și chiote de bucurie) când aceștia ajunseră în holul de la

intrare și ieșiră pe ușa turnantă în stradă.

Noua bibliotecă publică, cu a sa cupolă sclipitoare de aur, ocupa jumătate din stradă, partea din spate fiind alipită de un vechi bloc-turn cu birouri. Clădirea era o fortăreață impunătoare, pe trei niveluri. Avea coloane solemne ce lăsau impresia unor separatoare de cărți, zidurile fără ferestre fiind pictate în așa fel încât să pară cărți uriașe rânduite pe rafturi.

— Este maiestuoasă ca un templu grecesc, spuse Miguel pe nerăsuflăte.

— Ca un raft infinit de cărți, completă Sierra Russell, care lăsase în sfârșit cartea din mână.

Cordoane de catifea încadrau drumul pe Main Street, până la un covor roșu de pe treptele din fața intrării boltite a bibliotecii și până la ușa impunătoare (dar mai ales rotundă) din oțel.

Kyle zâmbi când văzu că, de o parte și de alta a treptelor, erau legate baloane.

Un tip dur – înalt cam de doi metri și cântărind peste o sută de kilograme –, cu ochelari de soare și o jachetă sport neagră, stătea în fața ușii circulare a bibliotecii, prevăzută cu un mecanism batant, ca la ușa unui submarin. Bodyguardul avea părul răsucit în codițe lungi, ca niște sfori.

— Ce-i cu ușa? întrebă Haley Daley, care, bineînțeles, se băgase în față. Pare să fie o ușă de seif sau ceva de genul ăsta.

— Este ușa fostului seif al băncii Gold Leaf. Cântărește douăzeci de tone.

— Tatăl meu a proiectat sistemul de sprijin pentru chestia asta, îi șopti Akimi lui Kyle. Uită-te la balamale.

Kyle încuviință. Era impresionat.

— De ce o ușă de seif? întrebă Kayla Corson.

— Pentru că, răspunse Dr. Zinchenko, pe vremea când domnul

Lemoncello era de vârsta voastră, în timp ce lucra de zor în vechea bibliotecă publică din Market Street într-o sâmbătă somnoroasă, nici nu a auzit sirenele mașinilor de poliție gonind pe lângă bibliotecă, înspre banca unde tocmai fusese dată alarma. Această ușă servește tuturor drept memento: gândurile noastre sunt în siguranță într-o bibliotecă. Nici măcar un jaf la bancă nu le poate tulbura.

Miguel încuviință cu convingere. Înțelegea perfect.

— De asemenea, ușa asta ne ajută să păstrăm obiectele noastre cele mai de preț în siguranță.

— Nu există nicio fereastră, observă Andrew Peckleman. Probabil pentru a descuraja spărgătorii. Dar n-ar fi trebuit să adăugați ferestre când ați transformat clădirea în bibliotecă?

— O bibliotecă nu are nevoie de ferestre, Andrew. Avem cărțile, care sunt ferestre către lumi nebănuite.

— O carte deschisă este o minte deschisă, completă Charles Chilton. Asta am spus eu mereu.

Dr. Zinchenko scoase un cartonaș de culoare roșie.

— Înainte de a intra, vă rog să fiți foarte atenți. Permisele voastre de bibliotecă sunt cheia voastră universală, citi ea de pe cartonaș. Personalul bibliotecii este gata să vă ajute să găsiți orice veți căuta.

Zâmbi ușor, îndesă cartonașul înapoi în buzunar și se întoarse spre bodyguard:

— Clarence? Poți face onorurile?

— Cu cea mai mare plăcere, Dr. Z.

Clarence răsuci pe rând trei roți ale mecanismului batant.

Ușa de douzeci de tone se deschise fără zgomot.

Primul lucru pe care Kyle îl văzu înăuntru fu o fântână arteziană în foaierul principal de marmură albă. În mijlocul fântânii trona o statuie în mărime naturală a domnului Lemoncello, ce stătea pe o frunză de nufăr. Avea capul lăsat pe spate și un jet de apă îi tâșnea grațios dintre buze.

Kyle observă și un citat gravat pe soclu: CUNOAȘTEREA
NEÎMPĂRTĂȘITĂ RĂMÂNE NECUNOSCUȚĂ. – LUIGI L.
LEMONCELLO

În spatele fântânii, la capătul unui culoar cu boltă, se întrezărea o sală imensă cu multe mese.

După ce toți se adunaseră în holul de la intrare, Dr. Zinchenko se întoarse spre bodyguard.

— Clarence?

Clarence închise marea ușă de oțel. Kyle auzi huruitul roților care se învârteau, apoi un ultim declic cu ecou.

— Maaamă! exclamă Miguel. Chiar că suntem încuiați!

— Mă găsiți la panoul de control, Dr. Z, spuse agentul de securitate.

— Foarte bine, Clarence.

Bodyguardul dispăru în spatele unei uși roșii.

— Acum, copii, spuse bibliotecara, vă rog să mă urmați în Sala de Lectură „Rotonda“.

În timp ce restul grupului porni în șir indian spre enorma sală circulară, Kyle zări o vitrină lângă ușa roșie. Deasupra ei se putea citi: „Personalul recomandă: cele mai memorabile lecturi“. Douăsprezece cărți erau aliniate pe patru rafturi.

O copertă din mijlocul raftului de jos îi atrase atenția lui Kyle. Reprezenta un jucător de fotbal american, cu tricoul numărul nouăsprezece, pregătindu-se să paseze mingea. Kyle repetă de câteva ori titlul în gând: În careu: Johnny Unitas și cu mine. În dimineața următoare plănuia să-și folosească permisul ca să

împrumute cartea pentru Mike, fratele lui mai mare.

— Uau!

Toată lumea rămase cu gura căscată pășind în Sala de Lectură „Rotonda”. Tavanul cupolei înfățișa imagini din spațiu surprinse de telescopul Hubble: spirala de praf a unei nebuloase învârtjindu-se, o galaxie cu stele licăritoare, meteoriți trecând val-vârtej pe deasupra capetelor lor.

— Ooo!

Imaginile cosmice de pe tavan se risipiră, lăsând vederii zece panouri distincte, fiecare dezvăluind un amalgam de simboluri.

— Sunt cele zece categorii ale sistemului zecimal Dewey, șopti Miguel, complet fascinat. Vezi panoul cu Cleopatra, tipul care se cațără pe munte și corabia vikingilor? E de la 900 până la 999. Istorie și Geografie.

— Tare, spuse Kyle.

În spatele celor zece ecrane, ascunse în firdi, se aflau statui 3D nemaivăzute, ce răspândeau o lumină verde fantomatică.

— Cred că sunt proiecții holografice, spuse Andrew Peckleman, salutând o statuie care îi făcea cu mâna.

Sala de sub cupolă era uriașă. Era circulară, cu o masă rotundă în mijloc, înconjurată de patru șiruri de mese de lectură, dispuse în cerc.

Kyle observă că jumătate din rotondă adăpostea rafturi până în tavan. De cealaltă parte erau balcoanele de la primul și al doilea etaj, ceea ce îi amintea de atriumul deschis al unui hotel, unde stătuse odată cu familia sa.

În timp ce toată lumea se holba la arhitectura încăperii, Dr. Zinchenko spuse cuvintele pe care Kyle le așteptase întreaga zi:

— Acum, sunteți gata pentru primul nostru joc?

— Vă puteți alinia în spatele acelei mese din dreptul Camerei copiilor? spuse Dr. Zinchenko făcând semn spre o masă de lemn de la marginea sălii.

— Câți dintre voi cunosc clasicul joc Lemoncello Hai Grămadă?

Toți cei doisprezece ridicară mâna.

— Foarte bine, spuse Dr. Zinchenko.

Deasupra lor, Cupola Minunilor le dezvălui imaginea curbată a cutiei aceluia joc.

— Aceasta va fi o versiune pe viu, tridimensională, a jocului. Fiecare va trebui să răspundă la o întrebare de cultură generală. Dacă veți răspunde corect, veți arunca zarurile și veți putea înainta un număr corespunzător de mese. Când veți ajunge la punctul de pornire, veți trece la următorul șir concentric de mese și așa mai departe. Cine va reuși să ajungă la masa mea din mijloc va fi declarat câștigător.

— Dar nu avem zaruri, spuse Yasmeen Smith- Snyder.

— Ba da, aveți. Vedeți ecranul acela fumuriu din centrul mesei? Este de fapt un computer cu touch screen pe care acum rulează aplicația Lemoncello pentru zaruri. E de ajuns să îți plimbi cu degetul pe ecran pentru a arunca zarurile virtuale.

Dr. Zinchenko așează un teanc de cartonașe roșii pe birou, asemenea unei prezentatoare de concurs TV.

— Înainte să începem, mai există întrebări?

Charles Chiltonton ridică mâna.

— Da, domnule Chiltonton?

— Și ce-o câștige câștigătorul? La urma urmei, premiul este cea mai importantă parte a unui joc.

Kyle nu era chiar de acord, însă era mult prea nerăbdător să joace jocul pentru a mai spune ceva.

— Primul premiu din această seară, spuse Dr. Zinchenko, este această cheie de aur cu care câștigătorul poate intra în luxosul apartament al domnului Lemoncello, de la etajul doi. În loc să petreceți noaptea pe podea într-un sac de dormit, veți avea parte de confortul unor perne cu puf, un televizor cu diagonala de 182 de centimetri și o consolă de jocuri ultima generație.

OK. Kyle era chiar foarte interesat de acest premiu.

Dacă ar fi fost să ne luăm după privirile uimite și gurile căscate din jurul lui, și ceilalți gândeau la fel.

Dr. Zinchenko întoarse primul cartonaș cu întrebări.

— Ce aruncător din liga principală de baseball este ultimul jucător care a câștigat treizeci de meciuri într-un sezon?

După șase răspunsuri greșite veni rândul lui Kyle.

— Denny McLain.

— Corect.

Atinse ecranul, nimeri zece și înaintă apoi zece mese mai în față.

— Ce vas din marina americană a fost la un moment dat capturat de nord-coreeni?

Miguel știi de data aceasta: vasul Pueblo. Înaintă din prima douăsprezece mese.

— Ce anume a reușit Apollo 8 pentru prima oară în istorie?

Charles Chilton știa răspunsul:

— A fost prima navetă spațială care s-a deplasat pe orbită în jurul Lunii?

— Corect.

Chilton nimeri un cinci la zaruri, ajungând ultimul în clasament.

Următoarea întrebare adresată lui Kyle fu mai dificilă:

— Cine este celebru pentru replica „La zdup cu ei, Danno“?

— Ăă, tipu' ăla din serialul Hawaii Five-0?

— Fii mai precis, te rog.

— Ă, ăla cu părul lucios. Jack Lord?

— Răspuns corect.

Kyle râsuflă ușurat. Slavă Domnului că se uita din când în când cu tatăl lui la reluări ale unor seriale din anii '60.

Însă când aruncă cu zarurile computerizate, norocul i se risipi. Ambele zaruri erau doar de un punct și înaintă așadar numai două mese amărâte.

Între timp, Miguel o dădu în bară cu o întrebare despre Barbra Streisand. (Kyle nu era sigur cine era de fapt.)

Iar Charles Chilton obținu un avans cu un răspuns corect despre Beatles: „Hey Jude“, urmat de o aruncare norocoasă de doisprezece.

Pe măsură ce jocul avansa, Kyle și Chilton, rămași singuri, continuau să răspundă corect și să străbată sala, până când amândoi ajunseră la o masă din cercul cel mai apropiat de centru – la doar șase locuri distanță de biroul Yaninei Zinchenko și de victorie. Kyle era foarte recunoscător pentru nenumăratele partide de Trivial Pursuit pe care le jucase cu mama lui – cu cartonașele originale, foarte vechi.

— Kyle, următoare ta întrebare: ce cântec din filmul Doctor Dolittle a câștigat un premiu Oscar?

Kyle își încreți fruntea. Avea o casetă veche acasă pe care mama lui o cumpărase la un târg de vechituri. Păcat că nu aveau și un video ca să vadă filmul. Însă chiar dacă nu-l văzuse niciodată, citise de câteva ori descrierea de pe cutie.

— Ăă, Talk to the Animals³?

— Corect.

Râsuflă ușurat.

— Aruncă zarurile, domnule Keeley.

Kyle își trecu degetul pe ecran.

Încă o pereche de unu. Înaintă două locuri. Acum era la doar patru

mese distanță de victorie.

— Domnule Chilington, iată următoarea întrebare: cine a fost ales președinte în 1968?

— Cred că este vorba despre Richard Milhous Nixon.

— De asemenea, corect.

Chilington nu așteptă să i se spună să arunce zarurile. Degetele sale erau deja pe ecran.

— Este! Dublu de șase. Din nou.

Parcurse ultimul cerc de mese, bătând cu degetele pe fiecare, numărându-le, deși toată lumea știa că doisprezece era mai mult decât suficient pentru a trece linia de sosire.

— Felicitări, domnule Chilington, spuse Dr. Zinchenko, înmânându-i cheia de la apartamentul personal. Ești primul câștigător al acestei serii.

— Mulțumesc, Dr. Zinchenko. Sincer, mă simt de-a dreptul onorat.

— Felicitări, Charles, spuse Kyle. Ce mai victorie!

— Ia aminte, Keeley, răspunse el astfel încât numai copiii îl puteau auzi. Noi, cei din familia Chilington, nu pierdem niciodată.

³ [Vorbește cu animalele \(en.\)](#) (n. tr.)

Ceea ce urmă fu cu totul deosebit.

O hologramă a unei noi bibliotecare apăru lângă Dr. Zinchenko. Arăta un pic ca Prințesa Leia proiectată din razele lui R2-D2, în Războiul stelelor. Doar că purta un coc de modă veche, ochelari în stil ochi de pisică și un sacou cu cotiere, în carouri.

— Alături de noi, pentru a vă prezenta regulile oficiale ale acestei

seri, se află doamna Gail Tobin, bibliotecara-șefă a bibliotecii publice din Alexandriaville în anii 1960, pe când domnul Lemoncello era de vârstă voastră.

Deasupra lor, Cupola Minunilor afișa din nou imaginile cu sistemul zecimal Dewey.

— Oare câți ani are? întrebă Sean Keegan.

— Ar avea o sută zece ani, dacă ar mai fi încă printre noi.

— Dar a murit și lucrează aici?

— Să zicem că spiritul ei trăiește în continuare prin această hologramă.

— Doamna Tobin e cea care l-a ajutat pe domnul Lemoncello atât de mult, îi șopti Kyle lui Akimi. Atunci când era mic.

— Știu. Părul ei arată ca un stup de albine sălbatice.

Kyle ridică din umeri.

— Din ce-am văzut la televizor, anii '60 au fost în general ciudați.

— Bine ați venit, copii, în biblioteca viitorului, spuse proiecția tremurătoare. Dr. Zinchenko vă va împărți acum planul pe etaje al bibliotecii Lemoncello – harta și ghidul vostru către tot ceea ce are de oferit această clădire extraordinară. Cu noile voastre permise puteți avea acces la toate camerele, în afară de panoul de control – ușa roșie pe lângă care ați trecut la intrare – și, desigur, apartamentul personal al domnului Lemoncello de la etajul doi.

Charles Chiltonington ridică cheia de aur în văzul tuturor.

— Cred că ai nevoie de asta ca să intri acolo.

Doamna Tobin îl ignoră. Era o hologramă. Ceea ce făcea totul mai simplu.

— Agenții de securitate sunt la posturile lor douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, continuă ea. Pe timpul șederii voastre, tot ce

veți face va fi înregistrat de camere video, așa cum a fost precizat în formularele de consimțământ pe care le-ați semnat împreună cu părinții voștri mai devreme.

— Vom apărea într-un reality-show? Întrebă Haley, zâmbind unei camere de supraveghere cu o luminiță pâlpâitoare.

— Este într-adevăr o posibilitate, spuse Dr. Zinchenko.

— Îmi place să mă uit la televizor, zise imaginea fantomatică a doamnei Tobin. Să râdem cu Rowan și Martin este emisiunea mea preferată. Înapoi la reguli. Folosirea dispozitivelor electronice personale este strict interzisă pe tot parcursul serii.

Bodyguardul, Clarence, și încă cineva care părea a fi fratele lui geamăn intrară în Rotondă, ducând fiecare o servietă de aluminiu.

— Sunteți rugați să depozitați toate telefoanele mobile, iPodurile și iPadurile în servietele puse la dispoziție de agenții noștri de pază, Clarence și Clement. Dispozitivele voastre vor fi păstrate în siguranță pe tot timpul șederii voastre și vă vor fi înapoiate la încheierea activităților. De asemenea, puteți folosi computerele cu touch screen din această cameră pentru a consulta cotele sau pentru a vă documenta pe internet. Acestea nu pot fi însă folosite pentru schimburi de e-mailuri sau sms-uri – ce-or mai fi și astea. Luați aminte, m-am pensionat în 1973. Pe vremea mea încă foloseam hârtie de indigo. Iar acum, Dr. Zinchenko vă va explica planul clădirii.

— După cum vedeți, spuse Dr. Zinchenko, titlurile de ficțiune se găsesc aici, în sala de lectură. Sala „Tezaurul Copiilor“, cu pereți izolați fonic, se află acolo. Cele două săli complet echipate pentru ședințe, alături de Bibliocafeneaua din spatele acelor ferestre cu draperiile trase, se află tot la parter. Deasupra, la etajul unu, veți găsi zece uși numerotate, fiecare conducând într-o cameră cu cărți, informații și, ei, bine, expodate referitoare la categoria zecimală Dewey corespunzătoare.

Kyle ridică mâna.

— Da?

— Unde se află Centrul Electronic de Studiu?

Dr. Zinchenko zâmbi șiret.

— Deasupra, la etajul doi, acolo unde veți găsi și Sala de Societate, Sala de Arte și Artefacte, cinematograful IMAX, Lemoncelleul...

— Putem să mergem sus să ne jucăm? întrebă Bridgette Wadge. Vreau să încerc simulatorul de nave spațiale.

— Vreau să învăț să conduc o mașină! spuse Sean Keegan. O mașină de curse!

— Vreau să cuceresc lumea cu Alexandru cel Mare! zise Yasmeen Smith-Snyder.

Se pare că toată lumea citea lista de „Jocuri Educaționale Disponibile“ din josul paginii, așa cum făcuse și Kyle deja.

— Accesul prioritar în Centrul Electronic de Studiu va fi cel de-al doilea premiu din seara aceasta, spuse Dr. Zinchenko. Pentru a câștiga, trebuie să folosiți resursele bibliotecii și să găsiți desertul pe care l-am ascuns undeva în clădire. Cine se documentează și localizează bunătățile va fi primul admis în Centrul Electronic de Studiu. Așa că puneți-vă mintea și biblioteca la contribuție. Găsiți desertul!

Toată lumea se repezi la mese și începu să tasteze pe ecrane.

Toată lumea, în afară de Sierra Russell care, în schimb, petrecu două secunde la computer, notă ceva cu un creion bont pe o bucată de hârtie și porni să inspecteze rafturile înalte de trei etaje ordonate în partea din spate a Rotondei. Kyle o privi pășind pe o platformă ușor înălțată, cu mănere aidoma unui cadru ajutător al bunicilor. Avea până și un coș atașat în față.

— Dr. Zinchenko?

— Da, domnișoară Russell?

— Este periculos? Pentru că vreau o carte care este chiar în vârf.

— Nu este periculos. Asigură-te doar că ai sprijin bun în picioare.

Sierra puse un picior pe platformă, iar Kyle putu auzi un declic metalic.

— E ca un clăpar, spuse Sierra.

— Exact. Acum folosește tastele ca să transmiți scării plutitoare cota cărții de care ai nevoie și ține-te bine.

Sierra consultă numărul de pe hârtiuță și apăsă câteva taste.

— Partea de jos a platformei pe care stai este un magnet, explică Dr. Zinchenko. Există benzi din material electromagnetic în componența rafturilor. Puterea de atracție a acelor magneți va fi calibrată de computerul nostru pentru levitație magnetică, în funcție de numărul pe care îl introduceți.

Două secunde mai târziu, Sierra Russell se ridicase în aer, plutind spre stânga. Era cu totul incredibil.

— Scara plutitoare e bazată probabil pe o tehnologie avansată de levitație magnetică, spuse Miguel de la masa din dreapta lui Kyle. La fel ca trenurile superrapide maglev din Japonia.

— Tare, mormăi Kyle.

Iar pentru prima data în viața lui, Kyle Keeley voia să caute o carte într-un raft de bibliotecă mai mult decât orice pe lume.

— Ce-ai zice să lucrăm împreună? spuse Akimi când se așeză la masa lui Kyle.

— Hmmm?

Kyle nu-și putea lua ochii de la Sierra Russell. Urcase aproape cincisprezece metri în aer și se sprijinea de balustrada platformei plutitoare, complet fascinată de o carte nouă.

— Hei, Pământul către Kyle? Vrei să apuce altcineva să folosească Centrul Electronic de Studiu înaintea ta?

— Nu.

— Atunci concentrează-te!

— OK. Deci cum ne punem mintea și biblioteca la contribuție pentru a găsi desertul?

Akimi arată spre Miguel, care își trecea iute degetele pe ecranul computerului.

— Cred că s-a apucat să consulte catalogul, șopti Akimi.

— De ce?

— Așa găsești ceva într-o bibliotecă.

— Asta știi și eu. Dar nu căutăm cărți despre deserturi. Trebuie să găsim mâncare, la propriu.

Andrew Peckleman se ridică de la masă și se repezi spre o scară spiralată de metal ce conducea la primul etaj. Două secunde mai târziu, Charles Chilton se repezi pe aceeași scară.

Toți ceilalți participanți îi urmară în scurt timp. Toată lumea se îndrepta către camerele Dewey de la etajul unu.

Miguel sări în sfârșit de la masă și se năpusti ca o furtună către cea mai apropiată scară.

— Trebuie să fie pe la șase sute, le spuse el lui Kyle și Akimi.

— Mersi, zise Kyle, însă nu se clinti din loc.

— Probabil șase sute este clasificarea zecimală Dewey unde se află cărțile despre deserturi, spuse Akimi. Poate că ar trebui...

— Stai o clipă, spuse Kyle.

— Ăă, Kyle, în caz că nu ai observat, tu cu mine și cu Sierra, fata zburătoare, suntem singurii rămași la parter, iar Sierra nici măcar

nu este propriu-zis la parter, pentru că, de fapt, plutește.

— Numai o clipă, Akimi. Am o idee, și Kyle scoase planul clădirii. Desertul se ascunde probabil chiar sub nasul nostru. Ca un cod bonus din Divizia Veverițelor. Vino după mine.

— Unde?

— La Bibliocafenea. Singura camera din bibliotecă unde, după cum a precizat Dr. Zinchenko la hotel, e voie cu băuturi și cu mâncare.

Intrară în cafeneaua primitoare.

— Iupiii! strigă Akimi.

Rafturi întregi de cărți de bucate erau aliniate de-a lungul pereților, însă mesele erau ticsite cu tăvi cu fursecuri, prăjituri, înghețată și fructe!

— De-aia erau trase draperiile la ferestrele din Rotondă, spuse Akimi. Ca să nu vedem muntele ăsta de mâncare. Bravo, Kyle!

Kyle se strădui să-l imite cât mai bine pe Charles Chilton și adăugă:

— Noi, cei din familia Keeley, Akimi, nu pierdem niciodată. Mai puțin, bineînțeles, atunci când nu câștigăm.

*

După ce toată lumea savură desertul, Kyle și Akimi fură primii care primiră permisiunea să folosească Centrul Electronic de Studiu.

Kyle încercă simulatorul de navete spațiale, aterizând perfect pe Marte înainte de a se prăbuși pe un satelit al planetei Saturn. Akimi călări alături de Paul Revere. Apoi Kyle învăță cum să conducă o mașină de curse cu transmisie manuală pe circuitul din Talladega, în timp ce Akimi se strecură într-un mic submarin pentru a pluti

alături de rechini, delfini și țestoase de mare, toate proiectate pe pereții de sticlă ai simulatorului subacvatic.

Fiecare joc video educațional avea grafică 3D, sunet digital surround și cea mai nouă invenție a domnului Lemoncello pentru jocurile companiei sale: olfactvedere. Când cotropeai Roma împreună cu vizigoții, puteai mirosi cetatea fumegândă, dar și transpirația barbarilor.

După o oră, Dr. Zinchenko le permise tuturor să folosească Centrul Electronic de Studiu. În tot acel răstimp au urmărit o dezbatere prezidențială între George Washington și George W. Bush (amândoi păpuși audio-animatronice) în „piața publică” din mijlocul camerei 900.

La zece fix dădura cu toții năvală în cinematograful IMAX, tot la etajul doi, pentru a urmări un concert cu cei mai renumiți muzicieni din lume (contemporani sau nu), care au oferit recitaluri 3D cu cele mai bune compoziții ale lor. Partea cea mai tare se dovedi a fi un duet între Mozart și Metallica.

În cele din urmă, în jurul ore trei dimineața, Clarence și fratele său geamăn Clement se iviră pentru a-i conduce pe copii spre locurile de dormit. Băieții aveau să-și întindă sacii de dormit în Sala Copiilor, lângă Rotondă, iar fetele urmau să meargă sus, la etajul doi, în Sala de Societate. Charles Chiltonton urma să se lăfaie de unul singur în apartamentul domnului Lemoncello.

Epuizat de distracția și agitația din acea zi – și cu burta plină după ce mâncase o grămadă de dulciuri –, Kyle adormi bușțean.

Se trezi la un moment dat fiindcă auzi muzică.

Muzică dată la maxim.

Era melodia din filmul ăla despre box, Rocky, preferatul lui Mike.

— Ceeee? mormăi el, târându-se afară din sacul de dormit.

Kyle se uită la ceas. Era unsprezece dimineața. Crezu că noaptea în bibliotecă luase sfârșit, iar acum se dădea trezirea.

Muzica se auzea la fel de tare.

— Așa trezești și astronautii, bombăni Miguel.

— Oprește-o! se plânse Andrew Peckleman.

Kyle își puse blugii și adidașii și păși buimac în imensa sală de lectură.

— Dr. Zinchenko?

Vocea îi răsună cu ecou. Niciun răspuns.

— Clarence? Clement?

Nimic.

Muzica din Rocky răsuna și mai tare.

Akimi se aplecă peste balustrada balconului de la etajul doi.

— Ce se întâmplă acolo?

— Cred că vor să trezească astronautii, spuse Kyle. De pe Lună.

Merse până la ușa de la intrare și încercă să tragă de mâner.

Era de neclintit.

Răsuci mânerul.

Degeaba.

Îl răsuci mai tare.

Tot degeaba.

Kyle își dădu atunci seama că, deși noaptea în bibliotecă luase sfârșit, ei erau în continuare încuiați acolo.

— Vă rog să luați cu toții loc, spuse Dr. Zinchenko părinților adunați în sala de conferințe a hotelului Parker House.

— Când se întorc copiii? întrebă o mamă.

— Rose are antrenament la două, spuse alta.

Bibliotecara încuviință.

— Domnul Lemoncello va...

Chiar în clipa aceea, o ușă glisantă din capătul opus al sălii se deschise larg, lăsându-l vederii pe excentricul miliardar, îmbrăcat într-un trening purpuriu aprins și cu o pălărie de pirat cu pene. Înfuleca o felie mare de tort aniversar.

— Bună dimineața sau, după cum s-ar spune în acest moment la Reykjavik, gott síðdegi, adică „bună ziua“, pentru că diferența de fus orar dintre Ohio și Islanda este de patru ore, un lucru pe care l-am aflat învărtind un glob pământesc din biblioteca publică.

Domnul Lemoncello, cu pantofii săi banană râgâ-chițâind, păși afară dintr-o cameră plină de ecrane TV alb-negru – așa cum vezi la posturile agenților de securitate.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că sunteți alături de noi în această glorioasă și promițătoare zi. Am marea plăcere de a anunța cel mai incredibil și minunat joc creat vreodată: Evadarea din Biblioteca Lemoncello! Întreaga bibliotecă va fi tabla de joc. Copiii voștri vor fi pionii. Iar câștigătorul va fi faimos în întreaga lume.

— În ce fel? întrebă unul dintre tați.

— Va apărea în toate reclamele mele din perioada sărbătorilor. La televizor, la radio, în reviste, panouri publicitare. Peste tot.

Doamna Daley ridică mâna.

— Câștigătorul va fi plătit?

— Categorical. Chiar cu multă dărnicie.

— Și ce trebuie să facă Haley mai exact pentru a câștiga?

— Să evadeze! Din bibliotecă. Credeam că numele jocului e destul de evident. Domnul Lemoncello apăsă un buton de pe pălăria de pirat și o versiune animată a planului clădirii apăru de îndată pe ecranul cu plasmă al sălii de conferințe.

— Primul care reușește să folosească obiecte din bibliotecă pentru a scăpa de acolo va fi declarat învingător. Acum, copiii nu pot folosi

intrarea principală, nici ieșirile de urgență. Nu pot declanșa nici alarme. Își pot folosi numai ideile crețe și inteligența, ca să descifreze indicii și să dezlege ghicitori, care îi vor conduce în cele din urmă până la ieșirea secundară supersecretă. Vă asigur, doamnelor și domnilor, că o asemenea ieșire secundară chiar există.

Părinții din jurul mesei începură să se foiască nerăbdători.

— Partiparea e, desigur, opțională și complet voluntară, spuse domnul Lemoncello, împreunându-și mâinile la spate și pășind apăsător prin încăpere.

Câțiva părinți își scoaseră telefoanele mobile.

— Vă rog, nu încercați să telefonați, să trimiteți e-mailuri, mesaje, faxuri, semnale luminoase pentru a vă încuraja copiii să participe. Am blocat toate căile de comunicație cu biblioteca. Doar cei care își doresc cu adevărat să rămână și să joace acest joc vor putea face asta. Toți cei care vor alege să părăsească biblioteca vor primi multe cadouri minunate de despărțire și o pălărie de pirat ca suvenir. Vor fi de asemenea invitați la petrecerea de ziua mea, mâine după-amiază. Făcu semn spre firimiturile din farfurie. Am testat mai multe feluri de tort la micul dejun.

Doamna Keegan își încrucișă mâinile la piept și întrebă:

— Jocul ăsta va fi periculos?

— Nu, spuse domnul Lemoncello. Copiii dumneavoastră vor fi tot timpul supravegheați video de către agenții noștri de securitate de la panoul de control al bibliotecii. Dr. Zinchenko și cu mine vom urmări evoluția lor de aici, din camera mea personală de monitorizare. În cazul celui mai mic accident, avem paramedici, pompieri și o echipa formată din foști membri ai trupelor speciale Navy SEAL – toți cu o inimă neînfricăată – gata să intre în acțiune și să vă salveze copiii. Va fi ca în Jocurile Foamei, dar cu multă mâncare și fără arcuri cu săgeți.

— De ce nu lăsați mai bine copiii să joace unul dintre celelalte jocuri ale dumneavoastră? sugeră un părinte. De ce atâta tevatură?

— Pentru că, dragi prieteni, acești doisprezece copii au trăit toată viața fără o bibliotecă publică. Prin urmare, habar nu au cât de incredibil de folositoare, utilă și amuzativă – un cuvânt inventat recent de mine – poate fi o bibliotecă. Aceasta este șansa lor de descoperi că o bibliotecă este mai mult decât o colecție de cărți vechi, prăfuite. Este un loc al cunoașterii, al explorării și al dezvoltării!

— Domnule Lemoncello, cred că ceea ce faceți este fantastic, spuse una dintre mame.

— Mulțumesc, zise domnul Lemoncello, făcând o reverență și lovindu-și călcâiele (scoțând un sunet ca un cotcodăcit).

— Dacă vreunul dintre dumneavoastră dorește să-și vadă copilul, anunță Dr. Zinchenko, vă rog, veniți cu noi în camera alăturată.

— E chiar distractiv să-i urmărești. Totuși, domnule Keeley, doamnă Keeley, am impresia că fiul dumneavoastră Kyle nu apreciază melodia din Rocky la fel de mult ca mine!

Rocky își făcuse treaba.

Kyle și ceilalți copii încuiați în bibliotecă se treziseră de-a binelea.

Până și Charles Chiltington coborâse în Sala de Lectură Rotonda din apartamentul personal al domnului Lemoncello. Singura care nu se se alăturase grupului era Sierra Russell, care, bănuia Kyle, își căuta altă carte de citit.

— Suntem tot încuiați? strigă Haley Daley pe un ton pițigăiat.

— Ce aiurea, adăugă Sean Keegan. E deja unșpe jumate. Am o grămadă de chestii de făcut.

— Haideți, totuși, spuse Kyle. Probabil vor deschide ușa de la intrare după ce mâncăm sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, unde e bibliotecara aia enervantă? spuse Charles Chilton, care nu se purta niciodată frumos când nu erau adulți prin preajmă.

— Da, spuse Rose Vermette. Nu pot să stau aici toată ziua. Am antrenament de fotbal la două.

— Fraților, zise Sean Keegan. Eu chiar am o viață.

— Aveți nevoie de ajutor, copii? se auzi o voce tandră, mămoasă.

Era imaginea semitransparentă holografică a doamnei Tobin, bibliotecara din anii '60. Plutea la câțiva centimetri deasupra podelei în fața biroului din centrul încăperii.

— Da, spuse Kayla Corson. Cum ieșim de-aici?

Bibliotecara pâlpâi asemenea unui calculator vechi de buzunar (ca acela pe care fratele tău mai mare l-a scăpat pe jos de un milion de ori) atunci când îi ceri să calculeze un radical.

— Îmi pare rău, spuse bibliotecara robotică. Nu vă pot oferi răspunsul la această întrebare.

— Vom avea parte de un brunch aici, în dimineața asta? întrebă Chilton politicos. Nu mi-e foame, dar altora de pe-aici le este. La urma urmei, e unsprezece și jumătate.

— Micul dejun va fi servit în Bilbiocafenea.

— Mulțumesc, doamnă Tobin, spuse Chilton. Doriți și dumneavoastră ceva? Un castron cu cereale, poate?

— Nu, mulțumesc, CHARLES. Sunt o hologramă. Nu mănânc.

— Așa vă mențineți silueta.

Kyle scutură exasperat din cap. Înțepatul ăla încerca să perie până și o hologramă.

Chiltington și restul porniră spre cafenea, însă Kyle și Akimi rămaseră în urmă alături de bibliotecara holografică.

— Ăă, am o întrebare, spuse Kyle.

— Te rog.

— Încă mai suntem încuiați în bibliotecă? O să mergem acasă?

— Domnul Lemoncello vă va informa în scurt timp despre asta.

— OK. Mulțumesc, doamnă Tobin.

— Cu plăcere, KYLE.

După ce imaginea bibliotecarei se risipi, Akimi spuse:

— Apropo, Kyle, înainte să mergem, trebuie să vezi cum arată camera în care am dormit azi-noapte.

— Sala de Societate?

— Da. Îi zice așa pentru că – ia ghici! – e plină cu jocuri de societate!

— Toate de la Lemoncello?

— Nu chiar. Și chestii de la alte companii. Unele sunt chiar de pe la 1890. Cred că e colecția personală a domnului Lemoncello. Te simți ca într-un muzeu.

Kyle căscă ochii mari.

— Ți-e foame? întrebă el.

— Nu chiar. Am mâncat o grămadă aseară.

— Crezi că avem timp să dăm o tură prin muzeul ăsta de jocuri?

— Vino după mine!

Cei doi o porniră în sus, pe scara spiralată ce ducea la etajul unu. De acolo urcară încă un șir de trepte până la etajul doi.

În Sala de Societate, Kyle rămase uimit.

— Uau!

Peste tot în jur erau numai rafturi înșesate cu jocuri vechi, jucării de tinichea, pachete de cărți de joc.

— E incredibil.

— Cam da, zise Akimi. Mai ales dacă, știi, îți și plac jocurile.

Kyle zâmbi.

— Și, după cum știi, chiar îmi plac.

Străbătura camera în liniște câteva minute, minunându-se de toate jocurile trăsnete care fuseseră la modă cândva. O vitrină prezenta opt jocuri în cutii minunate ilustrate. Toate erau iluminate ca niște exponate de preț.

— Mă întreb ce-i așa de special la jocurile astea, spuse Kyle.

— Poate că au fost jocurile lui preferate când era mic.

— Poate.

Mesajul gravat pe geamul vitrinei îl nedumerea însă pe Kyle:

„Luigi Lemoncello: primul și ultimul cuvânt în materie de jocuri.“

— Dar astea nu sunt jocuri Lemoncello, mormăi el.

Primul joc iluminat din vitrină era Ciao, Micul Bucătar. După aceea urmau Copii isteți, vă place aritmetica? Jocul Fantastic cu Litere, Start Game: Mașinuțele de curse magice.

— E un fel de puzzle, spuse Kyle rânjind.

— Credeam că sunt jocuri.

— Păi, sunt, spuse Kyle atingând geamul vitrinei în dreptul primei cutii de pe raftul de jos. Dar dacă legi între ele primele cuvinte din denumirea fiecărui joc... pricepi... mesajul.

— Pe bune? se minună Akimi, părând foarte sceptică. Ești sigur că nu sunt niște chestii găsite la un talcioc de vechituri, la 50 de cenți bucata?

— Foarte sigur.

Kyle descifra codul urmărind capacele cutiilor cu degetul, pe rând: Ciao, copii isteți. Vă place jocul? Start Game!

Miguel Fernandez dădu buzna în Sala de Societate.

— Aici erați! Avem nevoie de voi la Centrul Electronic de Studiu. Acum.

— De ce?

— Charles Chilton și-a înfulecat micul dejun, apoi s-a repezit înapoi în Centru, ca să termine jocul pe care l-a început aseară și să fie primul care a obținut un scor record.

— Așa, și?

— Jocul pe care îl joacă e despre castele medievale și temnițe!

De data aceasta Akimi fu cea care remarcă:

— Așa, și?

— Evadează prin canale. Jocul are olfactvedere. Ați mirosit vreodată un canal medieval? Credeți-mă, e oribil și dezgustător.

Cei trei traversară repede holul și intrară în încăperea urât mirositoare, unde Charles ședea pe un scaun rotativ cu vibrații, apăsând frenetic comenzile de joc. În timp ce avatarul său se târa printr-un canal de scurgere, difuzoarele încorporate în scaun făceau ca podeaua să tremure cu fiecare șuvoi și strop împrăștiat în timpul jocului.

— Aoleu! exclamă Kyle. Charles, încetează! Parcă s-a tras cu gaze lacrimogene!

— Pentru că sunt în canalele de sub grajduri. E ieșirea secretă din castel. O să câștig încă un joc. Al doilea pentru mine, Keeley. Tu câte ai câștigat?

— Hei, spuse Miguel. Camera asta e chiar deasupra cafenelei. Conductele sunt conectate.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Toată lumea de jos miroase a bălegar din cauza ta!

— Cui îi pasă? Câștig!

Scaunul lui Charles se hurducăi din nou.

Însă, de data asta, Kyle simți un miros... de pin?

Sau de odorizant de mașină, agățat de oglinda retrovizoare.

— Ah, tâmpenia asta e stricată, exclamă Charles și sări din scaun, pregătindu-se să-i tragă un șut.

— Ăă, n-aș face asta în locul tău, spuse Kyle.

— De ce?

— Pentru că e o cameră de supraveghere acolo, îndreptată chiar asupra ta.

— Ce? Unde?

— Vezi luminița aia roșie care pâlpâie?

Dintr-odată, imaginea lui Kyle ce arăta cu degetul spre lentila camerei apăru pe toate monitoarele din Centrul Electronic de Studiu.

Până când fu înlocuită de chipul domnului Lemoncello.

— Excelent plan de evadare, Charles, spuse domnul Lemoncello de pe unul dintre ecrane.

— Mulțumesc, spuse Chilington, netezindu-și cu nonșalanță pantalonii bej eleganți, ca nu cumva să se vadă că tremura de frică. Trebuie să precizez, am văzut o furnică ce se cățara pe brațul scaunului. De-aia eram pe cale să dau cu piciorul în el.

— Câtă grijă din partea ta, Charles.

— Domnule Lemoncello? spuse Akimi.

— Da?

— De ce a început canalul de scurgere să miroasă a pin?

— Pentru că mirosul de pin mi se pare mult mai plăcut decât cel de balebă de cal. Vouă nu?

— Cu siguranță.

— Acum, puteți să vă adunați cu toții în Centrul Electronic de Studiu? Am un anunț foarte important de făcut.

Kyle auzi un tropăit de pași pe trepte, iar la scurt timp după aceea Andrew, Bridgette, Yasmeen, Sean, Haley, Rose și Kayla se iviră dintr-odată în cameră.

— Toată lumea e aici? întrebă domnul Lemoncello.

— Toată lumea în afară de Sierra Russell, spuse Kyle.

— A, da. Am văzut-o la parter, citind Când mă vei întâlni de Rebecca Stead. O vom vedea mai târziu. E aproape de prânz și sunt nerăbdător să trec la următoarea etapă a competiției.

— Ce competiție? întrebă Yasmeen Smith-Snyder.

— Cea pe care suntem pe cale să o începem.

— Domnule Lemoncello? spuse Sean Keegan. Eu am diverse chestii de făcut azi.

— E în regulă, Sean. Bineînțeles, ești liber să pleci. Dacă mai e cineva care nu dorește să rămână în joc, predați, vă rog, permisele de bibliotecă.

O placă de marmură se deschise, ca un chepeng, iar o coloană frumos ornamentată, cu un bol de sticlă în capăt, răsări încet din podea.

— Introdu-l în acel bol. Bravo! Urmează săgețile luminoase roșii și vei ajunge la cea mai apropiată ieșire, unde vei primi un frumos cadou de rămas-bun, alături de nesfârșita mea admirație pentru priceperea ta de a compune eseuri.

Săgețile roșii se aprinseră pe podea. Sean le urmă.

— Ce se întâmplă dacă rămânem? întrebă Akimi.

— Veți avea șansa de juca un joc palpitant nou-nouț!

— E vreun premiu pentru câștigător? întrebă Haley Daley.

— O, da!

Acum Miguel avea mâna ridicată.

— Domnule Lemoncello? Ce trebuie să facem ca să câștigăm?

— Simplu: trebuie să găsiți o cale de a evada din bibliotecă folosind doar ce aveți în bibliotecă.

— Super!

— Aiurea, mormăi Kayla Corson. Eu mă car.

Își aruncă permisul în bol și ieși pe ușă urmărind săgețile.

— Mai vrea cineva să plece?

— Îmi pare rău. Eu am antrenament de fotbal la două, spuse Rose Vermette. Pe curând, le ură celorlalți și depuse permisul lângă celelalte.

În aceeași clipă, bătai de clopote izbucniră din senin și începu să plouă cu confetti. Fiecare consolă electronică din sala cu jocuri scotea ding-ding-ding-uri ritmice.

— Felicitări, Rose! strigă domnul Lemoncello, care purta deja un coif de petrecere. Felicitări că ai rămas fidelă angajamentelor tale anterioare. Vei primi premiul nostru special pentru cel mai fidel copil față de angajamente anterioare: un set complet de jocuri

Lemoncello cu abțibilduri de (nedezi)lipit și un laptop pe care să te tot joci! Să le stăpânești sănătoasă!

Charles Chilton se apropie un pic mai mult de camera de supraveghere, pe când Rose părăsea încăperea ȋopăind de bucurie.

— Asta înseamnă că premiul pentru cel care câștigă jocul dumneavoastră nou-nouț e chiar mai tare decât laptopul lui Rose?

— Da, spuse domnul Lemoncello, renunțând la coiful de petrecere de pe cap. Asta ar însemna.

— Eu mă bag, spuse Chilton.

— Și eu, spuse Kyle.

— Și eu, adăugară Akimi, Miguel, Andrew, Bridgette, Yasmeen și Haley.

Sierra Russell se ivi în cameră. Era cu nasul într-o carte, atât de absorbită, încât nici măcar nu observă fața imensă a domnului Lemoncello pe toate ecranele.

— Se întâmplă ceva?

— Mai mult ca sigur! se auzi vocea răsunătoare a domnului Lemoncello.

Sierra ridică brusc capul.

— O, bună ziua, domnule Lemoncello.

— Salutări, Sierra. Scuză-mă că ȋți ȋnterup lectura. Am doar o ȋntrebare scurtă: vrei să pleci sau să rămȋi?

— Pai, aș vrea să rămȋn, dacă e în regulă.

— În regulă? E nemaipomenibil, un alt cuvânt pe care tocmai l-am inventat. Acum, pentru a vă citi regulamentul jocului – căci orice joc are și reguli –, prietena noastră comună: Dr. Yanina Zinchenko!

Ecranele transmiseră brusc un prim-plan cu chipul bibliotecarei

roșcate, cu ochelari cu rame roșii.

— Evadarea voastră din bibliotecă trebuie să aibă loc între ora douăsprezece ziua, astăzi, și ora douăsprezece ziua, mâine.

Capul Domnului Lemoncello apăru într-un colț al cadrului.

— Mâine este ziua mea, apropo. Sper că nu aveți alte planuri.

Apoi se retrase din cadru.

— Agenții noștri de securitate vor avea în continuare grijă de telefoanele voastre mobile, spuse Dr. Zinchenko. Nu puteți folosi computerele din bibliotecă pentru a contacta pe cineva din exterior. Le puteți folosi însă ca să vă documentați.

— Puteți cere ajutor din afară în trei moduri: o dată „Întreabă un Expert“, o dată „Consultă un Bibliotecar“ și o dată „Provocare Extremă“. Vă rog, luați aminte. Provocările Extreme sunt, după cum sugerează și numele, extrem de dificile. Dacă treceți de ele, răsplata va fi pe măsură. Însă, dacă veți da greș, veți fi scoși din joc.

Kyle se gândi că ar fi mai bine să nu pună întrebările – eventual doar în caz de forță majoră.

— Pentru a apela la una dintre variantele ajutoare, continuă Dr. Zinchenko, chemați-o pur și simplu pe doamna Tobin.

Chilington ridică mâna.

— Da, Charles?

— Ne puteți spune care va fi premiul pentru câștigător?

Ecranele îl afișară din nou pe domnul Lemoncello, care își schimbase între timp ținuta. Acum purta ochelari de soare și o eșarfă de mătase, îndesată în gulerul cămășii. Arăta ca o vedetă elegantă de la Hollywood. Din anul 1939.

— Faimă și glorie! Câștigătorul va fi noul meu ambasador și va apărea în toate reclamele mele promoționale de sărbători.

— Vom fi faimoși? întrebă Yasmeen înflăcărată, înfoidu-și părul și zâmbind spre camera de supraveghere.

Haley păși în fața ei.

— Eu am experiență de fotomodel. Am pozat pentru Sherman's Shoes în Centrul Vechi.

Yasmeen păși în fața lui Haley.

— Eu am făcut odată figurație la o reclamă la hot-dog...

— Eu sunt majoretă. Yasmeen nu e...

În timp ce fetele continuau să se aranjeze și să defileze în fața camerei, Dr. Zinchenko reapăru pe ecran pentru a înșira rapid câteva ultime atenționări.

— Permisele voastre sunt cheia voastră universală. Personalul este aici pentru a vă ajuta să găsiți tot ce aveți nevoie. Ieșirea nu este pe unde ați intrat. Nu aveți voie să folosiți ieșirile de incendiu. Orice tentativă va declanșa o alarmă și veți fi imediat scoși din joc. Din motive de securitate, veți fi constant supravegheați video și imaginile vor fi înregistrate. În cazul în care, prin absurd, se va ivi vreo urgență, veți fi evacuați din clădire. Apariția unui incident care să necesite evacuarea nu va fi considerată o evadare din bibliotecă. Există întrebări?

— Una singură, spuse Andrew Peckleman, potrivindu-și ochelarii săi imenși pe nas. Când anume începe jocul?

Chipul domnului Lemoncello reapăru pe ecrane.

— Bună întrebare, Andrew! Aoleu, este ora prânzului! Ce-ar fi... să zicem... știu eu... acum!

Concurenții se repeziră pe scări în jos spre Sala de Lectură Rotonda.

Kyle o văzu pe Haley Daley cum o ia la fugă pe scări înspre subsol, unde planul clădirii preciza că se află secțiunea numită „Teancuri“.

Miguel și Andrew, experții în biblioteci, se așezară fiecare la câte o masă și începură să lucreze la computerele cu touch screen.
Bridgette Wadge făcu la fel.

Charles Chilton se îndreptă cu pași mari spre foaierul cu fântâna arteziană.

Yasmeen Smith-Snyder alerga de colo-colo prin sala circulară, cu planul în față, ca un pieton grăbit ce străbate un trotuar aglomerat în timp ce-și citește mesajele.

Sierra Russell găsi un scaun confortabil și se cufundă în el, pentru a termina cartea de care se apucase.

Pe fata asta chiar nu o interesa deloc spiritul de competiție.

— Așadar, Kyle, spuse Akimi, vrei să formăm o alianță?

— Ce vrei să spui?

— Așa cum fac oamenii în reality-show-uri, gen Survivor. Ne ajutăm unul pe altul până când toată lumea e eliminată, apoi ne înjunghiem pe la spate.

— Ăă, nu țin minte să fi auzit ceva despre eliminări.

— Da, cum să nu.

— Dar, până la urmă, nu e nimic în reguli care zice că nu putem împărți premiul cel mare. Vreau doar să câștig!

— Tare. Deci suntem o echipă?

— Sigur.

— Super, spuse Akimi. Te numesc căpitan de echipă. Toți cei care sunt pentru să ridice mâna.

Kyle și Akimi ridicară simultan o mână.

— E în unanimitate, spuse Akimi. OK, hai s-o întrebăm ceva pe relicva aia de bibliotecară.

— Ce?

— Păi amândoi avem dreptul la o întrebare, nu?

— Mda.

— OK, uite-o pe-a mea: doamnă, cum ieșim de-aici?

— Și crezi c-o să-ți zică?

— Nu. Nu prea cred. Deci care e planul tău?

— Ei, mă gândeam că...

Dintr-odată Yasmeen strigă:

— Am câștigat!

Ceilalți se întrerupseră pentru a o privi.

— E ca aseară, când Kyle a găsit desertul în locul cel mai evident. Ca să evadezi din bibliotecă trebuie să folosești ieșirile de incendiu. Logic.

Se îndreptă spre un culoar dintre Bibliocafenea și sala de ședințe A.

Kyle se ridică.

— Ăă, Yasmeen? Cred că ai pierdut o parte din...

Charles Chilton dădu năvală în sală strigând:

— N-ai să câștigi, Yasmeen. Atâta timp cât nu ajungi la ieșirea de incendiu înaintea mea.

O luă la goană spre coridor.

Yasmeen nu se lăsă mai prejos.

— Ce faceți, măi? Întrebă Kyle.

Putea întrezări la capătul culoarului unde alergau cei doi un bec roșu cu inscripția EXIT. Yasmeen continuă să alerge. Din ce în ce mai repede. Se izbi de bara care securiza ușa metalică.

Alarmerile se declanșară. De undeva începură să clipească lumini roșii. Din altă parte se auzi răgetul unui tigru. Vocea domnului

Lemoncello răsună din boxele din tavan.

— Îmi pare rău, Yasmeen. Ai încălcat regulile. Ai ieșit din joc. Lasă-ți permisul în bol, lângă celelalte, și vei pleca acasă.

În timp ce ușa ieșirii de incendiu se închidea încet la loc, iar Yasmeen dispărea în lumina de afară, Kyle îl căută cu privirea pe Charles Chilton, care ar fi fost și el trimis acasă dacă nu s-ar fi împiedicat înainte să poată ajunge primul la ușă.

Băiatul rânjea.

Kyle înțelese atunci. Chilton se prefăcuse doar, ca s-o elimine pe Yasmeen din joc. Știa că nu poți câștiga încercând ieșirile de siguranță, dar o luase la goană pe hol pentru a o face pe Yasmeen să creadă că avea dreptate.

O, da! Chilton chiar își dorea cu orice preț să câștige.

Nu conta peste cine călca.

Fluierând cu un aer inocent, Charles se reîntoarce în hol.

— Ce tot face Chilton în holul de la intrare? întrebă Akimi. Ne-au spus că ieșirea nu e pe unde-am intrat.

Până să apuce Kyle să răspundă, între Andrew Peckleman și Miguel, care venise la masa lui, izbucni o ceartă.

— Pleacă de-aici! Încerci să-mi furi ideea!

— Nu, omule, spuse Miguel. Ți-am văzut din greșeală ecranul și nu cred că acea publicație...

— Știi ceva, Miguel? Nu mă interesează ce crezi tu! Aici nu suntem la școală. Aici e bibliotecă publică și nu ești tu șeful, așa că lasă-mă în pace!

Miguel ridică din umeri.

— În regulă, frate. Încercam doar să te ajut.

— Da, da! Să mă ajuți să pierd.

Andrew porni tropăind pe cea mai apropiată scară în spirală, spre sălile cu zecimale Dewey. Miguel, cu un aer descumpănit, se îndreptă spre o altă scară. Bridgette Wadge îi urmă.

— Vrei să ne luăm după ei, ca Bridgette? șopti Akimi. Eu mă duc după Peckleman, tu, după Miguel.

— Nu, mersi, spuse Kyle, privind spre tavanul cupolei. Sunt mult mai interesat de ferestrele de acolo, de sus.

La trei niveluri deasupra, direct sub Cupola Minunilor, se afla un șir de zece ferestre cu arcadă, iar între ele, firide cu statui. Ferestrele lăsau lumina de afară să pătrundă în sală.

— Crezi că ferestrele alea se deschid? întrebă Akimi.

— Tot ce-i posibil. Dar n-am lăsat niciodată o fereastră închisă să-mi stea în cale. Întreabă-l numai pe tatăl meu.

— Ce?

— Nu contează. Haide! zise Kyle și se îndreptă spre fotoliul pufos, unde Sierra citea liniștită.

— Am nevoie de o carte.

— Pe bune? spuse Sierra. Ce fel de carte?

— Cum e cea pe care ai găsit-o tu. Acolo, sus.

Arătă spre rafturile curbate, dispuse de-a lungul pereților din spate ai Rotondei.

— Ficțiune.

— Da, spuse Kyle. Preferata mea.

— Păi, ce fel de povești îți plac?

— Ceva ce se găsește foarte sus, spuse Kyle. Cu cât mai sus, cu atât mai bine.

— Chiar așa?

— Dap.

— Interesant mod de a-ți face o listă de lectură, în funcție de înălțimea raftului...

— Aș vrea ceva de pe raftul de sus. Poate chiar de sub statuia aia holografică a tipului însoțit de o pisică cu pălărie.

— Acela e Dr. Seuss, spuse Sierra. A scris Pisica cu pălărie.

— Tare, zise Kyle. Dar cel mai mult îmi place că-i aproape de fereastră.

— O, doamnă Tobin? strigă Akimi. Trebuie să consult un bibliotecar.

— Ești sigură? întrebă Kyle.

— Ăsta-i farmecul unei echipe. După ce-mi consum varianta mea, încă o mai avem pe-a ta.

Biblioteca-hologramă apăru și o informă pe Akimi că Huckleberry Finn de Mark Twain era cartea aflată chiar sub imaginea holografică a Dr. Seuss și a Pisicii cu pălărie.

După ce doamna Tobin dispăru din nou, Kyle și Akimi merseră la un computer ca să afle cota romanului Huckleberry Finn. Kyle apucă un pix și mângăli numărul în palmă.

— Ai de gând să faci ceea ce cred eu c-ai să faci? spuse Akimi.

— Dap. O să plutesc până acolo sus, mă voi strecura în firida în care se află statuia și, de acolo, voi încerca să deschid fereastra și să scot mâna pe geam. Tehnic vorbind, voi descoperi o ieșire din bibliotecă. Nimic din regulament nu precizează cât de trăsniță poate fi soluția.

— Ai putea să cazi.

— Nu prea cred. Sunt agil ca o maimuță.

— Pe bune, Kyle, nu merită.

— Ba da, merită. Nu ți-am spus că vreau să câștig?

— *Ar trebui să improvizezi un ham de siguranță.*

— Ce?

— Păi, într-o carte de aventuri pe care am citit-o odată, eroul se afla într-o situație asemănătoare. Așa că a folosit cablurile de la câteva telefoane, le-a legat și a improvisat o coardă.

Zece minute mai târziu, Kyle, Akimi și Sierra smulseseră deja firele ondulate de la câteva receptoare. Kyle și le înfășurase în jurul taliei și legase celălalt capăt de balustrada scării plutitoare. Lungimea maximă pe care o putea atinge coarda odată întinsă era de aproape zece metri.

Trebuia să meargă.

— Ai grijă acolo, sus, spuse Akimi.

— Da, zise Sierra, care-și pusese cartea deoparte.

Se pare că era mai interesant să urmărească pe cineva cum își riscă viața pe bune făcând ceva foarte înfricoșător decât să citească.

Kyle își fixă picioarele în clăparii scării plutitoare.

— Să-i dăm drumul.

Adrenalina îi pompa prin tot corpul în timp ce tasta cota de la Huckleberry Finn pe telecomandă.

— Când deschizi fereastra, spuse Akimi, strigă pur și simplu „Am găsit ieșirea!“ și câștigăm.

— Da, spuse Kyle. Toți trei.

— Ce?

— Păi, Sierra a avut ideea cu hamul de siguranță. Și ea face parte din echipa noastră acum.

— OK. Bine. Numai să nu-ți rupi gâtul.

— Nu intenționez așa ceva.

Kyle apăsă butonul de Enter pe telecomandă. Platforma se ridică de pe podea, virând ușor la dreapta.

— Ai grijă! spuse Akimi. Fii atent!

— Nu fac nimic, zise Kyle. Trăsnaia asta se ocupă de tot. Eu sunt doar pasagerul.

Kyle apucă mai strâns mânerele, în timp ce platforma se înălța tot mai sus. Navigă pe lângă cărți de Tolstoi și Thackeray. Ridicând privirea, observă statuile transparente proiectate în fridele din dreptul ferestrelor cu arcade.

Erau o adunătură ciudată. Un bărbat afro-american cu un costum cu vestă și papion. Un tip în vârstă cu un fluture. Un tip cu ochelari și

o privire pătrunzătoare pufăind din pipă. Un tip chel cu barbă.

Fiindcă statuile erau doar proiecții holografice, numele personalităților pe care le reprezentau erau trecute pe niște etichete plutitoare ce imitau gravurile în piatră. Cele din imediata apropiere a lui Kyle îi înfățișau pe Ken Kesey, Thomas Wolfe, Dr. Seuss și Susan Sonntag.

Continuând ascensiunea, Kyle auzea zumzetul vag al electromagneților purtându-l invizibil tot mai aproape de tavan.

Apoi auzi însă ceva mult mai clar:

— Ce idee stupidă!

Charles Chilton. Se afla pe balconul de la etajul unu, de partea cealaltă a rotondei.

— Știi ce, Keeley, și eu m-am gândit la același lucru. Dar apoi am observat ceva ce ție, în mod evident, ți-a scăpat: ferestrele sunt protejate cu o plasă de fier de partea cealaltă a geamului.

Platforma plutitoare se opri cu un zgâlțâit.

— Holbează-te cât vrei tu la tavan, Keeley, distracție plăcută. Mă duc să câștig încă o dată!

Kyle nu-l luă în seamă pe Chilton și se prinse cu mâna de postamentul de sub Dr. Seuss. Încercă să se salte mai mult, însă picioarele nu i se clintiră.

Îi erau fixate în continuare de clapete.

Iar de la înălțimea aceea, Kyle își dădu seama că Chilton nu mințise – chiar era o plasă de siguranță de partea cealaltă a geamului.

Kyle se uită la ceas. Era ora unu fix. Echipa lui pierduse o oră cu un plan inutil. Oftă adânc și privi din nou proiecția tremurândă a lui Seuss din firida de deasupra capului.

Gura pisicii începu să se miște:

— „Gândește la stânga și gândește la dreapta, gândește în jos și gândește în sus.“

Kyle recunoscuse vocea.

Era domnul Lemoncello.

— „O, toți gânzii ce îi poți gândi odată ce încerci!“

Cu alte cuvinte, Kyle o lua din nou de la zero. Trebuia să născocască un nou plan de evadare.

Scara începu din nou să coboare încet, deși Kyle nu apăsase niciun buton.

— Nu-l asculta pe îngâmfatul ăla de Charles, îl instrui Akimi, în timp ce Kyle se apropia de podea. A meritat să încerci.

— Și eu cred la fel, spuse Sierra.

Un țipăt sfâșietor se auzi de undeva de la subsol.

— Cred c-a fost Haley! spuse Akimi. Am văzut-o coborând acolo.

— Acolo sunt Teancurile, adăugă Sierra.

— Haide, spuse Kyle, poate că e în pericol.

— N-ar trebui să-ți ajuți niciodată adversarii, Keeley, pufni Charles coborând țănoș pe scara în spirală. Asta dacă nu cumva joci întotdeauna ca să pierzi!

Niște ratați!

Asta gândea Charles Chilton despre naivii sentimentali precum Kyle Keeley. O domnișoară neajutorată începe să țipe și el uită de tot și aleargă să o salveze.

Ce ratat de doi bani!

Asta dacă nu cumva Haley Daley țipa pentru că găsisese de fapt cealaltă ieșire.

Gândul îi stârni râsul.

Imposibil!

Deși era frumușică, Haley Daley, regina clasei a șaptea, era complet cu capul în nori. Nu era posibil ca o fată prostuță ca ea să-l întrecă pe Charles Chilton.

Era vremea să-și verifice teoria.

Dr. Zinchenko spusese chiar de două ori că „Personalul bibliotecii este aici pentru a vă ajuta să găsiți orice vă trebuie“. Prima oară a spus asta când erau pe cale să intre în bibliotecă. A doua oară a spus-o când citea pomelnicul de reguli.

Ei bine, ceea ce căuta Charles era o ieșire din clădire care să nu fie ușă de la intrare și nici să nu declanșeze vreo alarmă.

De aceea continua să dea târcoale holului de la intrare, unde se afla fântâna arteziană. De aceea continua să studieze atent vitrina cu recomandările personalului.

— „Personalul este aici ca să ajute“, mormăi el. Și „personalul recomandă“. Ipso facto⁴, cred că e un indiciu foarte valoros.

În vitrina ferecată, Charles observă douăsprezece cărți.

Una pentru fiecare dintre cei doisprezece concurenți? cugetă el.

Obiectele din vitrină nu erau cărți adevărate. Erau coperte montate pe mulaje de spumă poliuretanică în formă de cărți. Pe fiecare raft erau așezate câte trei coperte. Din moment ce nu aveau cotoare, nu le putea vedea cotele.

Charles se concentrează asupra celor trei cărți de pe raftul de jos.

O biografie a lui James Dean era în stânga. În careu: Johnny Unitas și cu mine era în centru. În dreapta, Secretele chimiei pentru toți.

Charles decise să-și îndrepte atenția asupra cărții despre Johnny Unitas. Se întoarse în Rotondă pentru a da o căutare în catalog. Tastând „În careu“ găsi o copertă identică.

Dar nu și cota.

Căsuța în care ar fi trebuit să apară numărul era tăiată cu o dungă neagră și văzu în schimb mesajul: „Cotă temporar retrasă din sistem“.

Citind restul fișei pe monitor, Charles găsi încă un mesaj neobișnuit: „Doar nu credeai că-ți dăm totul pe tavă, nu-i așa?“.

Charles rânji.

Computerul îi transmitea că era pe drumul cel bun.

Ridică privirea. Sala Copiilor era chiar în fața lui. Cartea despre Johnny Unitas, cu coperta ei pe care apărea desenat un jucător de fotbal cu tricoul numărul nouăsprezece, care își lua avânt pentru o pasă, era foarte probabil o carte pentru copii.

Desigur, era și o biografie cu temă sportivă.

Deci se putea regăsi printre cărțile despre sport, printre biografii sau printre cărțile pentru copii?

Charles reveni la catalogul electronic. Citi descrierea cărții. „Billy vrea să ajungă un mare fundaș, la fel ca eroul lui, Johnny Unitas. Antrenorul lui însă se teme că se va accidenta.“

Părea să fie ficțiune. O poveste inventată. Trebuia să fie la secțiunea pentru copii.

Traversând podeaua de marmură, un alt gând îi trecu prin cap.

Era oare ca jocul ăla de memorie cu numere și litere pe care îl jucase la grădiniță? Trebuia să găsească o pereche pentru coperta cărții despre fotbal pe care tocmai o memorase vizual. Era, de fapt, încă un joc de memorie – de aceea recomandările din vitrină erau subintitulate „memorabile“.

— Bine jucat, Lemoncello, mormăi el. Bine de tot.

Charles intră în Sala Copiilor. Nu îi luă mult să găsească cartea, pentru că în careu era expusă pe un mic stativ, deasupra unui raft.

— Am găsit-o! proclamă Charles, apoi, savurând momentul, citi titlul cu voce tare: În careu: Johnny Unitas și cu mine.

Brusc, un cârd de găște animatronice începură să găgâie și să cânte dintr-un colț al camerei.

„Regele careului. Eseu după eseu. Regele careului este chiar el.“

Zarva păsărilor îl sperie așa tare pe Charles, încât scăpă cartea din mână.

În clipa aceea, un cartonaș pătrat zbură dintre paginile cărții.

Charles se aplecă să îl ridice.

Desenul de pe cartonaș înfățișa o siluetă alb-negru. Un fundaș, cu tricoul cu numărul nouăsprezece (la fel ca Johnny Unitas), se pregătea să paseze mingea la distanță.

Charles zâmbi mulțumit.

Era cu siguranță pe drumul cel bun.

Ascunse cartonașul în buzunar și se se întoarse degrabă în hol,
pentru a memora și alte coperte de cărți.

⁴ Chiar prin aceasta, în limba latină în original (n. red.).

— Au! Sunt blocată! Ajutor!

Țipetele ascuțite ale lui Haley Daley răsunau pe scări în timp ce Kyle cobora treptele în goană spre Teancuri.

— Și ce anume sunt Teancurile? întrebă Akimi, cu câțiva pași în urma lui Kyle.

— E locul în care biblioteca depozitează toate materialele documentare, spuse Sierra, care venea în urma lui Akimi.

Cei trei ajunseră la subsol. Era ticsit cu rânduri ordonate de rafturi, până în tavan.

— Ajutor!

Haley părea să fie în capătul opus al încăperii, dincolo de zidurile formate din rafturile de metal pline de cutii, cărți și coșuri.

— Ce sunt toate chestiile astea? întrebă Kyle, căutând să-și croiască drum spre locul în care se afla Haley.

— În mare parte cărți rare și documente pe care nu le poți împrumuta. Dar, dacă vei completa un buletin de cerere, vei putea consulta materialele astea în sala de lectură.

Cu un foșnet și un bâzâit al motorului său electric, un robot nou-nouț, la fel de alb ca un stormtrooper din Războiul stelelor, traversă o intersecție dintre rafturi. Părea să se deplaseze pe șenile și să împingă un cărucior atașat în partea din față.

— Hai să ne luăm după robotul ăla! spuse Kyle. Poate știe cum să ajungem mai repede la Haley.

Cei trei parcurseră un culoar îngust până în punctul în care robotul, cu brațul său mecanic cu patru îmbinări, luă o cutie metalică subțire și lată dintr-un compartiment. Cutia provenea dintr-o secțiune intitulată, conform unui afișaj electronic, „Ziare și Reviste. 1930–1940“.

— Cineva de sus vrea o revistă veche? întrebă Akimi.

— Probabil caută informații despre clădirea băncii Gold Leaf, spuse Sierra. Am impresia că a fost construită în anii '30.

— Ajutor! țipă Haley. Sunt blocată!

— Încă un pic! strigă Kyle. Venim acum!

— Grăbiți-vă odată!

— Pe aici, spuse Kyle.

Traversară în goană încă un culoar, cotiră la dreapta și o văzură pe Haley. Avea mâna blocată într-o deschizătură orizontală din tavanul subsolului. Pentru a ajunge acolo, se urcase pe o bandă rulantă suspendată, lungă de peste zece metri. Din moment ce banda rulantă era pornită, Haley trebuia să alerge pe loc pentru a nu a cădea în nas. Banda rulantă high-tech era acționată de cilindri. De o parte și de alta erau aliniate zece cărucioare robotizate, două câte două, astfel încât nicio pereche nu stătea față în față.

— Cred că e un automat de triere a cărților, spuse Sierra. Raza laser de la picioarele lui Haley scanează probabil eticheta unei cărți și indică benzii rulante în care dintre cele zece tăvi trebuie pusă.

— Fraților? țipă Haley. Salvați-mă mai repede de-aici!

Kyle făcu un pas în spate, încercând să evalueze situația.

— Ce e deschizătura aia de care ai rămas agățată?

— E partea de jos a gurii de returnare a cărților, spuse Haley, alergând pe bandă. Am observat-o în planul clădirii. Oamenii pot returna cărțile direct din stradă, introducându-le în deschizătura asta. Am bănuir că aici ar trebui să fie celălalt capăt.

— N-ai gândit rău, spuse Kyle. Ai putea să te streкори pe acolo și să evadezi.

— Dacă ai fi de dimensiunile unei cărți, spuse Akimi sarcastic.

— N-am ajuns așa departe, zise Haley. În clipa în care am pus piciorul pe bandă, a început să se miște.

Kyle încuviință.

— Probabil se activează de la greutate.

— Când pică o carte, se activează mecanismul de triere.

— Ce chestie deșteaptă, spuse Kyle. Pe lângă asta, e practic prima capcană din jocul nostru.

— Jocul ăsta nu-i deloc amuzant dacă ești prins în capcană, spuse Haley.

Kyle se întoarse spre Sierra.

— Trebuie să oprim cumva banda rulantă, astfel încât Haley să-și poată extrage mâna fără să cadă în fund sau să-și spargă capul. Ai citit vreodată o carte unde eroul trebuie să se întreacă cu o scară rulantă sau cu banda de la casa de marcat?

— Nu, răspunse Sierra. Nu chiar.

— Dar vreuna unde eroul folosește maneta de urgență? Întrebă Akimi. Pentru că eu asta aș face, dacă, știi tu, aș găsi-o.

Akimi stătea lângă un panou de perete cu o manetă. Trase de ea. Banda rulantă încetini treptat până se opri de tot.

— Voilă! Încă un capitol din autobiografia mea incredibil de uimitoare – dacă o voi scrie vreodată.

Haley își smulse mâna din deschizătura din tavan, care îi trosni în clipa în care reuși în sfârșit să o desprindă. Căzu în genunchi pe banda rulantă înghețată.

— Mi-am turtit mâna, se plânse ea.

— Ești rănită? Întrebă Kyle. Poate ar trebui să le spunem agenților de securitate că...

— Ce să le spunem? Că am făcut buba și că trebuie să mă duc acasă? Nici vorbă, Kyle Keeley. Nu ai să mă învingi așa ușor.

— Nici nu încercam...

Haley îi întoarse spatele.

— Scutește-mă, Keeley!

Se dădu jos de pe banda rulantă.

— Voi câștiga eu cumva jocul ăsta. Sper doar că reclamele

domnului Lemoncello se plătesc bine.

Băjbâi printre rafturi, înapoi spre scara care ducea în sala de lectură.

După ce plecă, Akimi ridică o mână:

— Întrebare?

— Da, spuse Kyle.

— Cum se face că tipii de la panoul de control nu au oprit banda rulantă când au văzut-o pe Haley ținându-i pe ea?

Kyle ridică din umeri:

— Poate că nu s-au uitat aici.

— Ba da, spuse Sierra, arătând către o placă din podea de lângă banda rulantă, cred că s-au uitat aici.

Kyle privi în jos. Placa era aprinsă, ca un ecran de computer din sala de lectură.

— Felicitări, citi el cu voce tare cuvintele ce se perindau pe suprafața luminoasă. Pentru c-ai fost de treabă și ai scos-o pe Haley din încurcătură, ai căpătat mai mult decât o notă bună.

Placa din podea se deschise.

Înăuntru, într-un mic compartiment se afla un sul de hârtie cu un cartonaș galben prins în capăt.

— O, spuse Akimi. Cineva chiar s-a uitat aici.

Kyle desprinse cartonașul galben de sulul de hârtie. Mirosea a lămâie.

— Ce scrie? întrebă Sierra.

Kyle întoarse cartonașul și citi:

SUPER-MEGA INDICIU BONUS.

22

— Frate, chiar a fost o prostie!

Lui Haley nu-i venea să creadă ce tâmpenie făcuse.

— Cine m-a pus să încerc să mă strecur pe-acolo? Mda. De parcă ar fi mers vreodată...

Se certa singură în timp ce urca treptele spre parter.

În Rotondă îl văzu pe Charles Chiltonington venind din nou dinspre hol.

Chiltonington era ca un șarpe. Mai rău chiar – ca un melc de grădină. Ca o lipitoare. Ceva moale și lunecos, care lasă o dâră scârboasă în urmă și se adapă din ideile celorlalți. De aceea se ținuse de coada celor doi șoareci de bibliotecă, Peckleman și Fernandez, cu o seară înainte, când căutaseră desertul. Haley era suficient de deșteaptă încât să-și dea seama că Chiltonington umbla să fure ideile tocilarilor.

Haley era de fapt mai deșteaptă decât toți cei pe care îi cunoștea (cu excepția profesorilor și a celorlalți care aveau același IQ). Cu anumite categorii, mai ales părinții sau băieții pământului, era avantajos să o facă pe prietena răsfățată ca să obțină ce voia.

Iar ce voia cel mai mult acum erau banii. O grămadă de bani. Tatăl ei rămăsese șomer de aproape un an. Își cheltuiseră și ultimele economii pentru zile negre. Fuseseră nevoiți să se împrumute de la tot felul de rude.

Dacă Haley ar fi câștigat competiția și ar fi devenit reprezentanta domnului Lemoncello, ar fi pus capăt problemelor financiare ale familiei ei. Așa nu ar mai fi nevoiți să-și vândă casa. Iar după reclamele domnului Lemoncello putea primi și alte contracte. Lumea ar fi aflat de ea. Alte reclame. Filme. Poate chiar propriul serial. Ceva de la Disney Channel.

Dar pentru ca toate astea să devină realitate, Haley trebuia să vină cu o idee câștigătoare – repede. Ceva mai strălucit decât „strecoară-te printr-o deschizătură pe unde abia îți încapă încheietura mâinii“. Poate că ar trebui să încerce să evadeze prin toaletă, trăgând apa după ea, ca Charles în jocul ăla video.

Se îndreptă spre Bibliocafenea în căutarea unui loc unde să stea un pic pe gânduri.

Intrând în încăpere, inspectă oferta de pe masă. Tăvi cu fursecuri, căpșuni, banane și negrese. Apucă o beza și scrută cu privirea rafturile cu cărți de bucate aliniate de-a lungul peretelui.

Una îi atrase atenția în mod deosebit: Ghidul ierburilor și al

mirodeniilor.

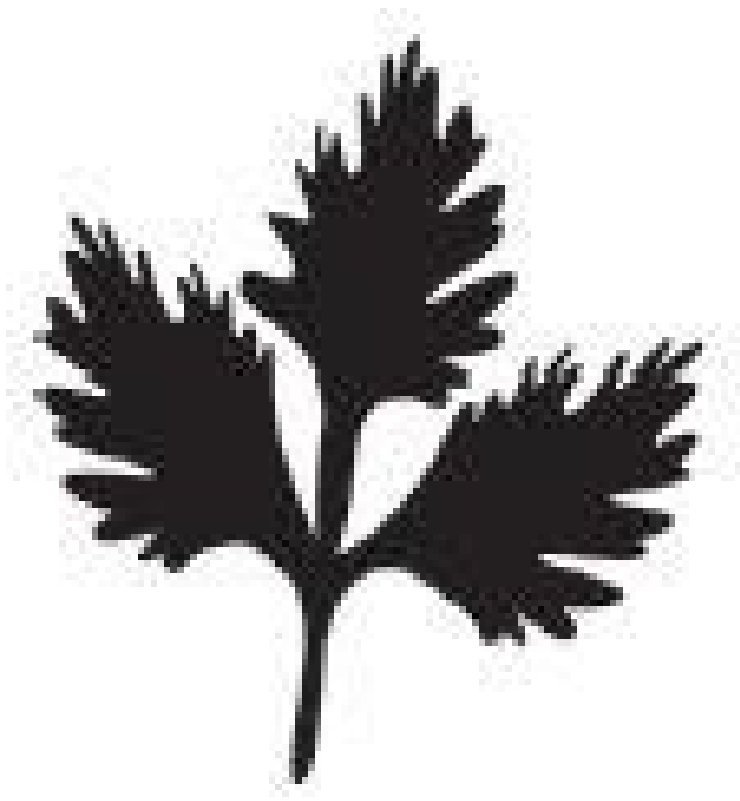
Coperta îi părea extrem de cunoscută: un mojar plin cu semințe și un mănunchi de ierburi de grădină împrăștiate pe un tocător. Haley mai văzuse undeva coperta.

În hol!

Era în vitrina cu lecturi memorabile recomandate de personalul bibliotecii.

Luă cartea de pe raft. Deschizând-o, descoperi două cartonașe.

Unul era pătrășos, cu un desen alb-negru al unei frunze și câteva litere care nu-i spuneau nimic.

Celălalt era galben, de mărimea unui cartonaș ce reprezenta „cufărul comunității“ la Monopoly. Haley adulmecă și simți un miros de lămâie.

Zâmbi larg.

— Lămâie. De la Lemoncello!⁵

Pe o parte a cartonașului era scris:

SUPER-MEGA INDICIU BONUS

Pe cealaltă parte:

PENTRU MEMORIA TA MINUNATĂ MERIȚI MAI MULTE
AMINTIRI. CONTINUĂ ÎN LEMONCELLEU.

CAUTĂ OBIECTUL #12.

Haley îndesă ambele cărți în buzunarul de la spate al blugilor și scoase planul clădirii. Localiză Lemoncelleu. Era la etajul doi.

Asigurându-se că n-o urmărește nimeni (Charles Chilton, de pildă), Haley se strecură discret pe scări în sus. Uitându-se încă o dată după Chilton, pași pe vârfuri până la o ușă cu inscripția „Lemoncelleu: Minimuzeu de fleacuri personale și nițeluș ciudate“.

Haley deschise ușa și intra.

Anticamera era ca o magazie. Cutii peste cutii, din carton, lemn sau de plastic, unele pline cu hârtii. Toate erau numerotate. Privirea îi căzu pe eticheta #576.

— Se pare că domnul Lemoncello nu aruncă niciodată nimic, remarcă ea, trecând în vedere teancurile, căutând #12, așa cum cum scria pe cartonașul-bonus.

Strecurându-se printre șirurile de cutii, Haley găsi în cele din urmă Super-Mega Bonusul. Obiectul #12 era o cutie veche de ghetă, de la un magazin de pantofi din Alexandriaville de care Haley nu auzise niciodată. Cineva lipise o etichetă pe care scria: „Dichisuri, mărunțișuri și giumbușlucuri din al doisprezecelea an de viață al domnului Lemoncello“.

Haley săltă capacul. Cutia era plină cu mărunțișuri, unul mai greu de priceput ca altul: prototipuri de jocuri scrise de mână, un nasture „H-H-H Humphrey“ în culorile steagului american, un plic ferfenițit lipit cu o grămadă de scotch.

Cineva scrisese cu marker permanent „Prima și cea mai groaznică idee din istorie“ pe partea din față a plicului.

Mai erau un steguleț de la Disneyland și un set de cartonașe cu desene umoristice, legate cu elastic, dintr-o serie numită Ambalaje Trăsnite. (Cartonașul din vârful teancului parodia o reclamă la cereale.)

Haley își dădea seama că această cutie trebuia să fie un indiciu important.

Dar ce anume? Habar nu avea.

⁵ Lemon: lămâie, în limba engleză (n. tr.).

Kyle întoarce cartonașul parfumat Super-Mega Bonus și citi ce scria pe spate:

**VEI GĂSI CEA MAI NOUĂ VERSIUNE A ACESTUI JOC LA
BALCONUL DE LA ETAJUL ÎNTÂI CU VEDERE SPRE ROTONDĂ.**

— Ce e? întrebă Akimi. Ce înseamnă asta?

— Nu știu. Hai să desfășurăm sulul de hârtie și să vedem.

Akimi și Sierra îl ajutară pe Kyle să fixeze marginile foi pe podea.

— OK, spuse Kyle. Pare să fie schița unui joc. Vezi cercul din mijlocul celui alt cerc? Probabil acolo pui titirezul. Muți piesele prin cele zece camere...

Se opri brusc.

— Stai așa!

— Ce-i? Întrebă Akimi.

— Recunoști jocul? Întrebă Sierra.

— Dap, spuse Kyle. L-am jucat săptămâna asta cu fratele meu, Curtis. Este Năucitoarea și Nebănuita Biblionebunie. Se petrece într-o bibliotecă imaginară.

— Și cum rămâne cu „cea mai nouă versiune“ de la etajul întâi? Întrebă Sierra.

Kyle zâmbi larg.

— O să vezi.

Urcând înapoi la parter, Kyle îl văzu pe Andrew Peckleman în sala de lectură deschizând o cutie metalică lungă, aflată pe masa din mijloc.

Imaginea holografică a doamnei Tobin era lângă el, zâmbind răbdător, în timp ce Peckleman scotea un fel de revistă din cutie. Miguel era de asemenea prin preajmă, așteptându-și rândul ca să se consulte cu doamna Tobin.

— Aia e cutia pe care am văzut-o la robotul din subsol, șopti Akimi.

Kyle încuviință. Le făcu semn celorlalți să vină după el și se strecură de-a lungul pereților. Akimi și Sierra îl urmau tiptil.

În partea din spate a camerei o văzură pe Haley Daley coborând pe aceeași scară pe unde ei tocmai urcaseră: se ducea înapoi la subsol.

Kyle se întrebă dacă găsisese cumva vreo altă deschizătură prin care să se strecoare. Dacă da, spera că, de data aceasta, era ceva mai mare decât o cutie poștală.

— Asta e o revistă adevărată? îl auziră pe Andrew ținând la hologramă.

— Da, ANDREW. Cu asta ți-ai epuizat varianta de a consulta un bibliotecar. Următorul? Cu ce pot te pot ajuta, MIGUEL?

— Nu așa repede, răbufni Andrew. Nu am terminat.

— Ăă, ți-ai epuizat varianta, spuse Miguel.

— Da? Și cine zice?

— Bibliotecara.

— MIGUEL? spuse holograma doamnei Tobin. Cu ce te pot ajuta pe tine?

— Îmi pare rău, frate. Ți-am zis.

— E la fel ca doamna Yunghans la școală, se răsti Peckleman. Toate bibliotecarele se poartă mai frumos cu tine.

— Hai, măi, calmează-te!

— Ei lasă, o să vedeți, doamnă Tobin! O să vedeți cu toții! O să-l bat pe Miguel Fernandez, și încă cum! Iar când o să câștig o să-i spun domnului Lemoncello să vă concedieze!

— E o hologramă, spuse Miguel printre hohote de râs. Nu poți concedia pe cineva care nu există.

— Atunci o să-i zic lui Lemoncello s-o scoată din priză. Peckleman își luă revista și se năpusti în hol.

— Am impresia că Andrew vrea să încerce ceva cu ușa de la intrare,

îi șopti Kyle lui Akimi.

— Aia, da, pierdere de timp. Ne-au spus deja că nu putem ieși pe unde am intrat.

— Poate că Andrew nu crede că Dr. Zinchenko ne-a spus adevărul, sugerează Sierra.

— Haide, zise Kyle, conducându-și echipa spre cea mai apropiată scară care ducea la etajul întâi.

Privind peste umăr, îl zări pe Miguel arătându-i doamnei Tobin o hârtiuță.

— Acest articol a fost retras temporar din Teancuri, MIGUEL, spuse doamna Tobin. Îl poți găsi într-o vitrină lângă marionetele originale Winkle și Grimble. Îți pot explica unde se găsește.

Se auzi un sunet ca de râșniță, apoi o hârtiuță fu scuipată brusc de undeva dintr-o deschizătură a biroului din centrul sălii. Miguel o apucă și dădu să plece.

Încremeni când observă cum Akimi, Kyle și Sierra se strecurau prin spatele lui.

— Hei, spuse Miguel, ascunzând hârtiuța la spate. Bună.

— Bună, zise Kyle. Care-i faza?

— Nimica. Doar, știi tu, ne-am luat cu jocul, ca toată lumea.

— Da. Și noi.

— OK. Hai pa.

— Pa.

Ambii se loviră cu pumnul în piept, așa cum fac jucătorii de baseball. Miguel se întoarse și se repezi pe scări în sus.

— Haideți, zise Kyle, îndreptându-se către alt șir de scări.

Când Kyle, Akimi și Sierra ajunseră la balcon, îl văzură pe Miguel fugind la etajul al doilea. De îndată ce dispăru într-una din camerele de acolo, Kyle desfășură schița jocului.

— Uitați-vă la desen, apoi uitați-vă la podea.

— Sunt la fel! spuse Sierra.

— Întocmai. O cameră circulară cu o masă rotundă în mijlocul cercului.

— Super, spuse Akimi. Și sunt și zece uși de jur împrejurul balconului la etajul ăsta, la fel ca pe planșa de joc.

Kyle puse degetul pe desenul titirezului, în colțul din dreapta al schiței.

— Vedeți cum titirezul e împărțit în zece secțiuni colorate diferit, numerotate de la 0 la 9?

— Parcă e Cupola Minunilor, spuse Akimi, atunci când nu proiectează luminile alea caleidoscopice sau când simulează o călătorie pe deasupra Alaskăi, care mă face să am rău de înălțime.

— Ei bine, jocul spune că trebuie să intri în toate camerele numerotate în sistemul zecimal Dewey și să răspunzi la câte o întrebare legată de cărți. Dacă răspunzi corect, capeți o carte pentru raftul tău și treci mai departe. Când ai zece cărți, una din fiecare cameră, trebuie doar să ieși primul din bibliotecă.

— OK, spuse Akimi încântată. Asta-i minunat. E chiar foarte tare.

— Cu o singură excepție, zise Kyle.

— Care? întrebă Sierra.

— Domnul Lemoncello strecoară întotdeauna o scurtătură în joc. De exemplu, în Familiomania...

— Poți să folosești jgheabul de cărbune ca să aterizezi în conacul milionarului la sfârșit, spuse Akimi.

— Exact. Iar în jocul cu castelul, Charles găsisese ieșirea prin canale. În fine, când am pierdut la jocul ăsta...

— Ai pierdut? întrebă Akimi surprinsă.

— Se mai întâmplă. Câteodată. Dar numai pentru că există scurtătura asta și Curtis a folosit-o. Arată cu degetul o căsuță neagră pe diagrama jocului. Asta l-a dus direct în stradă. A fost de ajuns să învârtă titirezul o singură dată ca să câștige.

— Nu văd vreo căsuță neagră pe podeaua din Rotondă, spuse Akimi.

— Poate că pentru jocul ăsta Domnul Lemoncello a pus căsuța secretă în altă parte.

Kyle încuviință.

— Și poate că, pentru a câștiga jocul cel nou, trebuie să-l jucăm pe cel vechi.

— Ești un geniu! spuse Akimi.

— Nu, fratele meu Curtis este geniu. Mie îmi place doar să mă joc. Oare putem împrumuta jocul din bibliotecă?

— Desigur, spuse Sierra. Așa cred. Cel puțin la biblioteca din orașul tatălui meu au mereu jocuri.

— În ce secțiune?

— Adolescenți.

Akimi consultă planul.

— Etajul doi. Scările de-acolo.

— Haideți să mergem! spuse Kyle.

Însă, înainte de a apuca să se urnească, auziră vocea domnului Lemoncello răsunând în Rotondă.

— Ești pregătită pentru Provocarea Extremă, Bridgette?

Kyle și echipa lui traseră cu ochiul peste balustradă. Bridgette Wadge se afla singură în fața biroului din mijloc, privind spre tavan.

— Da, spuse ea solemn.

— Ești sigură? vui vocea domnului Lemoncello din boxele ascunse. Mai ai douăzeci și două de ore ca să găsești ieșirea.

— Vreau să fac asta acum, să le-o iau înainte tuturor.

— Foarte bine. Dr. Zinchenko, resetează statuile.

Cele zece statui holografice pâlpâiră, dispărând din fridele lor.

— Această provocare extremă se bazează pe clasicul joc de cărți Jocul Autorilor, spuse Domnul Lemoncello. Iată autorii din teancul tău.

Ca prin farmec, noi statui holografice își făcură apariția, în timp ce domnul Lemoncello le rostea numele:

— Charles Dickens, James Ellroy, Edgar Allan Poe, Agatha Christie, Patricia Highsmith, Mario Puzo, Frederick Forsyth, John Le Carré, Dashiell Hammett și Feodor Dostoievski.

— A scris Crimă și pedeapsă, spuse Bridgette cu entuziasm.

— Într-adevăr.

— De fapt, spuse Bridgette, toți au scris romane cu crime.

— Ai dreptate din nou. Totuși asta-i partea cea mai ușoară. Dr. Z.? Cum putem face acest joc cu autori să fie îndeajuns de îngrozitor de greu pentru a fi demn de o Provocare Extremă?

— Simplu, răsună vocea bibliotecarei sub cupolă. Vei avea două minute pentru a numi patru cărți scrise de fiecare autor.

Kyle înghiți în sec.

— E imposibil, șopti el.

— Nu chiar, zise Sierra.

Era gata să înceapă să înșire titluri când domnul Lemoncello spuse:

— Start!

Ticăitul unui cronometru reverberă în sală.

— Hm, OK, spuse Bridgette de jos. Agatha Christie: Crima din Orient Expres, Zece negri mititei, Moarte pe Nil, Cursa de șoareci.

De undeva se auzi un clopoțel, iar doamna britanică cu pantofi eleganți dispăru.

— Poe. Crimele din Rue Morgue, Masca morții roșii, Scrisoarea furată, Butoiul de Amontillado.

Încă un clopoțel. Încă o statuie dispăru.

Bridgette continuă.

— Frate, șopti Kyle, în ce clasă e? La facultate?

— E clasa a șaptea, spuse Akimi, la fel ca noi.

Bridgette continua să bifeze autori. Clopoțelul continua să sune.

Dar și cronometrul continua să ticăie.

— Zece secunde, anunță domnul Lemoncello.

Bridgette lăsase greul la urmă.

— Feodor Dostoievski. Crimă și pedeapsă. Ăă, aia cu frații...
Frații...

Se poticni.

Nu mai avea timp.

Se auzi un claxon strident.

— Îmi pare rău, Bridgette, spuse Dr. Zinchenko, însă după cum te-am avertizat, Provocările Extreme sunt foarte dificile. Vei pleca acasă cu adorabilele noastre cadouri de rămas-bun. Te rog să-i predai permisul lui Clarence. Mulțumim că ai ales să joci Evadare din Biblioteca Lemoncello.

— Gata, mormăi Kyle. Acum știu sigur că n-o să cer niciodată o provocare din asta extremă.

— Nici eu, spuse Akimi.

— Eu s-ar putea, spuse Sierra. Cine știe...

Le arată atunci lui Kyle și Akimi foaia mototolită pe care notase cinci titluri de cărți pentru fiecare dintre cei zece autori.

Akimi apăsă clanța ușii de la sala pentru adolescenți.

— E încuiată.

— Uite, spuse Sierra, folosește permisul meu.

— Ce? zise Akimi. Și tu ai alte cărți pe spatele permisului?

— Cred că-i așa pentru toată lumea. Eu am Noi de Evgheni

Zamiatin și Iliada.

— Două cărți traduse din alte limbi? spuse Kyle. Tare.

Akimi scană permisul Sierrei în aparatul de deasupra clanței. Cu un declic, ușa se deschise, iar Kyle o împinse.

Pereții din sala pentru adolescenți erau zugrăviți în violet și galben. Pe jos erau mochete imprimate cu zebre și câteva fotolii-sac. Câteva dintre canapele arătau ca niște suporturi de Scrabble, cu perne pătrate cu litere.

Akimi îi trase un ghiont lui Kyle:

— Fii atent!

În colțul cel mai îndepărtat se afla un chioșc de bilete la carnaval cu o păpușă mecanică înăuntru. Un banner pe care scria „Glume și Jocuri“ atârna de copertina în dungi a chioșcului. Iar păpușa mecanică...

Arăta ca domnul Lemoncello.

Deși nu purta turban, marioneta îi amintea lui Kyle de celebrele automate de ghicit viitorul Zoltar, pe care le văzuse prin filme și în sălile de jocuri video.

— Nu este chiar el, nu-i așa? spuse Akimi din spatele lui Kyle.

— Nu, e o păpușă mecanică.

Marioneta nemișcată purta un joben negru și o haină roșie de circar. Din moment ce toneta promitea „Glume și Jocuri“, Kyle se gândi că trebuia să intri în vorbă cu păpușa pentru a obține un joc.

— Ă, bună, spuse el. Am vrea să jucăm un joc.

Varianta mecanică a domnului Lemoncello prinse viață, printre sunete de clopoței, fluierături și luminițe clipind intermitent.

— Dacă vrei un joc, spune-i numele pe loc.

Maxilarul marionetei clămpăni de câteva ori, aproape în același timp cu cuvintele.

— Ai Năucitoarea și Nebănuita Biblionebunie?

— Joey Pigza a scăpat de sub control? Era Ella fermecată?

— Ce?

— Spune doar da, sugeră Sierra.

— Da, spuse Kyle.

— Măi, să fie, spuse marioneta Lemoncello, poftim!

Kyle auzi niște sunete metalice și un huruit. Apoi, cu o bufnitură, cutia jocului alunecă afară dintr-o deschizătură.

— Distracție plăcută! spuse marioneta. Și nu uitați, nu e vorba despre pierdut sau câștigat, contează doar cum jucați. Așa că nu uitați să citiți instrucțiunile – pentru a afla cum să jucați.

Kyle așeză cutia pe o masă.

— OK, spuse el ridicând capacul. Hai să așezăm piesele și...

Cu un bipăit, ușa se deschise...

— Unde e?

Andrew Peckleman se năpusti în cameră fluturând într-o mână o revistă din anii 1930, cu titlul Științele pe înțelesul tuturor.

— Pe cine cauți?

— Pe domnul Lemoncello. L-am auzit. E aici?

Kyle arată spre marioneta încremenită din chioșcul de carnaval.

— E o păpușă.

Peckleman clătină vehement din cap.

— E vreo cameră de luat vederi pe-aici?

— Deasupra uşii.

Pecklman se întoarce cu faţa la ea. Kyle, Akimi şi Sierra formează un scut în jurul cutiei cu Biblionebunia.

— Vreau să folosesc a doua variantă ajutătoare! strigă Peckleman spre cameră. Vreau să vorbesc cu un expert!

— Prea bine, spuse o voce calmă pe care Kyle o recunoscuse imediat ca fiind a Yaninei Zinchenko. Cu cine doreşti să vorbeşti?

— Cu tipul care a scris articolul ăsta tâmpit despre cum să spargi un seif bancar în anii '30!

— Mă tem că nu pot face asta, Andrew.

— De ce? Tipul e un idiot. N-a zis nimic despre cum se deschide uşa de la intrare, iar pe Google scria că pot să aflu din revista asta!

— Ți-am spus însă că ieşirea nu este pe unde ai intrat.

— Ai spus asta doar ca să ne derutaţi. E o diversiune ca să ne trimiteţi pe o pistă falsă.

— Nu, Andrew, nu-i deloc așa. Care e titlul articolului?

— „Cele mai noi seifuri – spaima spărgătorilor“.

— A, păi, ar fi trebuit să prinzi ideea. Concluzia reporterului este că hoții nu pot sparge uşa unui seif. Atunci când te documentezi pe internet, este important să...

— Lasă-mă să vorbesc cu idiotul ăla tâmpit!

— Îmi pare rău. Revista e din 1936. Reporterul nu mai este printre noi.

— Atunci vreau să vorbesc cu domnul Lemoncello!

— Poftim?

— Vreau să vorbesc cu domnul Lemoncello!

— Este total împotriva regulamentului pe care...

— La fel este și jocul ăsta. L-ai aranjat în așa fel încât să câștige Miguel Fernandez. Lasă că știu eu! De-aia domnul Lemoncello nu are curajul să vorbească cu mine.

Kyle auzi marioneta din chioșcul de carnaval cum prinde viață și începe să turuie.

— Bună, Andrew. Cu ce te pot ajuta?

Vocea aceasta nu părea să fie o înregistrare. Adevăratul domn Lemoncello se folosea de păpușă ca să vorbească.

— M-am săturat de biblioteca ta împruțită! strigă Peckleman.

— Aoleu! V-ați jucat din nou jocul ăla cu canalele de scurgere din castel?

— Nu! Dar articolul ăsta tâmpit ar trebui să-mi ofere răspunsul, însă tâmpitul care a scris tâmpenia asta nu a fost în stare să scrie ce trebuie.

— Înțeleg. Și poți să reformulezi asta ca o întrebare?

— Câte întrebări am voie să-ți pun?

— Doar una și gata.

— OK. Tu ești expertul acestui joc nou tâmpit din bibliotecă. Așa că unde-i concurentul tău preferat? Unde e Miguel?

— Asta e întrebarea ta finală?

— Da!

— Luându-ne după monitoarele video, domnul Fernandez se află în partea cealaltă a etajului doi, documentându-se în sala de Arte și Artefacte.

— Mersi!

Andrew o zbughi pe ușă.

Marioneta Lemoncello redeveni imobilă.

Kyle sări de la masă.

— Haideți, le spuse el fetelor.

Akimi oftă.

— Acum unde mai mergem?

— Să ne asigurăm că Peckleman nu face vreo tâmpenie care să-l scoată pe Miguel din joc.

— Și de ce-am face asta?

— Pentru că Miguel e prietenul nostru.

Akimi consultă planul.

— Sala de Arte și Artifacte e în partea cealaltă a cercului.

— Sierra, rămâi aici și păzește cutia. Haide, Akimi.

Kyle și Akimi ocoliră întregul etaj până în capătul opus al balconului. Kyle își consultă ceasul de mână. Era aproape ora trei. Ar fi fost momentul să se concentreze odată asupra jocului și să nu mai fie întrerupți de tot felul de aiureli.

Apropiindu-se de Sala de Arte și Artifacte, auziră un strigăt, apoi ușa se deschise și Andrew ieși în goană de acolo.

În urma lui veneau o femeie cu cap și coadă de leu și un faraon cu o mască de cobra.

Faraonul se opri:

— Fie ca din ceara din urechi să-ți crească cepe!

Atunci un șir de hieroglifice holografice dansară prin aer.

Andrew Peckleman se repezi spre o scară. Se prinse de ambele balustrade și coborî în grabă la etajul întâi. Egiptenii dispărură.

Kyle și Akimi intrară în Sala de Arte și Artifacte, unde îl găsiră pe Miguel la o masă, studiind niște documente ce păreau a fi schițe de construcție.

— Ești bine? întrebă Kyle.

— Da, omule, sunt bine. Mulțumesc.

— Chestiile alea care îl alergau pe Andrew de unde-au apărut?

— Sunt hologramele exponatelor din jocul de lego uriaș cu sfinxul și piramidele.

— Și de ce s-au luat de Andrew? întrebă Akimi.

— Nu știu. Andrew țipa la mine și, în secunda următoare, faraonul și Sehmet au început să urle la el.

— Seh... și mai cum? spuse Kyle.

— Sehmet, zise Akimi. E o zeiță războinică egipteană cu cap de leu. N-ai citit Piramida roșie de Rick Riordan?

— E pe listă, spuse Kyle. Sau urma să fie.

Trebuia neapărat să-și facă o listă de lecturi, ca să poată ține pasul cu toată lumea.

— Pun pariu că tipii de la panoul de control au dezlănțuit hologramele egiptene când l-au văzut pe Andrew că o ia razna pe-aici, spuse Akimi.

— Foarte bine au făcut. O bibliotecă ar trebui să fie un loc unde să te poți gândi în liniște.

În clipa aceea Sierra dădu buzna pe ușă.

— Fiți atenți! Chiar după ce-ați plecat, marioneta domnului Lemoncello a scuiat un cartonaș-bonus!

— Foarte bine jucat, spuse Charles, extrăgând încă un cartonaș cu o siluetă dintr-o carte.

Coperta aceasta fusese ușor de găsit. Era coperta primei cărți de pe al doilea raft de sus al vitrinei cu recomandări. Imaginea de pe

copertă era un indicator cu majuscula P, albă pe fond albastru. Titlul? Semne de circulație universale, de „cunoscuta expertă traficolog“ Abigail Rose Painter. Charles îi găsisese perechea în camera 300 de la etajul întâi. Zecimalele 300 catalogau științele sociale, inclusiv subiecte precum comerțul, comunicațiile și – uraa! – transporturile.

Charles mai descoperise o pictogramă în sala 700, în cartea denumită Arbitrul contraatacă. Era o carte despre baseball a cărei copertă se regăsea pe al doilea raft al vitrinei, iar cartonașul înfățișa postura clasică a unui arbitru semnalând o lovitură în afara terenului.

Charles bănuia că imaginile trebuie citite de la stânga la dreapta și de sus în jos – așa cum ai citi o carte.

În mod clar, dacă găsea toate cele douăsprezece siluete, recomandările aveau să îi arate drumul afară din bibliotecă (deși habar nu avea deocamdată cum se legau imaginile între ele, mai ales prima pe care o găsisese, cea cu fotbalistul).

— Încă nouă, spuse Charles, făcând cu ochiul celei mai apropiate camere de luat vederi. Domnule Lemoncello, dacă mă vedeți, îmi permiteți să vă transmit că sunteți o persoană deosebit de înzestrată?

Charles nu se lingușise niciodată pe lângă o cameră video, dar socotise că merită să încerce. Poate că domnul Lemoncello avea să îi trimită un indiciu-bonus.

În schimb, atunci când Charles părăsi camera 300, Andrew Peckleman îi ieși în cale. Șoarecele de bibliotecă cu ochelari cu rame groase bombănea înfuriat coborând în goană scările și tropăind.

— Tâmpenia asta de bibliotecă. Tâmpitul de Lemoncello. Tâmpenia aia de sfinx și tâmpita aia de Sehmet.

— Cine te-a supărat, Andrew? strigă Charles.

— Jocul ăsta e-o porcărie. Domnul Lemoncello a trimis niște holograme să arunce cu hieroglife după mine. Ar putea să-ți scoată ochii.

— Cu o hologramă?

— Da, doar sunt lasere, nu-i așa?

— Într-adevăr. Apropo de hieroglife, unde aș putea găsi o carte despre limbajul pictorial?

— Ha! Și de ce te-aș ajuta?

— Deoarece Kyle Keeley lucrează deja alături de Akimi Hughes și Sierra Russell. Foarte probabil, în scurt timp, și prietenul tău Miguel

Fernandez o să li se-alăture.

— Miguel nu e prietenul meu! În afară de asta, mă descurc mai bine într-o bibliotecă decât se va descurca el vreodată.

— Știu. De aceea te vreau în echipa mea.

— Pe bune?

Charles zâmbi. Copiii ca Andrew Peckleman erau foarte ușor de manipulat.

— O, da. Hai să lucrăm împreună și îți garantez că toată lumea va ști că meriți să fii șeful asistenților de bibliotecari la Școala Gimnazială din Alexandriaville.

— La 400! izbucni Peckleman.

— Poftim?

— Acolo vei găsi cărți despre hieroglife și tot felul de limbi. Dacă vrei coduri secrete, alea sunt în camera cotelor care încep cu 600. Pe la 650, mai exact.

Charles îi întinse mâna.

— Bine ai venit în Echipa Charles, Andrew.

Noii colegi intrară în camera 400. Nu se știe din ce motiv, era întuneric beznă și mirosea a pin.

— Bienvenida! Bienvenue! Witamy! Kuwakaribisha! Bine ați venit!

Din boxele din tavan răsună o voce tunătoare:

— Aceasta este camera 400, patria limbilor străine. Aici, CHARLES și ANDREW, puteți afla totul despre moștenirea voastră americană.

Un set de reflectoare se aprinseră dintr-odată.

Charles și Andrew se pomeniră față în față cu patru marionete fără

chip, aliniate. Un fascicul de lumină se revărsă asupra marionetei numărul doi, dând la iveală imaginea unei însoțitoare de zbor simpatice.

— Salutare și bine ați venit la întâlnirea cu moștenirea voastră americană. Eu sunt Debbie. Haideți să pornim la drum!

— E în regulă, spuse Charles. Suntem destul de ocupați.

— Haideți să pornim la drum, repetă marioneta.

Charles suspină. Se pare că nu avea cum să oprească acel spectacol stupid. Putea mai bine să scurteze toată povestea spunându-i marionetei ce voia să audă.

— OK. Dar putem face asta pe scurt? Ne cam grăbim puțin.

— Da, adăugă Andrew. Trebuie să evadăm de aici până mâine la prânz.

Femeia, a cărei siluetă rămânea nemișcată, în timp ce un retroproiector îi însuflețea trăsăturile feței și uniforma, îi aducea lui Charles aminte de statuile funerare din Conacul Bântuit de la Disney World.

— În timp ce ne documentăm asupra genealogiei voastre, spuse ea, vă rog să vă delectați cu acest scurt film informativ.

— Asta face parte din joc? îi șopti Andrew lui Charles.

— Posibil. Fii atent, poate apar indicii-bonus.

— OK. Cum arată?

— Cine poate ști exact?

Un ecran din spatele marionetelor se luminează, aducând la viață imagini dintr-un film vechi, ușor sacadat, cu oameni adunați la bordul unui vapor lângă Statuia Libertății.

— Timp de decenii, povesti vocea din tavan, bibliotecile publice au venit în ajutorul celor mai noi cetățeni americani. Imigranții veniți

în număr mare pe acest pământ, râvnind după libertatea de a-și construi propriile vise americane.

Pe Charles nu prea îl interesau chestiile de genul ăsta. Strămoșii lui erau cu toții americani, iar singura limbă pe care o vorbiseră vreodată era engleza.

— Da, biblioteca este locul unde mulți nou-sosiți poposesc mai întâi. Pentru a învăța limba noii lor patrii. Pentru a păstra o legătură cu lumea pe care au lăsat-o în urmă. Pentru a căuta locuri de muncă și a deveni membri productivi ai societății care i-a adoptat!

Filmul se întrerupse brusc, iar ecranul se făcu negru.

— Vă mulțumesc pentru atenția acordată, ciripi voios Debbie. V-am alcătuit arborele genealogic. Haideți să-i cunoașteți pe primii voștri strămoși americani!

Două marionete căpătară trăsături iluminate, amândouă purtând costume tradiționale de pelerini, așa cum vezi de Ziua Recunoștinței.

— Știu deja cine sunt, spuse Charles. Acela e John Chiltonington împreună cu soția lui, Elinor. Au venit în America pe „Mayflower” și s-au stabilit în colonia Plymouth. Putem să trecem la familia lui Andrew, vă rog?

— Desigur, spuse Debbie.

Marionetele trecură repede în revistă istoria familiei Peckleman, al cărei nume, se pare, fusese la început Pickleman⁶ pentru că puneau murături. După o paradă îndelungată a murăturarilor, marionetele luară înfățișarea celui mai cunoscut înaintaș al lui Andrew, un tip cu ochelari cu ramă de baga și un sacou sport din tweed, pe nume Peter Paul Peckleman.

— Am apărut într-o emisiune TV numită Concentrarea în 1968 și am câștigat mobilier pentru o cameră și lambriuri de lemn pentru amenajarea pivniței.

Charles zâmbi. Știa că emisiunea Concentrarea semăna mult cu

Enigma Fenomenală Lexical-Vizuală, unul dintre jocurile Lemoncello pe care le cumpărase de la magazinul de jucării. Momentul de glorie al lui Peter Paul Peckleman nu făcea decât să-i confirme că întregirea puzzle-ului cu imagini era calea de a evada din bibliotecă.

Avusese dreptate.

Marionetele îi dăduseră un indiciu-bonus.

⁶ Pickle – murătură (en.) (n. tr.).

Uimită de apariția celui de-al doilea cartonaș-bonus, Sierra îl citi cu voce tare:

— Doi plus doi pot face mai mult de patru. Adunați două câte două și veți găsi o cale nouă.

Akimi ridică mâna.

— Da? spuse Sierra.

— Ești conștientă de faptul că Miguel nu e în echipa noastră?

— Oh, așa e. Scuze.

Miguel se întoarse spre Kyle.

— Sunteți o echipă?

— Dap. Vrei să ni te-alături?

— Poate. Nu sunt sigur, răspunse Miguel. Întrebați-mă mai târziu.

— Nicio problemă, zise Kyle.

Se bătu cu pumnul în piept, iar Miguel repetă gestul. Amândoi ridicară două degete pentru a forma semnul păcii, iar Sierra spuse:

— Cred că asta înseamnă că ar trebui să jucăm cu toții în echipă. Țineți minte ce scria pe fântâna de la intrare? „Cunoașterea neîmpărtășită rămâne necunoscută.“

— Poate, spuse Miguel. După cum am zis, o să iau o decizie mai târziu. Acum lucrez la niște idei personale. Pe cont propriu.

— Sigur, nicio problemă.

Kyle era pe cale de a repeta ritualul cu pumnul în piept și semnul păcii, când o idee îi fulgeră prin minte.

— Miguel. O întrebare rapidă. Ce e trecut pe permisul tău de bibliotecă?

Miguel ridică din umeri.

— Numele meu și numărul unu.

— Altceva? Pe spate?

— Nimic deosebit. Niște cărți.

— Două?

— Da.

— Care sunt titlurile?

Miguel își mușcă buza.

— N-aș vrea să spun.

— Pentru că bănuiești că ar fi indicii.

— Nu vreau să spun ce bănuiesc eu și ce nu, frate.

Kyle încuviință.

— Pe spatele fiecărui permis sunt trecute două cărți, spuse Akimi. „Adunați două câte două și veți găsi o cale nouă.“ Titlurile chiar sunt un fel de indiciu. Cărțile mele sunt O mi...

— Ăă, Akimi? Kyle clătină din cap, gesticulând spre Miguel.

— Ah, scuze. N-am vrut.

— O... K, Miguel, spuse Kyle. Când te hotărăști să te înhăitezi cu noi, poți să ne arăți atunci ce cărți ai pe spatele permisului. O să ți le arătăm și noi pe ale noastre. Și împărțim premiul în patru. Batem palma?

— Batem.

— Haideți, spuse Kyle, îndreptându-se spre ieșire.

— Unde mergem? întrebă Sierra.

— La Centrul Electronic de Studiu.

— Vrei să te joci jocuri video? întrebă Akimi. Acum? Pe bune, Kyle, poate că e nevoie să rediscutăm statutul tău de căpitan.

— Nu vreau să mă joc jocuri video. Vreau să arunc o privire în bolul ăla.

— Ce?

— Permisele celor eliminați au fost adunate toate în acel bol de sticlă!

— Vin și eu cu voi, spuse Miguel. M-am tot gândit la permisele alea în plus.

— Fie, spuse Kyle. Cum vrei tu.

Când ajunseră în sala cu jocuri, fură întâmpinați de Clarence, cu mâinile încrucișate la piept, ca un djinn. Era pironit chiar în fața bolului cu pricina.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el.

— Ă, da, spuse Kyle. Vrem să verificăm permisele din bol.

— Îmi pare rău, spuse Clarence. Nu vi le pot da.

— Dar, spuse domnul Lemoncello, chipul său apărând brusc pe fiecare ecran din cameră, le puteți câștiga!

Purtând o cravată cu buline și un sacou pestriț, asemenea unui moderator de concurs televizat, domnul Lemoncello se sprijinea cu o mână de un pupitru transparent. În spatele lui, Dr. Zinchenko – dichisită într-o rochie mini roșie – arăta ca o animatoare din concursurile cu premii de la televizor.

— Sunteți gata să jucăm Hai să facem un pact? spuse domnul Lemoncello apăsând un buton mare și roșu de pe pupitrul lui.

Un rotop de aplauze și urale înregistrate se auziră în fundal.

— Ăă, ce e Hai să facem un pact? întrebă Kyle.

— E primul meu joc care a fost adaptat pentru televiziune. Prezentat de Pronto!

Dr. Zinchenko completă sloganul:

— Pronto. Ștergi praful mai rar și mai cu spor. Pronto, mereu gata să-ți sară în ajutor...

— Mulțumesc, Dr. Z.! spuse domnul Lemoncello, apăsând pe buton

pentru a îndemna publicul să aplaude din nou.

— Acum, copii, iată cum stă treaba: rezolvați acest șir de pictograme și veți câștiga cele cinci permise din bol.

— Iar dacă pierdem?

— Simplu. Cel care pierde rămâne fără permis și îl depune în bol, lăsând loc unui alt concurent să-și încerce norocul.

Apăsă din nou butonul. Publicul aplaudă la fel ca înainte.

Kyle se întoarse spre ceilalți.

— Voi ce ziceți?

— Hai să încercăm, spuse Akimi.

Sierra încuviință.

— Miguel?

— Mă bag, frate.

— Te alături echipei noastre?

— Categorie.

Lovindu-și pumnii, pecetuiră înțelegerea.

Domnul Lemoncello apăsase probabil încă odată butonul, căci publicul înregistrat vuia acum din nou.

Kyle se întreba care ar fi fost oare efectele sonore dacă el și prietenii lui își pierdeau permisele jucând Hai să facem un pact.

Probabil oftaturi.

Și plânsete. Hohote de plâns.

— Așadar, spuse domnul Lemoncello, sunteți gata să jucați Riscăm totul pentru cinci permise amărâte?

Kyle înghiți în sec. Apoi încuviință.

— În regulă, mușchetarilor, iată șirul vostru de pictograme. Categoria este Citate Faimoase. Aveți șaiszeci de secunde să rezolvați acest rebus.

— Stai un pic, spuse Akimi, ce-i ăla un rebus?

— Trebuie să ghicești cuvintele dintr-o expresie în funcție de niște desene sau simboluri, spuse Kyle.

— De exemplu, adăugă Miguel, literele R și E lângă poza unui nimbus, din care scoți silaba nim, ar forma cuvântul „rebus“.

— Ah, OK, spuse Akimi. Dacă ziceți voi...

— Sunteți gata să începeți? întrebă domnul Lemoncello.

Kyle își privi colegii de echipă, iar aceștia încuviințară.

— Da, suntem!

— Atunci, pe locuri... fiți gata... haideți, start!

Imaginea domnului Lemoncello dispăru. Un ceas începu să ticăie în fundal. Toate ecranele afișară următoarea poză:

ÎN + A + + A

1 + I +

O + + este

cel mai + + - I

ÎNĂUNTRUL + 1 +

UI +

ESTE + PREA + ÎN +

 + +
+ ERIC

 + + **CH + O**
-ĂȚAR

+ ♂ + RX

— Suntem oficial terminați, spuse Akimi.

— Cincizeci și cinci de secunde, anunță domnul Lemoncello.

— Hai să o împărțim la patru, spuse Kyle. Primul și al treilea rând sunt asemănătoare. Le iau eu.

— Eu îl iau pe ultimul, spuse Akimi.

— Eu pe-al doilea, zise Miguel.

— Și eu iau rândul patru, spuse Sierra.

Toată lumea se puse pe treabă.

— La mine e un „grătar“, un ou, literele „ch“, apoi litera „o“, mormăi Akimi. Apoi simbolul planetei Marte, unde scoatem „te“ și adăugăm „x“? Ce înseamnă asta? Alo? Kyle? Să fie la mine a doua jumătate „Marx“?

Kyle nu răspunse, era mult prea prins cu propria provocare.

— „În“ plus „a“, plus „far“, rezultă „în afara“! mormăia el.

— Patruzeci de secunde.

— Câine! exclamă el sărind la rândul trei. Avea nevoie doar de primul cuvânt. O carte și un bunic?

— Treizeci de secunde.

Kyle privi spre Miguel care silabisea bucata lui de citat. Sierra la fel.

— Sunteți gata? șopti Kyle.

— Numai un pic, spuse Miguel.

— Douăzeci de secunde.

— OK. Gata.

Kyle citi prima propoziție:

— În afara unui câine...

Miguel continuă:

— O carte este cel mai bun prieten.

Kyle reluă:

— Înăuntrul unui câine...

Sierra completă:

— ... este prea întuneric ca să citești.

Akimi încheie citatul:

— Groucho Marx!

— Acesta este răspunsul vostru final?

— Da, spuse Kyle, apoi repetă fraza în întregime: „În afara unui câine, o carte este cel mai bun prieten. Înăuntrul unui câine, este prea întuneric să citești.“ – Groucho Marx.

Bătăi de clopot. Lumini intermitente. Un ropot de aplauze. Akimi și Sierra chiuiau de mama focului și se îmbrățișau.

— Ați răspuns corect! strigă domnul Lemoncello. Nu ați ajuns la capăt de drum, nu astăzi! Luați, vă rog, cele cinci permise. Le-ați câștigat pe merit!

Charles și Andrew auziră zarva de la etajul doi. Clopotele, publicul dezlănțuit. Fetele țipând de bucurie.

— Ce se întâmplă acolo? șopti Andrew.

— E posibil să fi obținut un avans, șopti Charles. Trebuie să grăbim pasul. Repede – unde aș putea găsi o carte care se numește Însemnări dintr-o țară mare de Bill Bryson?

— În camera 900, răspunse Andrew.

— Haide.

Charles și Andrew se furișară din nou la etajul unu, în camera 900.

Acolo dădură nas în nas cu Haley Daley, care ținea în mână cartea Însemnări din țara arsă de soare de Bill Bryson.

— O, salutare, spuse ea, închizând cartea brusc.

Charles făcu un pas spre ea. Cu mare atenție.

— Ai găsit ceva interesant în cartea aia, Haley?

— Nu, nu chiar, chicoti ea. Doar niște chestii neinteresante despre Australia.

Charles era sigur că fata ascundea ceva.

— Mă întrebam, Haley, dacă nu ai vrea să schimbăm câteva cuvinte, spuse el întorcându-se în același timp spre Andrew. Între patru ochi.

— Asta înseamnă că trebuie să plec?

— Da, Andrew. E pentru binele echipei. Crede-mă.

— OK. Dar sunt chiar de partea cealaltă a ușii, să știi, în caz că îți vine vreo idee să mă trădezi.

— Mersi, Andrew. N-o să dureze mai mult de un minut.

Peckleman părăsi camera.

Zâmbind, Charles se apropie și mai mult de Haley. Era atât de aproape, încât simțea mirosul gumei pe care o mesteca. Sau era oare șamponul ei? Sau poate amândouă.

— Haide aici, spuse el, apucând-o pe Haley de cot. Am găsit încă o carte fascinantă care sunt sigur că ți-ar plăcea enorm. O duse spre un unghi ferit, în spatele unui raft, unde conversația lor nu putea fi urmărită de camera de luat vederi ce pâlpâia în tavan.

Haley îl urmă pe Charles.

Dacă și el venise după aceeași carte pe care tocmai o găsisese ea, atunci însemna că juca jocul după aceeași parametri. Charles Chilington ar fi putut avea indicii care i-ar fi folosit lui Haley. Indicii de care ea avea nevoie.

— Umblă vorba că, șopti Charles, părinții tăi ar fi scris de fapt eseul în numele tău.

În sinea ei, Haley se amuza. Bineînțeles, Charles avea să facă

presiuni ca ea să treacă de partea lui. În regulă. Se putea preface intimidată.

— Ce? șopti ea, prefăcându-se înspăimântată. E o minciună. Tata m-a ajutat doar puțin cu ortografia.

— Aha! Deci recunoști. Ortografia din eseul tău nu este a ta?

OK. Era nevoie să joace mai mult teatru ca de obicei. Să ceri cuiva să-ți verifice ortografia nu era împotriva regulamentului.

Haley căscă ochii mari și întrebă cu buzele tremurânde:

— Ce vrei de la mine, Charles?

— Să intri în echipa mea.

— De ce-aș face asta?

— Din două motive. Unu, dacă ești de partea mea, plagiatul tău flagrant va rămâne micul nostru secret. Știu ce trebuie să faci cu cartonașul pe care l-ai găsit în cartea cu Țara arsă de soare.

— Știi?

— O, da. Dacă ne unim indiciile, pozele vor forma o frază care ne va spune unde se găsește cealaltă ieșire.

Haley zâmbi. Pe bune. Mergea ca pe roate. Avea să adune toate indiciile și chiar dacă urmau să câștige împreună, domnul Lemoncello tot pe ea ar fi făcut-o adevăratul star al reclamelor sale. Ea îl avea pe „vino-ncoace“. Nu Charles și Andrew.

— OK, spuse ea. Batem palma. Sunt în echipa ta.

Îi înmână apoi lui Charles indiciul pe care îl găsisese în ultima carte:

— Bineînțeles! spuse Charles. La urma urmei, Australia este o țară arsă de soare!

— Frate, spus Kyle, conducându-și echipa de jur împrejurul balconului, înapoi spre sala pentru adolescenți.

— Nouă permise. E de-a dreptul fantastic!

Se așezară cu toții la masă.

— OK, toată lumea. E momentul să întoarcem permisele.

Membrii echipei își scoaseră fiecare permisul. Kyle înșiră pe masă și cele cinci permise din bolul de sticlă. Akimi întocmi pe o foaie de hârtie o listă cu toată informațiile de care dispuneau.

CĂRȚI/AUTORI DE PE SPATELE

PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobișnuite de Jules Verne/ Noți albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie și una de noți/Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 POSESOR NECUNOSCUȚ

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/ Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Școala nopții de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 POSESOR NECUNOSCUȚ

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârșit de John le Carré/ Alice în Țara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUȚ

#12 Kyle Keeley

Aventurile baronului Münchausen de Rudolf Erich Raspe/O tolbă plină cu săgeți de Jeffrey Archer

— Uau, spuse Sierra. Sunt o grămadă de cărți bune. Dar ce înseamnă de fapt autorii și titlurile astea?

— Înseamnă că vom avea nevoie de permisele lui Charles, Andrew și Haley, spuse Kyle.

— Pe bune? Pentru că, dacă mă întrebi pe mine, avem deja mult prea multă informație.

— Ei, spuse Kyle, poate mai încolo vom găsi și un indiciu care să ne spună cum să citim indiciul ăsta.

— Și cum vom face? Întrebă Miguel.

— Ai jucat vreodată chestia asta? Îl întrebă Kyle arătând spre cutia cu Biblionebunia.

— Nup. Dar îmi doresc de mult.

— Tocmai eram pe cale să-i dăm drumul la joc.

— Are cumva legătură cu evadarea din bibliotecă?

— Noi așa sperăm, spuse Akimi.

— Supertare.

— Apropo, îi spuse Kyle lui Miguel. Ce-ai găsit în Sala de Arte și Artifacts?

— Da, spuse Akimi. Ce erau hârtiile alea pe care încercai să le ascunzi de noi?

Miguel zâmbi larg.

— Schițele originale ale Băncii Gold Leaf.

— Bine gândit, spuse Kyle. Așa poți verifica dacă nu au rămas ieșiri vechi în spatele pereților nou construiți.

— Exact.

— Și ai găsit vreo ieșire suplimentară? Întrebă Akimi.

— Nu. Nici ferestre ascunse.

— Da, care-i faza cu asta? Cum de-au construit un loc fără ferestre?

— Ca să descurajeze spărgătorii, bănuiesc, spuse Kyle.

— Dap, zise Miguel. Singura intrare era pe ușa din față. Ieșirile de incendiu puteau fi deschise doar din interior, ca la cinema. Iar seiful era jos de tot, la subsol.

— Domnul Lemoncello a păstrat toate măsurile de securitate ale clădirii și a adăugat unele noi.

— Așa se pare.

— Să sperăm că Biblionebunia ne va conduce la o ieșire alternativă.

— Și repede, spuse Akimi. Nu uitați. Nu suntem singurii care joacă jocul ăsta. Vreunul dintre ceilalți e posibil să fie deja cu un picior afară.

— OK, spuse Kyle. Regulile jocului sunt destul de simple. Învârți titirezul și înaintezi numărul de căsuțe indicat de vârful acestuia. Trebuie să te aventurezi prin bibliotecă pentru intra în fiecare dintre cele zece camere cu zecimale Dewey, de unde vei aduna câte o carte, răspunzând la o întrebare de pe un cartonaș. Dacă nu ghicești, extragi alt cartonaș cu altă întrebare, următoarea dată când îți vine rândul. Câștigă primul care are toate cele zece cărți pe „raft“ și reușește să iasă din bibliotecă.

— Seamănă un pic cu Trivial Pursuit, spuse Sierra. Iar întrebările

nu-s chiar așa de grele pentru că sunt, în mare parte, cu variante de răspuns.

— Hai să auzim una! zise Miguel entuziasmat.

Cartonașele erau împărțite în teancuri mici, multicolore. Unul pentru fiecare cameră. Kyle înșfăcă un cartonaș verde.

— OK, asta este pentru camera 800. Literatură. „Rănit mortal și urmărit de nazguli, Frodo Baggins trece râul Bruinen călare pe un cal alb ca zăpada al elfilor din Glorfindel, pe nume: A) Asphodel, B) Asfalot, C) Almarian, D) Anglachel.

Akimi clătină din cap năucită.

— Cee... cum?

— Cred că răspunsul ar putea fi A, spuse Miguel.

— Sunt toate cu A, spuse Kyle. Asphodel, Asfaloth, Al...

— Răspunsul e B, Asfaloth, zise Sierra. E din Stăpânul Inelelor, de J.R.R. Tolkien.

Kyle întoarse cartea și citi răspunsul.

— Răspuns corect, primești un exemplar din Stăpânul Inelelor pentru raftul tău.

— Dar, Kyle, zise Akimi, la ce ne folosește să știm numele unui cal al elfilor pentru a ieși din bibliotecă?

— Poate e un cod secret, sugeră Miguel. Iar cele zece titluri de cărți vor forma o propoziție care ne va spune cum să ieșim.

— Posibil, spuse Kyle. Dar avem o problemă.

— Ce anume?

— E prea la întâmplare. Domnul Lemoncello n-ar putea ști ce cărți o să nimerim.

— Ei bine, spuse Sierra, poate că sunt numai zece întrebări. Una

pentru fiecare cameră.

Akimi apucă un teanc și cercetă cartonașele.

— Nu. Sunt toate diferite.

— Stai un pic, zise Kyle.

Își adusese aminte de alt joc. Vânătoarea de Nimicuri Prețioase – în casă și în aer liber.

Mama lui contactase compania pentru a obține un nou set de cartonașe.

Se întoarse spre camera de supraveghere din colț și spuse:

— Aș vrea să consult un bibliotecar, vă rog.

Holograma doamnei Tobin apăru în spatele ghișeului din sala pentru adolescenți.

— Cu ce te pot ajuta, KYLE?

— Prietenii mei și cu mine vrem să jucăm Biblionebunia, dar am fi vrut să știm dacă există un set nou de cartonașe.

— Da, KYLE, iată-l.

Un set nou-nouț de cartonașe răsări dintr-o deschizătură de pe suprafața biroului.

— O să jucăm doar un singur raft, spuse Kyle.

— Pentru că suntem o echipă acum, nu-i așa, frate? spuse Miguel.

— Corect. Și, pe lângă asta, nici nu avem toată ziua la dispoziție.

— De fapt, spuse Akimi, am avea. Avem timp tot restul zilei de astăzi și până mâine la prânz.

— În total, vreo nouăsprezece ore, spuse Miguel.

— Dar Charles și cu ceilalți, zise Sierra, ne-ar putea-o lua înainte.

— Corect, zise Kyle. La urma urmei, chiar e din familia Chiltonington. Și potrivit spuselor lui Sir Charles, cei din familia lui nu pierd niciodată. Miguel, tu ești cel mai nou membru al echipei, tu învârti primul.

Miguel își frecă palmele, apoi își dezmoțî degetele. Își încordă apoi de câteva ori degetele mari și arătătoarele în aer, asigurându-se că aveau mobilitatea necesară.

— Ai putea să te grăbești puțin cu învârtitul înainte să-mi explodeze creierul? îl imploră Akimi.

— Categorie.

Miguel învârti titirezul, care parcurse de mai multe ori planșa împărțită în zece triunghiuri colorate.

— Iuhuu! Trei de zero. Cunoștințe de cultură generală.

— Ăă, nu e chiar așa grozav, spuse Kyle.

— Cum așa?

— Nu înaintezi în nicio căsuță, dacă ai trei de zero.

— Ah, la naiba.

Akimi ridică mâna.

— Chiar trebuie să învârtim și să numărăm căsuțe și tot tacâmul? Timpul este limitat. Toate ceasurile ticăie împotriva noastră.

— Poate că putem extrage pur și simplu un cartonaș roz, sugeră Sierra.

— Dar nu așa se joacă jocul, zise Kyle.

— Dar nu jucăm neapărat jocul ăsta, Kyle, spuse Akimi. Noi jucăm jocul celălalt. Jocul cel Mare. Cu premiul uriaș.

— Sunt de acord cu Akimi, spuse Miguel.

— Bine, zise Kyle. E împotriva regulilor, dar haideti, să luăm cartonașul roz.

— Ești sigur, frate?

— Trage odată cartonașul!

Miguel împărți rapid setul cel nou de cărți în zece teancuri.

— Hmm. Astea sunt altfel decât cartonașele obișnuite.

Îl întoarse și le arătă și celorlalți.

$0 + 27 + 0,4 = ????$

— Floare la ureche, spuse Akimi. Răspunsul e douăzeci și șapte virgulă patru, pentru că zero nu schimbă nimic.

— În matematică, da, zise Miguel. Dar asta nu e matematică. E sistemul zecimal Dewey, unde ai întotdeauna trei cifre înainte de zecimală.

— Trebuie să găsim o carte cu cota 027.4, adăugă Sierra.

— În regulă, spuse Akimi. Dar vă garantez că nu-i o carte de matematică!

*

Echipa traversă balconul până în dreptul camerei pe care o căutau.

— Hai să vedem, spuse Miguel și își scană permisul în cititorul ușii cu inscripția „000“.

— OK, continuă Miguel, aici e sala de cultură generală: almanahuri, enciclopedii, bibliografii, cărți despre biblioteconomie...

— Biblioteco... ce? întrebă Akimi. E ca la economie? Unde fac calcule?

— Da, calculează numărul de cititori, glumi Sierra, care devenise între timp mult mai jovială. Nu mai citise nicio pagină de câteva ore.

— Am găsit-o, spuse Miguel, ridicându-se pe vârfuri ca să extragă o carte de pe raft. 027.4. Mamă, e chiar veche. Uite ce pagini îngălbenite are.

— Și ce titlu are terfelogul ăsta? întrebă Akimi.

— Cunoaște-ți propria bibliotecă, de Amy Alessio și Erin Downey.

Miguel le arată tuturor coperta. Ilustrația înfățișa un detectiv aproape caricatural, cu o șapcă în carouri și o lupă îndreptată asupra unui raft de cărți.

— Pare un ghid de bibliotecă pentru copii, spuse Miguel, deschizând cartea și inspectând caseta tehnică. A fost publicată prima oară în 1952.

Răsfoi apoi câteva pagini.

— Explică sistemul zecimal Dewey, conține un glosar de termeni de bibliotecă, o scurtă istorie a bibliotecilor...

Ajunse la sfârșitul cărții.

— Super.

— Ce? întrebă Kyle, iar toți se apropiară să vadă ce descoperise Miguel.

— E un vechi buletin de cerere. Din biblioteca publică din Alexandriaville.

— Cea pe care au demolat-o?

— Dap. Iar cartonașul ăsta, din buzunarul lipit pe interiorul copertei din spate e de pe vremea când ștampilau data la care o

carte a fost împrumutată, într-un tabel, și tu trebuia să-ți completezi numele în dreptul rubricii cu data.

— Și?

— Și uite cine a împrumutat cartea asta pe 26 mai 1964!

Kyle și ceilalți citiră numele:

— Luigi Lemoncello!

*

La parter, Charles se folosi de permisul de bibliotecă pentru a deschide ușa de la sala de ședințe A.

— Cine doriți să aibă acces în sală?

— Eu și membrii echipei mele, spuse Charles. Andrew Peckleman și Haley Daley.

— Vă mulțumesc. ANDREW PECKLEMAN și HALEY DALEY sunt rugați să își scaneze permisele.

Cei doi făcură întocmai.

— Vă mulțumesc. Accesul în sala de ședințe va fi permis doar celor aprobați de gazdă, CHARLES CHILTINGTON. Ședință plăcută!

Charles și echipa lui pășiră în sala de conferințe ultramodernă, alb pe alb. O masă de sticlă cu douăsprezece scaune confortabile se afla în centru, lângă o comodă cu echipament audiovizual de ultimă generație.

— Poți scrie pe pereți, zise Andrew. Sunt ca tablele magnetice de la școală.

— Excelent, spuse Charles, împreunându-și mâinile la spate și pășind apăsător prin jur. Acum, după ce vom găsi toate cele

douăsprezece pictograme și le vom aranja în funcție de poziția cărților din vitrina de recomandări, vor forma un rebus cu o frază, care, sunt sigur, ne va spune exact cum să ieșim de aici fără să declanșăm alarma. Așa că e momentul să ne unim cartonașele.

Haley încuviință. Scoase încă două siluete din buzunarul de la spate al blugilor.

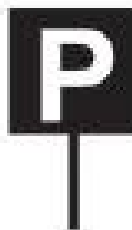
— Pe-asta am găsit-o într-o carte de bucate. Cealaltă, la secțiunea de Artă și Hobby-uri, în biografia lui James Dean de David Dalton.

— În sertarul ăsta sunt cartonașe goale pentru notițe, anunță Andrew. Le putem folosi în locul celor pe care nu le avem încă, până le găsim.

Aranjară tot ce aveau pe patru rânduri, fiecare cu câte trei cartonașe.

lipsă

lipsă lipsă

lipsă lipsă

lipsă

— Ce înseamnă chestia asta? întrebă Andrew.

— E simplu, înseamnă că trebuie să găsim celelalte șase cărți!

— Deci are cineva idee de ce-am găsit cartea asta? întrebă Kyle.

Kyle și echipa lui se întorseseră la secțiunea pentru adolescenți, holbându-se cu toții la coperta de la Cunoaște-ți propria bibliotecă.

— *E prea devreme pentru a spune precis, zise Miguel. Trebuie să continuăm jocul. Odată ce vom avea indicii și din alte camere, poate că și cartea asta va avea vreun sens.*

— Cine e la rând? Întrebă Akimi.

— Tu, spuse Kyle. Învârte titirezul.

Cu un bobârnac, Akimi reuși să pună titirezul în mișcare.

— Violet! La 800, strigă ea când titirezul se opri în cele din urmă.

— Asta înseamnă că înaintezi opt căsuțe, mormăi Kyle.

— Mai puțin astăzi, spuse Akimi, întinzând mâna după un cartonaș din teancul violet. Citind textul, se încruntă.

— Care e indiciul? Întrebă Kyle.

— E ceva despre literatură, retorică sau critică? Întrebă Miguel.

— Nu, zise Akimi. E un cartonaș-atu. Cu o ghicitoare.

— Citește-o! spuse Sierra.

— „Rimez cu parte și dramă-n patru acte. Vizitați-mă și găsiți o rimă pentru Andy“.

— Peckleman? Întrebă Kyle.

— Omule, spuse Miguel. Nimeni nu-i spune lui Andrew Peckleman „Andy“. Desigur, ar putea fi Andrew Jackson. Al șaptelea președinte al Statelor Unite.

— Sau Andy, ursul panda din desenele animate, zise Akimi.

— Sau Andrew Carnegie, spuse Sierra. A fost un mare filantrop, care a finanțat multe biblioteci.

— OK, spuse Kyle. Hai să ne concentrăm asupra primei părți a ghicitorii. Ce rimează cu „parte și dramă-n patru acte“?

— Carte și contracte? sugeră Miguel.

— Arte și științe exacte? spuse Sierra.

— Arte și Artefacte! își dădu Akimi seama.

Intrară în grabă în Sala de Arte și Artefacte.

— Toată lumea – verificați toate vitrinele, spuse Kyle. Vedeți dacă nu rimează ceva cu „Andy“.

— Nu știu, aici e o statuie a lui Bambi, poate asta o fi, spuse Miguel. Iar covorul ăsta oriental mă duce cu gândul la „efendi“, un titlu onorific otoman.

— Într-adevăr, spuse Kyle, deși nu părea convins de niciuna dintre variante.

— Fiți atenți, strigă Akimi, care cerceta cu privirea un șir de pălării expuse într-o vitrină. Pălăria asta de fetru în carouri din 1968 a aparținut unui tip pe nume Leopold Loblolly, zis Ienupăru’.

— Așa, și? spuse Kyle.

— Conform plăcuței, Loblolly a fost unul dintre vestiții bandiți Dandy. „Dandy“ rimează cu „Andy“.

— Chiar rimează, zise Miguel. Dar „Loblolly“ nu rimează.

— Nici „Leopold“ nu rimează, adăugă Kyle.

— Bomboane, în engleză – „candy“. Rimează cu „Andy“! strigă Sierra, care privea îndelung obiectele dintr-o vitrină intitulată „Magica și Minunata Lume a lui Willy Wonka“.

— Supertare! zise Miguel, repezindu-se să admire colecția de figurine din celebrul roman, expuse pe un suport de catifea purpurie.

— Domnul Lemoncello e un fel de Willy Wonka, zise Kyle.

— Adică vrei să zici că e la fel de ȋicnit? spuse Akimi.

— Prefer termenul „excentric“.

— Iar Dr. Zinchenko e Umpa-Lumpa, spuse Sierra.

Toată lumea râse.

— Nah, glumi Akimi, e prea înaltă.

— Și nu e suficient de portocalie, adăugă Miguel.

— Cartea cu Willy Wonka a fost scrisă de Roald Dahl, spuse Sierra.

Kyle bănuia că fata putea numi vreo douăsprezece alte titluri de același autor. La un moment dat în poveste, Charlie, împreună cu bunicul lui și cu domnul Willy Wonka, țâșnesc din acoperișul fabricii de ciocolată într-un lift de sticlă zburător.

Toată lumea căzu o clipă pe gânduri.

— Deci acum trebuie să găsim un lift de sticlă? întrebă Akimi.
Pentru că în planul clădirii nu apare niciunul.

— Dar domnul Lemoncello e suficient de trăsnit încât să construiască unul, spuse Kyle. Iar dacă e adevărat, atunci probabil nu l-ar trece în planul clădirii.

— Categorie nu, pentru că toată lumea ar vrea să-l încerce, zise Miguel.

— Eu una chiar aș vrea, spuse Sierra.

— Deci chiar căutăm un lift de sticlă secret? spuse Akimi.

— Poate, spuse Kyle. Poate că nu. Asta nu e decât o piesă dintr-un puzzle gigantic. Nu putem vedea imaginea de ansamblu până ce nu adunăm toate piesele.

— Sau până ce nu ne uităm pe capacul cutiei, glumi Akimi.

— Uite, e abia ora șase, zise Kyle. Și am adunat o grămadă de informații folositoare.

— Vrei să spui o grămadă de informații la întâmplare, spuse Akimi.

— Păi, interveni Miguel, după ce vom avea mai multe indicii, vom putea aplica celebrul „raționament deductiv“ al lui Sherlock Holmes

pentru a stabili conexiuni logice între toate chestiile astea întâmplătoare.

— Mie îmi convine, spuse Kyle. Dar, dacă o să ne jucăm de-a Sherlock Holmes, ar fi bine să mai învățăm o dată titirezul ăla, pentru a obține mai multe indicii.

— Vânătoarea poate începe, spuse Sierra.

— Ce? întrebare Kyle și Akimi în cor.

— Scuze. E o chestie pe care i-o zice Sherlock lui Watson când e entuziasmat în legătură cu un caz.

Sherlock Holmes. Încă niște cărți de adăugat pe lista de lectură a lui Kyle.

— OK, Sierra, spuse Kyle. E rândul tău.

Sierra învârti titirezul. Vârful se opri în dreptul zonei galbene cu 200, așa că extrase un cartonaș galben.

— În mod clar e pentru secțiunea 200, spuse ea, arătându-le cartonașul, mai întâi lui Miguel, apoi lui Kyle și lui Akimi.

— Ciudat, zise Miguel.

— Ce? spuse Akimi înaintea lui Kyle.

— Păi, la 200 se află cărți despre religiile lumii.

— Dar sunt două numere pe cartonașul ăsta, spuse Sierra.

— Poate că, de data asta, trebuie să găsim două cărți? sugeră Kyle.

— Nu știu, spuse Sierra, examinând cartonașul. 220.5203 e în mod evident o cotă.

— Evident.

— Dar celălalt număr nu are formatul potrivit. Doi-douăzeci-cincisprezece.

— E o dată? 20 februarie 1915?⁷ Repede, ce s-a întâmplat în ziua aia?

— Atunci a avut loc deschiderea expoziției internaționale Panama-Pacific în San Francisco, spuse Sierra.

Toți rămaseră cu gura căscată.

— Scuze, sunt un mare fan al târgurilor internaționale.

Ceialți încuviințară fără alte comentarii.

În cele din urmă, Miguel rupse tăcerea.

— Uitați, haideți mai bine să mergem în camera 200 și să găsim cota 220.5203. Putem vedea cum stă treaba cu cealaltă parte mai târziu.

Echipa mășălui din nou până la etajul unu, înconjurând balconul circular.

— Hei, spuse Sierra, ridicându-și privirea spre statui. Țineți minte cum au schimbat toți autorii holografici când Bridgette Wadge a încercat Provocarea Extremă.

— Dap, zise Kyle. S-a descurcat atât de bine până la rusul ăla.

— Care rus? întrebă Miguel, care nu fusese de față la eliminarea lui Bridgette.

— Unul care a scris vreo cinci-șase cărți despre care poate să-ți povestească Sierra.

— Dar, uite, spuse Sierra, acum autorii sunt tot cei de aseară.

— Deci, spuse Kyle gânditor, dacă îi pot schimba...

— Înseamnă că sunt indicii pentru jocul nostru! exclamă Akimi scoțând un carnețel. O să le notez numele.

— Începe cu tipul de sub secțiunea cu 000 a Cupolei Minunilor, sugeră Kyle.

— Da.

Akimi citi inscripțiile de pe socluri și înșiră în carnețel toate numele autorilor:

Thomas Wolfe, Booker T. Washington,

Shel Silverstein, Ken Kesey,

Raymond Chandler, Julian Barnes,

Dr. Seuss, Susan Sonntag,

Elias Canetti, Vladimir Nabokov.

— Deci, spuse Akimi, după ce termină de scris, credeți că jocul ăsta poate fi mai complicat de-atât?

— Probabil, zise Kyle. E posibil ca domnul Lemoncello să fi lăsat mai multe căi de a ajunge la aceeași rezolvare.

— Eu, personal, spuse Akimi, nu pot să mă ocup decât de una pe rând. Așa că hai să aflăm care e faza cu numărul ăla, doi-douăzeci-nu știu cât...

— Ar trebui să fie în următorul rând de cărți, spuse Miguel. Iat-o, 220.5203. Biblia Regelui Iacob.

— Ach der lieber!⁸ O alegere excelentă, spuse un domn cu puternic accent nemțesc.

Cei patru copii se întoarseră spre el.

Erau față în față cu un tip semitransparent, în straie medievale, cu o căciulă de blană și o barbă care părea mai degrabă a fi două cozi de raton împletite sub nas și bărbie.

— Eu sunt Johannes Gensfleisch zur Laden zum Gutenberg, spuse imaginea holografică, ce avea degetele pătate de cerneală.

— Dumneavoastră ați tipărit Bibliile Gutenberg, la tiparnița dumneavoastră, spuse Sierra fascinată.

— Ja, ja, ja. Un mare bestseller. Dacă aveți nevoie de ajutor cu die Bibel, vă stau la dispoziție, zise el făcând o reverență.

— O... K, spuse Akimi, întorcându-se spre Miguel. Preia tu comanda, te rog.

— Herr Gutenberg, domnule, noi căutăm ceva cu doi-douăzeci-cincisprezece.

— Das ist einfach.

— Ce?

— Este ușor. DOI, DOUĂZECI, CINCISPREZECE este IEȘIREA, capitolul DOUĂZECI, versetul CINCISPREZECE.

— Bineînțeles! zise Miguel. Ieșirea este a doua carte din Biblie. Douăzeci și cincisprezece sunt capitolul și versetul.

Răsfoi câteva pagini:

— Iată. Ieșirea, capitolul douăzeci, versetul cincisprezece. Este una dintre cele Zece Porunci: „Să nu furi“.

⁷ În Statele Unite, datele sunt notate lună/zi/an (n.tr.).

⁸ Of, Doamne! – în limba germană în original (n. red.).

— Haideți să punem cele două cartonașe noi pe masă, spuse Charles.

El și așa-zișii săi colegi de echipă, Andrew și Haley (Charles plănuia să-i lase baltă chiar înainte de a păși singur, victorios, afară din bibliotecă), scormoniseră prin bibliotecă ore în șir, căutând perechi pentru copertele din vitrină.

Peckleman nu era chiar atât de priceput la clasificarea zecimală

Dewey pe cât pretindea. Iar Charles avea nevoie de cineva care să se ocupe de partea asta pentru el. Tatăl lui îi angajase mereu meditari sau asistenți atunci când avusese de pregătit eseuri sau referate importante.

În cele din urmă, în jurul orei șase, chiar în camera 600, dăduseră lovitură. De două ori, găsim Încălzirea cu lemne (641.3372) și Istoria radiocomunicațiilor (613.2522).

Acum rebusul lor avea doar patru piese lipsă:

— OK, spuse Andrew. Mie mi se pare destul de clar:

— Interesant, spuse Charles încuviințând, chiar dacă știa că Peckleman era complet pe lângă.

— Poftim? spuse Haley. Nu are niciun sens.

— Ba da, are, zise Andrew.

— Ba n-are deloc.

În sinea lui, Charles decodase indiciile de până acum după cum urmează: LACUNĂ lesne afară p(e) unde AU pătruns LACUNĂ LACUNĂ din spate (fundaș) LACUNĂ.

Dar spuse cu voce tare:

— Cred doar că e nevoie să coafăm puțin traducerea lui Andrew.

— Bine. Faceți cum credeți. Nu-mi pasă, spuse Andrew, cufundându-se morocănos în scaun.

— Ce ziceți de „LACUNĂ lesne afară parcare unde două mii de frunze LACUNĂ LACUNĂ rebel și spate LACUNĂ“?

— De unde-ai scos rebel? întrebă Haley.

— De la James Dean. Cartonașul pe care ni l-ai dat tu.

— Eu cred că James Dean mai degrabă reprezintă „din“. Pentru că Dean se pronunță „din“.

— Fascinant, spuse Charles. Nu mi-am dat seama.

Își dăduse seama însă că Haley Daley era de fapt mai deșteaptă decât crezuse. Putea fi un adversar pe măsură. Iar Charles nu avea de gând să-și împartă premiul cu nimeni, cu atât mai puțin cu ea.

— Și cum de-ai ajuns la două mii pornind de la Australia? întrebă ea.

— Simplu. În anul 2000, la Sydney s-au ținut jocurile olimpice de vară.

— OK. Ce ziceți de: „LACUNĂ lesne afară pe unde două mii pătrunse – pentru că aia e o frunză de pătrunjel minus „jel“, plus „se“ – LACUNĂ LACUNĂ din spate sau spatele, LACUNĂ“.

Peckleman interveni:

— Pare să aibă mai mult sens decât varianta ta, Charles.

— Într-adevăr, spuse Charles cu falsă mărinimie.

— Poate indiciile ne spun să localizăm un pasaj secret, la două mii de pași distanță față de un punct important din bibliotecă.

Andrew era fascinat:

— Este ca harta piraților din Insula comorilor!

— Sau, spuse Haley, poate că indiciile astea ne transmit că e nevoie să găsim celelalte patru cartonașe pe care nu le-am găsit încă. Ar trebui să împărțim camerele între noi. Eu mă întorc în camera 400.

— Am fost deja acolo, spuse Andrew.

— Ei, poate v-a scăpat ceva.

— Bună idee, zise Charles.

Miza pe ideea că Haley Daley avea să piardă timpul reluând pașii pe care el și Andrew îi parcuseseră deja. Nu avea să găsească nimic nou și devenea astfel mai puțin periculoasă.

— Haideți să ne reîntâlnim aici – ce ziceți? – la ora șapte.

— În regulă.

Haley părăsi sala de ședințe.

Charles încuie ușa în urma ei.

— Știi de ce avem nevoie? îi spuse el lui Andrew.

— De lapte cu cacao și prăjiturile?

Charles clătină din cap.

— Nu, Andrew. Avem nevoie de indiciile pe care le-a găsit Kyle Keeley cu echipa lui. Mai ales dacă au cartonașele care ne lipsesc.

Cotind la stânga în clipa în care ajunse la etajul întâi, Haley se îndreptă către sala 400.

Bănuia că Charles și Andrew rataseră un detaliu important în sala de limbi străine, pentru că pierduseră timpul vorbind cu „manechinele astea supertari“, care le povestiseră totul despre „moștenirea lor americană“.

Imediat după colț, Haley văzu echipa lui Kyle Keeley năpustindu-se

afară din sala 200.

Miguel părea să aibă o Biblie în mână.

Dar Biblia nu era una dintre cărțile din vitrina cu recomandări.

Urmăm căi diferite cu același scop, se gândi Haley. La un moment dat, căile astea se vor intersecta.

Haley își strecură permisul în cititorul de pe ușa sălii 400. Ușa se deslușea cu un declic și Haley intra în sală.

Camera era luminată slab.

— Bienvenida! Bienvenue! Witamy! Kuwakaribisha! Welcome!
răsună o voce din boxele din tavan.

— Scuze, zise Haley, încercând să înainteze bâjbâind și ciocnindu-se de un obstacol rigid.

— Aceasta este sala 400, patria limbilor străine. Aici, HALEY, poți învăța totul despre moștenirea ta americană.

Un set de reflectoare se aprinseră dintr-odată.

Haley văzu că ținea în brațe un manechin de haine.

Un retroproiector revărsă un fascicul de lumină asupra manechinului din dreapta ei, dându-i înfățișarea unei tinere arogante, ce părea să arate ca Haley cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă.

— Salutare, HALEY. Bine-ai venit la moștenirea ta americană. Haide să pornim la drum!

— E în regulă, nu am timp acum. Mă numesc Haley Daley. La origini, familia mea e din Irlanda. Putem să sărim peste lecția de istorie și...

Dintr-odată, cele două manechine din capătul opus al rândului se transformară în proiecții sepia ale stră-stră-străbunicilor ei. Haley îi recunoștea din niște fotografii vechi de pe peretele din sufragerie.

Cele două manechine arătau exact ca Patrick și Oona Daley din fotografia lor nuntă.

— Cel mai călduros fular este îmbrățișarea fiicei tale, spuse Patrick cu un puternic accent irlandez. Tatăl tău e mândru de tine, Haley.

— Mersi, dar chiar am nevoie să câștig această competiție.

— Ai grijă cu cei fățarnici și ticăloși, spuse Oona. Cei care ți-ar fura și ultima lețcaie.

Haley zâmbi. Părea că străbunii ei făcuseră cunoștință cu Charles Chilton.

— Și ține minte, Haley, spuse Patrick. O femeie este mereu stăpână peste regatul minții ei. Stăpânește-l cu înțelepciune, fata mea.

— Încerc!

— Biblioteca aceasta te poate ajuta, spuse stră-stră-străbunica ei, făcându-i cu ochiul.

Iar în clipa aceea un pasaj secret se deschise în perete.

— Ce se întâmplă?

— Ești al treilea vizitator al nostru! răsună vocea veselă din tavan.

— Și asta ce înseamnă?

— Conform Dicționarului frazeologic – care poate fi consultat la sală, apropo –, „a treia oară-i cu noroc“! Așadar, fiind al treilea vizitator al nostru, ai câștigat acest încântător bonus.

Două bonusuri într-o singură zi? Lui Haley nu-i venea să creadă.

Știa ea! Domnul Lemoncello voia într-adevăr ca Haley să câștige, pentru că, în mod evident, își dăduse seama că ea ar fi fost modelul perfect pentru reclamele lui de sărbători.

— Nu vă faceți griji, domnule Lemoncello! rosti Haley către cea mai apropiată cameră de luat vederi. Nu vă voi dezamăgi!

Trecu în grabă prin pasajul din perete în sala alăturată, 300.

Voilà!

Primul lucru pe care îl văzu fu una dintre cărțile pe care ea și echipa ei le căutaseră toată ziua: Istoria infractorilor din Ohio: Cei mai temuți tâlhari, hoți și bandiți din Buckeye State, de Clare Taylor-Winters.

O deschise rapid și găsi cartonașul secret. Nu dură decât două secunde să descifreze indiciul:

— Bandiții?

Haley își aminti încă un proverb irlandez pe care tatăl ei i-l spunea mereu: „Nu-ți fereca ușa cu un morcov fiert!”

Era ferm hotărâtă să păstreze noul indiciu numai pentru ea, departe de privirile lui Charles și ale lui Andrew.

Haley se descălță de adidasul stâng, împături cartonașul pe mijloc și îl puse la păstrare înăuntru. După ce își legă din nou șireturile, luă cartea cu Istoria infractorilor din Ohio din capătul raftului și o puse la locul ei de drept: fix între 364.1091 și 364.1093. Astfel știa unde avea să o găsească, în caz că ar fi avut nevoie să consulte din nou cartea.

Haley privi spre cea mai apropiată cameră de supraveghere și zâmbi cu toată gura, ca într-o reclamă la pastă de dinți.

— Haaaaai, Le-mon-cell-ooo! Tocmai am inventat sloganul ăsta. Îl putem folosi într-o reclamă – după ce câștig!

— Accesul în sala de ședințe B este permis numai lui KYLE KEELEY, SIERRA RUSSELL, AKIMI HUGHES și MIGUEL FERNANDEZ, anunță o voce blajină de femeie din boxele din tavan, după ce patru membri ai echipei își trecuseră permisele prin cititorul de pe ușa sălii.

— E o idee bună, spuse Akimi. Avem nevoie de un spațiu unde să organizăm tot materialul pe care îl avem, să-l punem pe pereți, să

desenăm un grafic, așa cum face FBI-ul la televizor, când e pe urmele mafioților.

— Mi-ai copiat ideea cu sala de ședințe, nu-i așa, Keeley?

Charles Chiltonton stătea proptit în pragul sălii de ședințe A, de partea opusă a Rotondei.

— Nu, spuse Kyle. Aveam nevoie doar de un loc unde să dăm o petrecere după ce câștigăm.

— Nu va fi cazul, spuse Charles încrezut. Chiar trebuie să-ți reamintesc? Cei din familia Chiltonton nu pierd niciodată.

Dispăru apoi din nou în sala de ședințe A.

Kyle își conduse echipa în sala de ședințe B.

Miguel prinse schițele Băncii Gold Leaf pe perete, iar Sierra așează tabla jocului Biblionebunia pe masa de conferințe.

— Ce bine că nu mai poate intra nimeni aici, spuse Kyle.

— Te referi la Charles Chiltonton, nu-i așa? Întrebă Akimi.

— Întocmai.

Akimi înșfăcă un marker și înșiră o listă ordonată pe pereții care serveau și pe post de tablă.

CE INDICII AVEM

INDICII CLARE

1) Din sala 000:

Cunoaște-ți propria bibliotecă

2) Din sala de Arte și Artefacte:

Willy Wonka candy (rimează cu „Andy“)

Liftul de sticlă?

3) Din sala 200:

Verset din Biblie: „Să nu furi”.

PROBABIL TOT INDICII

CĂRȚI ȘI AUTORI DE PE SPATELE

PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobișnuite de Jules Verne/Nopți albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie și una de nopți/Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 POSESOR NECUNOSCUT

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Școala nopții de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 POSESOR NECUNOSCUȚ

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârșit de John le Carré/ Alice în Țara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUȚ

#12 Kyle Keeley

*Aventurile baronului Münchhausen de Rudolf Erich Raspe/O tolă plină
cu săgeți de Jeffrey Archer*

INDICII, POATE???

Statuile din jurul cupolei:

Thomas Wolfe, Booker T. Washington,

Shel Silverstein, Ken Kesey, Raymond Chandler,

Julian Barnes, Dr. Seuss, Susan Sonntag,

Elias Canetti, Vladimir Nabokov.

— Uau, spuse Akimi, dându-se un pas în spate pentru a vedea mai bine peretele. Ce aiureală.

— Da, zise Kyle. OK, toată lumea – au rămas încă opt săli de explorat și cine știe câte alte cartonașe speciale. Cine era la rând?

— Tu, spuse Sierra.

Kyle învârti titirezul.

— Verde. 500. Științe.

Trase cartonașul verde din vârful teancului.

— O pasăre galbenă-n cioc, fluieră-un cântec cu foc. În 598.367 ai putea afla mai multe pe loc.

— O mierlă? spuse Miguel.

— Probabil.

— Păi, spuse Akimi, hai atunci să consultăm încă o carte. Tot ne-au mai rămas câțiva centimetri nescriși pe perete.

Sala 500 era ca un muzeu în miniatură de științele naturii.

În afară de rafturile impunătoare cu cărți, sala era dotată și cu un planetariu ale cărui constelații erau proiectate pe tavan. Planete se roteau pe orbite și comete cu cozi sclipitoare străfulgerau prin colțuri.

Kyle și colegii săi traversară încăperea până la 590 – Zoologie.

Rafturile erau dispuse în forma unui pătrat de aproximativ cinci metri pe cinci. Când echipa păși în centru, luminile pălră și un tip cu păr lung ondulat se ivi de nicăieri. Purta un fel de cojoc din blană de urs și ținea în mâini o pușcă de vânătoare.

— Bonjour, spuse holograma.

— Este John James Audubon, zise Sierra. Celebrul ornitolog.

— Face aparate dentare? întrebă Kyle.

— Nu, spuse Siera râzând. A studiat și a pictat păsări toată viața.

O mierlă cu ciocul galben zbură către mijlocul încăperii și se adăposti în coroana unui copac. Atât copacul, cât și pasărea erau holograme.

— Această frumoasă mierlă din Alexandriaville, Ohio, spuse semitransparentul Audubon, poate imita în cântecul ei sunetele pe care le aude.

Pasărea şuieră dintr-odată.

— Uau, exclamă Akimi. Parcă e o sirenă de poliție.

— Frate, zise Miguel. E ciudat.

— Pentru a afla mai multe, spuse Audubon, citiți vă rog Ciripituri, triluri și fluierături, scrisă de Dr. Diana Victoria Garcia, cu ilustrații clasice realizate de moi.

Audubon se așează apoi pe un scăunel pliant, în fața lui apăru un șevalet, iar mierla își întinse aripile. Artistul începu să picteze pasărea, fredonând melodia Blackbird a celor de la Beatles.

— OK, spuse Kyle. Țsta e cel mai ciudat indiciu de până acum.

— Cel puțin avem cartea, spuse Sierra, care localizase 598.367 pe raft.

— Deci ce-au a face trilurile de mierlă cu evadarea din bibliotecă? întrebă Akimi.

Chiar atunci auziră un sunet foarte diferit.

Din spatele unor rafturi, ceva mârâi. Apoi un răget zgudui camera.

— Ați auzit și voi? spuse Sierra.

— Da, zise Akimi. Nu cred c-a fost vreun măcăleandru.

Un exemplar rar de tigru bengalez, cu ochi albaștri glaciali, se furișă din spatele unui rând de rafturi și păși în mijloc, unde Audubon încă picta tabloul mierlei.

— Țăă, asta e tot o hologramă? întrebă Miguel.

Încă un răget prelung.

Nimeni nu mai zăbovi pe-acolo ca să afle exact.

La parter, Charles și Andrew parcugeau rafturile cu cărți de ficțiune, dispuse în semicerc și înalte cât trei etaje, ce se înălțau până în vârful cupolei din Rotondă. Era aproape ora opt.

— Trebuie să găsim odată cartea aia blestemată, spuse Charles, ridicându-și din nou privirea.

— Mie mi-e cam foame, mormăi Andrew.

— Taman ce-ai luat o gustare, se răsti Charles.

— Da, dar acum e ora cinei.

— Nu. Trebuie să găsim mai întâi Cartea junglei.

Romanul clasic al lui Rudyard Kipling era prima carte de pe primul raft din vitrina cu recomandări. Charles, Haley și Andrew îl căutaseră fără succes în toată biblioteca, dar simțeau că sunt foarte aproape.

— Din păcate, spuse Andrew, au șters temporar cota cărții din baza de date.

— Și habar n-avem ce să tastăm pe panoul de control al scării plutitoare, mormăi Charles.

— De fapt, e posibil să se găsească și în sala copiilor. Sau la 800, la Literatură. Poate fi și în camera 400, pentru că e despre India, deci are oarecum legătură cu limbile străine.

— Ai mai spus asta de-o mie de ori, Andrew. Dar am căutat deja acolo. Și nu o dată. Trebuie să fie undeva, alături de celelalte titluri de ficțiune. Trebuie doar să plutești până sus și să o găsești.

— Știi, zise Andrew, mie mi-e destul de frică de înălțime.

— Bine. Nu contează. Mă duc eu după ea. Dar dă-mi măcar o cotă, ca să programez scara.

— Rudyard Kipling a mai scris și o continuare. Avem A doua carte a junglei...

Charles se repezi la cea mai apropiată masă și activă un touch screen.

— Așa. A doua carte a junglei de Rudyard Kipling. R-KIP.

— Da, zise Andrew. De obicei, cărțile de ficțiune sunt aranjate pe rafturi în ordine alfabetică, în funcție de numele autorului. Cărțile de non-ficțiune sunt catalogate în funcție de sistemul zecimal Dewey.

— De când știi chestia asta?

— Din clasa a doua, răspunse Andrew, încrețindu-și nasul.

— Deci tot ce trebuia să ghicim era R-KIP? Am fi putut găsi cartea asta în câteva minute?

Andrew înghiți în sec.

— Sunt foarte dezamăgit de tine, pufni Charles, clătinând din cap, cocoțat deja pe una dintre scările plutitoare. Tastă rapid R, K, I și P și își fixă picioarele în clăpări. Îmi ești dator pentru tot timpul pierdut, Andrew. Îmi ești dator vândut. Dacă mă mai dezamăgești o singură dată, jur că o să le spun tuturor că ești un mucos vai de tine. O să scriu și pe Twitter, și pe Facebook.

— Nu-ți face griji. O să te fac mândru că m-ai ales în echipa ta, Charles, promit!

Scara plutitoare se ridică de la podea și îl purtă pe Charles până în dreptul secțiunii K din perete. Deplasându-se în lateral, se opri în fața raftului unde se aflau toate cărțile lui Kipling.

Apucă un exemplar din Cartea junglei.

În clipa următoare, scara începu coborârea.

— Ce-ai găsit? Întrebă Andrew când Charles ateriză în sfârșit.

— Indiciul de care aveam nevoie.

Îi arată lui Andrew cartonașul dintre paginile cărții.

— OK, spuse Andrew. Deci avem Cartea junglei! Ce-o fi însemnând?

— Bravo, Andrew, zise Charles, cu toate că știa că indiciul se citea de fapt A plus „junglei“ minus LE. Adică „ajungi“, completând așadar rebusul „Ajungi lesne afară pe unde au pătruns LACUNĂ LACUNĂ din spate LACUNĂ.“

Pe unde au pătruns cine? se întrebă el. Și ce înseamnă exact „din spate“?

Charles avea nevoie disperată de cele trei pictograme lipsă.

Brusc, vocea domnului Lemoncello răsună din boxele Rotondei.

— Hei, Charles! Hei, Andrew! Hai să facem un pact!

Muzica de concurs TV împânzi sala, urmată de aplauze înregistrate.

Charles se întoarse și văzu trei plicuri iluminate în culori diferite pe biroul rotund din mijloc. Clarence păși în sala de lectură cu brațele încrucișate la piept și se așeză în dreptul plicurilor.

— Avem un plic verde, un plic albastru și un plic roșu, spuse domnul Lemoncello. În două dintre ele se găsesc două dintre cele trei pictograme de care aveți nevoie. Într-un plic este un Cartonaș-Capcană. Dacă alegeți un plic cu un indiciu, puteți să îl păstrați – și puteți să jucați mai departe. Dar dacă ați ales Cartonașul-Capcană, s-a terminat... și veți suporta consecințele.

Andrew ridică mâna.

— Da, Andrew?

— Care sunt consecințele?

— Ceva rău, spuse domnul Lemoncello. Ceva rău se va abate asupra voastră. Vreți să facem un pact?

— Da! zise Charles.

Înregistrarea cu publicul aplaudă.

— În regulă! Charles, tu arunci primul cu zarurile.

— Poftim?

— Atinge ecranul cel mai apropiat cu degetul, îl îndemnă domnul Lemoncello. Aplicația pentru zaruri este deja pornită!

Aplauzele înregistrate izbucniră din nou. Publicul părea să fie mai interesat de aplicația pentru zaruri decât de orice altceva.

Charles atinse ecranul, iar zarurile virtuale se rostogoliră.

— O! exclamă domnul Lemoncello. Doi de șase. Doisprezece.

— E de bine, domnule?

— Poate că da, poate că nu. OK, Andrew – e rândul tău!

Peckleman folosi aplicația.

— Încă o dublă. Dublă de unu.

— E de rău? întrebă Andrew.

— Poate că da, poate că nu, zise domnul Lemoncello. OK, băieți – ce plicuri vreți să deschideți?

Charles rămase un moment pe gânduri, în timp ce un pendul ticăia în fundal.

Li se oferise șansa să joace Hai să facem un pact după ce găsiseră Cartea junglei. Coincidență? Nu prea credea.

— Aleg plicul verde.

Clarence i-l oferi ceremonios.

— Deschide-l! zise Andrew. Deschide-l odată!

Charles îl desigilă. Scoase un cartonaș.

Un ZBANG! asurzitor zgudui sala.

Cartonașul era negru, cu un mesaj tipărit cu litere albe.

— Aoleu, mormăi Andrew. Ce scrie pe el?

— Îmi pare rău, copii, ați dat-o-n bară, citi Charles. Iar acum din săli veți sta afară.

Clarence strânse celelalte două plicuri și se retrase în direcția holului de la intrare.

— Ce înseamnă asta? spuse Andrew.

— Ei bine, zise domnul Lemoncello, Charles a nimerit doisprezece, iar tu ai nimeri doi. Cât face asta în total?

— Paisprezece, răspunse prompt Charles, așa cum făcea întotdeauna la oră, când voia să-i reamintească profesorului că era cel mai bun la matematică și cel mai deștept din clasă.

— Ooo, exclamă domnul Lemoncello. Nu-i a bună. E chiar îngrozibil.

— Îngrozibil? se miră Andrew. Țsta e măcar un cuvânt?

— Da, începând de acum, zise domnul Lemoncello. J.J.? Spune-le ce-au pierdut.

O voce fermă de femeie răsună din boxele din tavan:

— Atenție: din cauza unui Cartonaș-Capcană, toate cele zece săli Dewey se vor închide în zece minute, la ora opt fix. Dacă vă aflați într-una din aceste săli, sunteți rugați să o părăsiți imediat. Cele zeci uși de la etajul întâi vor rămâne încuiate paisprezece ore.

Andrew intră în panică.

— Ce? Paisprezece ore?

— V-am zis eu că doisprezece plus doi n-a fost a bună, spuse domnul Lemoncello pe un ton glumeț. Bineînțeles, putea să fi fost și o veste bună. Dacă ați fi ales unul dintre celelalte plicuri, ați fi primit un indiciu și un abonament la Revista bibliotecii pe

paisprezece luni.

Charles calculă rapid în minte:

— Domnule Lemoncello? Asta înseamnă că nu vom putea intra în sălile cu zecimale Dewey până mâine la ora zece?

— Bingo! zise Domnul Lemoncello. Chiar asta înseamnă.

— Ce porcărie, se plânse Andrew. Avem nevoie de sălile alea tâmpite ca să rezolvăm rebusul tău tâmpit! Cartonașele-Capcană sunt o porcărie. Jocul ăsta e o porcărie. Penalizările de paisprezece ore sunt o porcărie.

Charles făcu tot posibilul să ignore văicărelile lui Andrew.

Trebuia să se poată concentra.

Atunci îi veni o idee: Kyle Keeley și echipa lui urmau o altă cale de evadare din bibliotecă. Doar așa putuseră Charles și echipa lui să găsească toate cele nouă indicii pe care le aveau deja. Mai mult ca sigur, dacă și Keeley ar fi jucat același joc de memorie, ar fi găsit cel puțin o pictogramă înaintea lui Charles, Andrew sau Haley.

Probabil folosesc cu totul alte mijloace.

Charles era sigur că putea profita de timpul de repaus pentru a afla ce anume ascundeau Kyle și echipa lui în sala lor de ședințe. Iar în combinație cu rebusul, ar fi câștigat cu siguranță.

— Nu ai de ce să te descurajezi, Andrew, spuse Charles cu încredere în glas. Tot noi vom câștiga.

— Cum?

Charles se apropie de el și, făcându-și palma căuș, îi șopti ceva la ureche, astfel încât nicio cameră de luat vederi să nu-i poată înregistra.

— Nu uita că îmi ești dator pentru tot timpul pierdut cu Cartea junglei, îi spuse el cu un glas șoptit.

— Ce? Tu ești ăla care ales plicul ăla tâmpit cu tâmpenia aia de Cartonaș-Capcană!

Charles miji ochi și șopti amenințător:

— Poftim?

— Ăăă, nimic, zise Andrew intimidat. Am vrut doar, știi, să-ți reamintesc.

Ochii lui Charles deveniră necruțători.

— Deci, șopti Andrew, înghițind în sec, ce anume ai vrea să fac?

— Să găsești o cale să te streкори în sala de ședințe B.

Andrew era în pragul unui atac de panică.

— E imposibil!

— Nu-ți face griji. Am o idee.

— Ce idee?

— Două cuvinte: Sierra Russell.

— V-ați gândit vreo clipă că s-ar putea să fie chiar mai oribil decât? zise Akimi. Eu nu cred că s-ar putea.

— Frate, niciunul dintre noi nu a tras Cartonașul-Capcană, bombăni Miguel. Ceea ce înseamnă că l-a tras cineva din echipa lui Charles.

— Akimi și Miguel au dreptate, Kyle, spuse Sierra. Chiar nu e corect.

— Știu, adăugă Kyle. Dar e ca la Familiomania, atunci când un jucător nimereste cartonașul cu Ortodontul și toată lumea trebuie să dea înapoi șapte căsuțe ca să le cumpere copiilor aparat dentar.

Kyle și colegii lui de echipă erau din nou în sala de ședințe B, citind și recitind lista cu indicii de pe pereți, întrebându-se care era legătura dintre mierla vuind ca o sirenă, Willy Wonka și cele zece porunci – nemaivorbind de lista nesfârșită de cărți și toate statuile. Atunci o voce din tavan îi anunță că toate sălile Dewey aveau să fie încuiate timp de paisprezece ore.

— Sper că domnul Lemoncello are o scuză bună pentru treaba asta, zise Akimi.

— O, chiar am, spuse domnul Lemoncello.

Chipul său era proiectat pe unul dintre pereții sălii, ce avea încorporat un ecran cu plasmă gigantic.

— Echipa Kyle nu va fi penalizată pentru boacăna echipei Charlie, spuse el. Dimpotrivă, veți fi răsplătiți.

Akimi ridică neîncrezătoare o sprânceană.

— Pe bune? Cum?

— Penalizarea celeilalte echipe vă conferă o buclă în timp.

— O buclă în timp? spuse Kyle. E un indiciu?

— Nu. Este titlul unei cărți.⁹ Și câteodată, Kyle, o carte este doar o carte. Dar mulțumită Cartonașului-Capcană, ați căpătat această buclă temporală în care puteți căuta indicii în afara camerelor Dewey. Și, apropo de timp, este timpul ca voi să mâncați de seară.

— Deci jocul este practic suspendat până mâine la ora zece? zise Kyle.

— Asta depinde de tine, Kyle. Poți folosi timpul ăsta ca bonus. Ca timp de gândire, timp de citit și de explorat. Sau poți să dai fuga la etaj, ca să joci jocuri video toată noaptea. Tu alegi!

— Vrem să câștigăm jocul ăsta! spuse Kyle.

Colegii lui de echipă încuviințară cu toții.

— Minupomenit! zise domnul Lemoncello. Continuați să descrifrați indiciile. Iar înainte de a adormi în seara asta, poate veți avea chef să petreceți puțin timp cu o carte.

— Ă, dar de-abia ce s-a anunțat că toate camerele cu cărți sunt încuiate, zise Akimi.

— Doamna cea amabilă din tavan a precizat că este vorba doar despre cele zece camere Dewey. Dr. Zinchenko a pregătit șapte cărți, alese special pentru ultimii noștri șapte concurenți. Le puteți lua de la biroul din Rotondă după ce mâncați.

Spunând acestea, domnul Lemoncello le făcu cu ochiul.

— Cred că veți avea o revelație citind cărțile care vi s-au pregătit. Poate chiar vă va lovi inspirația.

Apoi le făcu din nou cu ochiul.

— Iar acum trebuie să mă întorc la oile mele. Ne vedem mâine, copii! Am mari speranțe de la voi toți!

Imaginea domnului Lemoncello dispăru de pe perete.

— OK, spuse Akimi, dac-ar fi să ne luăm după cum ne-a tot făcut cu ochiul, ori avea nisip în ochi, ori lista de lecturi recomandate e un alt indiciu.

De cealaltă parte a Rotondei, Charles și Andrew se înghesuiau într-un colț al sălii de ședințe A.

— Nu am încredere în Haley, zise el.

— De ce nu?

Charles își sprijini mâna de umărul lui Andrew.

— Ei bine, prietene, nu știu dacă ar trebui să-ți zic asta, dar Haley mi-a spus că nu te crede „suficient de arătos“ pentru a apărea împreună cu noi de sărbători în reclamele domnului Lemoncello.

— Din cauza ochelarilor mei?

Charles își mușcă teatral buza inferioară și încuviință din cap.

— Desigur, eu nu sunt deloc de aceeași părere.

— Înțeleg, zise Andrew, îmbujorat până în vârful urechilor. Atunci nu ar trebui să-i arătăm ce-am găsit în Cartea junglei.

— Prea bine, Andrew. Ai tot dreptul să întorci foaia.

— Sigur că am.

— În regulă. Hai să vedem ce-i de mâncare. Mor de foame.

Echipa Keeley era deja la masă, umplându-și farfuriile, când Charles și Andrew intrară în cafenea.

— Hei, bravo, Charles! glumi Miguel Fernandez. Ați reușit să trageți un Cartonaș-Capcană.

— Corect. Însă nici măcar acest ghinion nu poate sta în calea puterii noastre dezlănțuite.

— Ce? zise Akimi.

— Adică tot noi vom câștiga! zise Andrew.

Charles și Andrew străbătură încăperea până în capătul opus, unde se așezară în colțul în care stătea Haley.

— Ați mai găsit vreun indiciu după-amiază? întrebă ea.

— Din păcate, nu, spuse Charles.

— Tot ce-am găsit a fost Cartonașul-Capcană care ne-a blocat ușile, spuse Andrew, care putea minți aproape la fel de bine ca Charles.

— Dar tu, Haley? întrebă Charles. Ai găsit ceva interesant?

— Nu. Mai nimica, spuse ea căscând și înfulecând în viteză. Cred că mă duc sus să mă culc.

— Pe bune? Nu e nici măcar ora nouă.

— Știu. Dar sunt ruptă de oboseală. Căscă din nou. În afară de asta, vreau să mă trezesc devreme de tot, înainte să se redeschidă ușile sălilor cu zecimale Dewey. Mai avem indicii de găsit. Ne vedem mâine. Sau voi ați să mai discutăm și alte treburi de echipă?

— Nu. Nimic.

Haley părăsi cafeneaua.

⁹ Este vorba despre cartea pentru copii *O buclă în timp*, de Madeleine L'Engle, apărută la Editura Arthur, București, 2015 (n. red.).

— Foarte interesant, spuse Akimi, urmărind prin pereții de sticlă ai cafenelei ce se petrecea în Sala de Lectură Rotonda.

— Ce anume? spuse Miguel.

— Cred că tocmai ne-a adus Clarence cărțile.

Kyle veni, de asemenea, lângă perete. Vedea silueta corpulentă a bodyguardului îndepărtându-se de biroul circular din mijlocul sălii.

Lăsase în urmă un teanc de cărți.

— Haide, zise el. Hai să vedem cum vrea Dr. Zinchenko să ne inspire.

— Cum rămâne cu ăia doi? Întrebă Miguel, arătând spre masa unde Charles și Andrew savurau acum desertul.

Kyle șovăia.

Pe de o parte, nu voia să dea cu piciorul bonusului pe care echipa lui îl primise datorită penalizării celorlalți.

Pe de altă parte, nu voia ca oamenii să spună după aceea că echipa lui câștigase pentru că domnul Lemoncello le servise un indiciu pe tavă.

Găsi un compromis.

— Hei, Charles, Andrew? Noi o să citim un pic, ca să mai treacă timpul până mâine. Poate vreți să faceți și voi la fel.

— Nu, mersi, zise Charles ridicându-se. Noi ne-am cam prins cum stă treaba. De fapt, am impresia că domnul Lemoncello ne-a băgat Cartonașul-Capcană ca să nu câștigăm prea ușor. Adică n-ar da bine dacă am evada din biblioteca lui în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— Da, n-ar da deloc bine, zise Andrew.

— Într-adevăr, spuse Charles. Probabil că nimeni n-ar mai cumpăra jocuri Lemoncello dacă le-am arăta cât sunt de necomplicate și ușor de câștigat. În fine, noi mergem sus, pentru că vreau să-i fac lui Andrew un tur al apartamentului meu personal. Mai vrea să vină cineva?

— Nu, mersi, spuse Akimi.

— Cum doriți. O, apropo, domnul Lemoncello are o consolă video adevărată la etaj.

Kyle simți cum i se pune un nod în gât.

— E cel mai sofisticat echipament. Și poți să joci jocuri adevărate. Nu doar chestii educaționale. N-ai vrea să vii cu noi, Keeley?

— Ăăă...

— Vom Juca Divizia Veverițelor Șase. Noua versiune. Pe cutie scrie că nu se va lansa pentru public decât abia la începutul lui decembrie.

Kyle simțea cum i se scurge transpirația pe frunte. Palmele i se umeziseră. Degetele îi zvâcneau, tânjind să butoneze telecomanda unei console.

Dar, în cele din urmă, după ce gura i se uscaseră complet, reuși să spună:

— Nu, mulțumesc, Charles. Noi doar o să citim, nimic mai mult.

După ce Charles și Andrew se retrăseseră sus pentru a juca probabil cea mai incredibilă versiune a celui mai incredibil joc Lemoncello din câte există (asta dacă Charles Chiltonington nu îl mințise), Kyle și colegii lui de echipă se repeziră jos pentru a vedea ce cărți îi așteptau pe birou.

Găsiră șapte ediții diferite ale aceleiași cărți: Integrala Sherlock Holmes. Una era o ediție limitată legată în piele, alta era o ediție ferfenițită de buzunar, trei erau ediții cartonate cu ilustrații diferite pe copertă, una era o ediție necartonată mai mare cu multe eseuri critice incluse, iar a șaptea era singurul titlu dintr-un e-reader.

— Cred că domnul Lemoncello vrea să înființăm un cerc de lectură, zise Sierra.

— Cum adică? Întrebă Kyle.

— Știi – toată lumea citește aceeași carte și se întâlnește să o discute și să schimbe impresii.

— E distractiv, zise Miguel. Avem un cerc de lectură la școală.

— Și tu ești membru? întrebă Sierra.

— Da. Ar trebui să vii și tu la o întâlnire.

— Aș veni. Mersi, Miguel.

Akimi își drese glasul.

— Și acum ce facem? îl întrebă ea pe Kyle.

Kyle ridică din umeri.

— Păi, după cum i-am zis lui Charles, citim.

Toată lumea înșfăcă un exemplar din Sherlock Holmes.

Nimeni nu alege e-readerul.

*

Sus, la etajul doi, Haley se furișase în Lemoncelleu.

Când vizitase muzeul în miniatură mai devreme, nu se uitase cu atenție în jur. Acum spera să găsească încă o carte din vitrina cu „lecturi memorabile“, o cărticică numită Soldățul de plumb, probabil ceva din copilăria domnului Lemoncello.

Haley trecu pe lângă teancurile ordonate de cutii, apoi dincolo de o ușă, și păși în ceea ce părea a fi o reconstituire a camerei din copilărie a domnului Lemoncello – un spațiu înghesuit cu două paturi suprapuse împărțite de patru frați. Lângă patul de jos se afla un mic raft de cărți improvizat dintr-o ladă pentru sticle de lapte.

Aici găsi cartea pe care o căuta, printre alte câteva zeci de cărți cartonate cu poze.

Haley o răsfoi și un cartonaș patrașos zbură dintre pagini.

Îl îndoi rapid și îl îndesă în pantof, lângă indiciul cu BANDIȚII.

Acum era destul de sigură că era vorba despre bandiții care au pătruns „târâș-grăpiș“ în clădirea băncii.

Harta Australiei nu trimitea la anul 2000, așa cum insistase Charles, ci la „au“, conform codului internațional al țării: AU.

Dimineată, la prima oră, când se redeschideau ușile, avea să scotocească prin camerele Dewey pentru a afla exact și „pe unde“ se târâseră bandiții.

Printr-un tunel? Pe-o gură de aerisire? Un pasaj secret de la etajul întâi sau de la etajul al doilea, între bancă și clădirea anexată birourilor?

Un lucru era sigur, nu se strecuraseră prin gura de returnare rapidă a cărților.

Toată lumea din sala de lectură citea de zor povestiri cu Sherlock Holmes.

Kyle tocmai terminase de citit o povestire destul de tare cu titlul „Un scandal în Boemia“, despre un rege care urma să se căsătorească cu o moștenitoare de vișă regală cu vreo șase nume. Dar regele era șantajat de o fostă iubită, o cântăreață de operă din New York, pe nume Irene Adler.

Ceva ce Sherlock Holmes îi spusese doctorului Watson la începutul poveștii îi rămăsese lui Kyle întipărit în minte: „Tu vezi, dar nu observi“.

Kyle bănuia că acesta era motivul pentru care domnul Lemoncello voia ca ei să ia o pauză de la vânătoria de indicii și să citească în schimb aceste mistere clasice. Nu pentru a găsi indicii noi, ci pentru a deveni mai iscusiți la rezolvarea enigmelor bibliotecii. Și văzuseră oare lucrurile fără a le observa cu adevărat? Foarte probabil.

Iar povestirile erau, de asemenea, superdistractive. Kyle își închipuia apartamentul lui Holmes din 221b Baker Street, regele îngâmfat și trăsurile trase de cai de pe străzile înnegurate ale Londrei. Vedea cu ochii minții deghizările lui Holmes, bomba fumigenă aruncată pe geam de Dr. Watson și toată lumea din stradă țipând.

Era ca și cum ar fi urmărit un film IMAX 3D doar în mintea sa. Kyle abia aștepta să se apuce de următoarea povestire din carte – „Liga roșcaților“.

— Cum merge? întrebă Akimi.

— Cartea asta e destul de tare. Sir Arthur Conan Doyle chiar știe cum să mențină cititorul în suspans.

— Personajele parcă prind viață dintre pagini, spuse Sierra.

— Da, zise Miguel. Îmi place faza cu „detectiv consultant“.

— Ce? întrebă Kyle.

— Așa își spune Holmes câteodată.

— Aha. N-am apucat să citesc decât o povestire și...

Dintr-odată, ceva i se păru straniu lui Kyle.

— Hei, de ce nu e Conan Doyle printre statuile de sus?

— Ce vrei să spui? întrebă Akimi.

— E un autor faimos, nu? De ce proiectează statuia unui autor contemporan, ca Julian Barnes, și nu a unui autor clasic, precum creatorul lui Sherlock Holmes?

— Bună întrebare, spuse Miguel.

— Am nevoie să mă consult cu fratele meu Curtis.

— Cum așa?

— Curtis a citit mai multe cărți decât toți cei pe care îi cunosc, poate cu excepția Sierrei. A luat punctajul 808 la testul SAT¹⁰ de literatură.

— Hei, Kyle, punctajul maxim de la orice test SAT este 800, spuse Akimi.

— Da, însă după ce Curtis a dat testul, au fost nevoiți să ridice ștacheta.

— Poate că ne poate ajuta să ne dăm seama care e faza cu statuile, zise Miguel.

— Da, exact. De ce autorii ăștia zece? De ce nu alții?

— De ce nu aceiași pe care Bridgette i-a avut la Provocarea Extremă? adăugă Sierra.

Kyle privi în jur.

— Doamnă Tobin? Doamna Tobin, puteți veni puțin?

Holograma translucidă a bibliotecarei din anii '60 apăru de nicăieri.

— Cu ce te pot ajuta, KYLE?

— Aș vrea să vorbesc cu un expert.

— Și cu cine ai vrea să vorbești?

— Cu domnul Curtis Keeley.

— Fratele tău.

— El are ultimul cuvânt de spus în materie de literatură, autori și alte chestii de tip literar.

Dintr-odată, holograma dispăru, iar vocea Yaninei Zinchenko se auzi din boxele din tavan.

— Este o cerere la limita regulilor, domnule Keeley.

— Hei, spuse Akimi, tot jocul e la limita regulilor!

— Avem nevoie de câteva informații în plus, spuse Kyle. Pentru că, exact așa cum îi spune Sherlock lui Watson, este o greșeală capitală să vii cu teorii înainte să ai informațiile.

— Să înțeleg că îți place cartea? spuse bibliotecara.

Kyle făcu un gest aprobator cu degetul mare spre cea mai apropiată cameră de luat vederi.

— Supertare! Abia aștept să văd care-i faza cu liga aia de roșcați.

— A, da, spuse Dr. Zinchenko. O povestire fascinantă, am recitit-o chiar de curând. Prea bine, Kyle. Îl vom contacta pe fratele tău pentru a stabili dacă poate fi considerat expert literar. Va dura un pic.

— Nu e nicio grabă, zise Kyle. Am o carte bună să-mi țină companie.

Kyle era absorbit de lectură, ajutându-l pe Holmes să deslușească misterul ligii roșcaților, un tertip al unor spărgători de bănci pentru a-l face pe un domn roșcat, proprietarul unei case de amanet, să-și părăsească prăvălia, iar ei să poată săpa un tunel din subsolul său până în subsolul băncii de alături. Cam atunci îl întrerupse vocea bibliotecarei, smulgându-l din Londra și transportându-l înapoi în Ohio.

— Îmi cer scuze că vă întrerup.

Akimi, Miguel și Sierra închiseră la rândul lor cărțile. Toată lumea

avea priviri somnoroase, ușor buimace, căci toți ațipiseră puțin în fotoliile confortabile de lectură.

— Ce e? spuse Kyle.

— Putem să vă facem legătura cu expertul solicitat, domnul Curtis Keeley.

— Super! Cum procedăm?

— Puteți discuta cu expertul vostru cinci minute pe ecranul computerului meu, din spatele biroului principal.

Kyle se repezi spre biroul rotund din mijlocul sălii, cu cei trei colegi de echipă alergând în urma lui.

— Consultația începe... acum.

Kyle îl vedea pe Curtis, așezat în fața computerului din camera lui.

— Hei, Curtis!

— Bună, Kyle. Cum stă treaba acolo?

— Super!

Fratele cel mare al lui Kyle, Mike, apăru scurt în cadrul ușii din spatele lui Curtis, scandând:

— Ky-le, Ky-le! Iuhuuu!

Lui Kyle nu-i mai făcuse nimeni niciodată galerie.

— Trebuie să dai tot ce ai mai bun! exclamă Mike privind peste umărul lui Curtis. Cine sunt ceilalți?

— Colegii mei de echipă, Miguel, Sierra și Akimi, pe care o știi.

— Sunteți o echipă? Bine gândit. Nici măcar eu nu pot câștiga un meci de fotbal fără ajutorul celorlalți zece.

— Ăă, Mike? spuse Kyle. Curtis și cu mine nu avem decât cinci minute la dispoziție.

— Tare! Eu mă car de-aici. Mergi la sigur, frate, la sigur!

Mike părăsi camera mergând cu spatele și lovind cu pumnii în aer în tot acest timp.

— Mai aveți patru minute, îi avertiză Dr. Zinchenko.

— OK, Curtis, uite care-i întrebarea: ce au toți autorii ăștia în comun?

Kyle înșiră lista de statui în ordinea dispunerii lor.

Curtis privi îndelung în obiectivul camerei web.

Rămase așa o vreme ce păru o veșnicie.

Apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kyle, habar n-am.

¹⁰ Scholastic Assessment Test (test de evaluare școlară) se referă la o serie de teste standardizate pentru admiterea în colegiile și universitățile americane (n. red.).

— Pe bune? Kyle era șocat. Chiar nimic?

— Păi, singura legătură pe care o văd e că Thomas Wolfe a scris *Privește, înger, către casă*, iar Julian Barnes a scris *Privind în soare*. Ambele titluri au ceva cu „a privi“. Dar, în rest, cele două cărți sunt complet diferite. La fel și autorii.

Kyle și restul echipei continuă să privească ecranul, fără să răspundă.

Până când Sierra începu să ȝopăie entuziasmată.

— Desigur, știam eu!

— Timpul vostru a expirat, anunță Dr. Zinchenko.

— Aha, OK, zise Kyle înspre ecran. Mersi, Curtis. A fost chiar, ăăă, folositor.

— Chiar a fost! spuse Sierra, vizibil încântată, bătând ușor din palme, ca o focă politicoasă.

Ecranul computerului se făcu iarăși negru.

— Care-i faza? întrebă Miguel.

— Cred că știu cum să descifrez codul statuiilor.

— E un cod? zise Akimi. Cine-ar fi crezut?

— O să dureze ceva, spuse Sierra. Și am nevoie de un computer.

— O... K, spuse Kyle, cam șocat să o vadă pe Sierra atât de vioaie. Ne găsești în sala de ședințe. O să facem o listă cu restul cotelor Dewey din Biblionebunia, ca să fim pregătiți mâine când se redeschid ușile, la ora zece.

Pe când Sierra se instala la o masă de lucru, ceilalți se întoarseră la Biblionebunie.

— Ar trebui să întoarcem restul cartonașelor, ca să notăm toate cotele de pe ele, sugeră Kyle.

— Bună idee, zise Akimi.

Luă un cartonaș violet din teanc.

Stai o tură era tot ce scria pe el.

— Încearcă altă culoare, o îndemnă Miguel.

Akimi întoarse un cartonaș albastru.

De data aceasta, mesajul era Învârte din nou. Așa că Akimi întoarse toate cartonașele albastre, iar Miguel, toate cartonașele violet.

Toate cartonașele violet erau cu Stai o tură, iar cele albastre, cu Învârte din nou.

Kyle verificase teancurile roșii și maro.

— Cele roșii zic „Ia un galben“, anunță el. Iar cele maro, „Ia un verde“.

— Și cele gri zic să alegi o culoare, spuse Miguel. Doar că în cazul lor e „Alege roz“. Cartonașele bej sunt cu „Apucă un portocaliu“.

— Deci ne rămân culorile pe care le-am jucat deja.

Kyle întoarse un cartonaș galben.

— „În rădăcina pătrată din 48 629,20271209...“

— Poftim? spuse Akimi.

— Stai un pic, zise Miguel. E o aplicație de calcule pe computerul ăsta.

Kyle citi restul cartonașului:

— „... găsește jumătate din 4-40-30.“

— Păi asta e din nou 2-20-15, interveni Sierra.

— Iar rădăcina pătrată din patruzeci și opt de mii nu știu cât este 220.5203, spuse Miguel. Biblia Regelui Iacob, pe care o avem deja.

— Și următoarele sunt la fel. Toate ne trimit la secțiunea Religie pentru a găsi versetul acela din Biblie.

— Aceeași poveste și cu cartonașele verzi. Toate indiciile duc la Cîrpituri, triluri și fluierături.

— Iar cele roz duc la 027.4, spuse Kyle. Se pare că voiau să se asigure că vom reuși să găsim Cunoaște-ți propria bibliotecă.

— Ceea ce înseamnă că nu ne rămân decât atuurile, spuse Akimi și examinează teancul portocaliu. „Găsește o rimă pentru tarte și subcontracte, Marte și valize compacte, pancarte și teorii abstracte.“

— Sala de Arte și Artifacte, spuse Miguel cu un oftat.

— Unde, continuă Akimi, trebuie să găsim o rimă pentru „Randy“, „Mandy“ și „brandy“.

— Cuvântul „candy“, zise Miguel.

— Deci jocul Biblionebunia era menit până la urmă să ne ajute să găsim doar cele patru indicii pe care le-am găsit deja.

— Dar trebuie să aflăm mai multe cote, spuse Miguel.

Însă Kyle își dădu seama de ceva.

— De-asta ne-a zis Lemoncello că pauza asta este un bonus. Știa că vom avea nevoie de o grămadă de timp pentru a descoperi o nouă sursă de cote.

Chiar în clipa aceea, Sierra dădu buzna în cameră.

— Fiți atenți! Am găsit o grămadă de cote noi!

— Ce? exclamă Kyle, Akimi și Miguel. Unde?

— Pe tavan!

— Trebuie să vă uitați la Cupola Minunilor, spuse Sierra.

— Cum? zise Kyle.

Întreaga echipă se afla acum lângă sala de ședințe B. Sierra nu mai fusese atât de veselă și de emoționată de foarte mult timp.

— Ăă, Sierra? spuse Akimi. De ce ne sugerezi să rămânem cu gâtul

înțepenit holbându-ne la tavan?

— OK. Țsta e un joc pe care l-am mai jucat online. Se numește Care-i legătura? Eu vin cu o listă de autori și tu trebuie să-ți dai seama cum se leagă între ei prin titlurile cărților scrise de ei.

— Uau, zise Akimi, mai degrabă sarcastic. Pare distractiv.

— Chiar e. Dar, crede-mă, nu e ușor.

— Ce-ai descoperit? întrebă Miguel.

— Păi, după cum a zis și Curtis. Thomas Wolfe a scris Privește, înger, către casă, iar Julian Barnes a scris Privind în soare. Și de-aici am început să mă gândesc. Și să caut online. Vladimir Nabokov a scris o carte intitulată Privește-i pe arlechini. Susan Sonntag a scris Privind suferința celuilalt, iar Elias Canetti a scris Jocul privirilor.

— Toate au ceva cu „a privi“ în titlu, spuse Kyle.

— Dar cum rămâne cu ceilalți cinci? întrebă Akimi. Și ei au scris cărți cu „a privi“?

— Nu, sunt puși acolo pentru alt cuvânt.

— Care?

— Raymond Chandler a scris Fereastra de sus, iar Shel Silverstein a scris Căzând în sus.

— Și Dr. Seuss? spuse Kyle.

— O zi grozavă pentru hopa-sus. Iar Booker T. Washington și Ken Kesey au cărți cu titlurile Ridicați din sclavie, respectiv Zbor deasupra unui cuib de cuci, sugerând tot aceeași idee.

— Deci cele zece statui ne transmit un mesaj, spuse Miguel.

— Dap. „Privește în sus“. Sau „privește deasupra“. Sau „ridică privirea“. Și am ridicat privirea. Spre Cupola Minunilor. Acolo! Ai văzut? Șirul ăla de numere care tocmai a străbătut ecranul zecimalelor 200 sub Steaua lui David?

— 220.5203, spuse Miguel.

Akimi îi trase un ghiont lui Kyle.

— E ca la codul ăla bonus pe care mi l-ai arătat în autobuz!

— Desigur, spuse Kyle. Doar e vorba despre un joc Lemoncello. Întotdeauna sunt chestii secrete ascunse în locuri trăsnite. Bravo, Sierra!

— Mersi, spuse ea, dându-și seama cât de distractiv era să joace jocul ăsta cu prieteni adevărați, și nu cu unii virtuali de pe internet.

— Dar am găsit deja o dată cota aia de la 200 jucând Bibliomania.

— Așa este, spuse Kyle. Hai să fim atenți la cotele pe care nu le avem din cartonase.

Toată lumea își lungi gâtul, concentrându-se asupra amalgamului de imagini care survolau cele zece panouri de deasupra capetelor lor.

— Uite că vine încă una. E de la 600. Chiar sub stetoscopul plutitor.

— Am notat-o! spuse Kyle. 624.193.

— Este! exclamă Akimi.

— Sierra, ești noul meu erou, spuse Kyle. Ne-ai salvat pe toți.

Sierra roși.

— Mulțumesc.

— Titirezul, spuse Akimi.

— Ce? zise Miguel.

— E încă un indiciu. Și jocul Biblionebunia ne-a indicat să ne uităm la tavan. Pentru că, atunci când înfățișează sistemul zecimal Dewey, Cupola Minunilor arată ca titirezul din joc, în variantă 3D supradimensionată.

— Supertare, Sierra, spuse Miguel. Tare de tot.

Sierra și colegii ei rămaseră cu ochii fixați în tavan mai bine de-o oră. La 12.30 se întinseră într-un final pe podea, ca să nu rămână cu gâtul înțepenit.

Odată la cincisprezece minute, tavanul animat dezvăluia pe rând cote pentru toate sălile cu zecimale Dewey din bibliotecă.

Pentru toate, în afară de una.

Iar apoi secvența se repeta.

— Cum de nu e nicio cotă pentru sala 300? întrebă Miguel.

— Probabil pentru că e singura carte de care avem nevoie disperată, zise Kyle.

— Lemoncello ăsta! bombăni Akimi. Mereu pus pe șotii.

Privind peste balustrada etajului doi, în jurul orei două, Andrew Peckleman o zări pe Sierra Russell rămasă singură în sala de lectură.

Andrew petrecuse seara la etajul doi, pierzând rundă după rundă la toate jocurile video pe care le jucase împotriva lui Charles.

Iar în tot acest timp, ideea de a pătrunde în sala de ședințe B,

pentru a „împrumuta“ orice indicii ar fi adunat echipa lui Kyle, nu îi dăduse deloc pace. Trebuia să se revanșeze față de Charles pentru tot timpul pierdut cu Cartea junglei, din cauza fricii lui „stupide“ de înălțime.

Andrew îi promisese lui Charles că avea să facă tot ce îi stătea în puteri, iar acum voia să se țină de cuvânt.

— Dintre toți membrii echipei Keeley, fata aia timidă care citește încontinuu ne-ar putea fi de folos ca să ne strecurăm în cartierul lor general, spusese Charles. Ai observat ce folosește Sierra Russell ca semn de carte?

— Nu, răspunse sincer Andrew.

— Permisul ei de bibliotecă. Cu care poți accesa desigur și sala de ședințe B. Găsește o cale de a-l împrumuta.

— Nu e ilegal?

— Bineînțeles că nu. Doar suntem într-o bibliotecă. Oamenii împrumută cărți tot timpul, nu-i așa?

— Da, dar...

— Am apucat să-ți spun că am trei mii de prieteni pe Facebook? Și două mii de followeri pe Twitter? Fiecare dintre ei va auzi ce fraier pămpălău ești dacă nu faci chestia asta ca să asiguri victoria echipei noastre.

Așa că Andrew coborî la parter.

Sierra, ca de obicei, citea o carte.

Apropiindu-se de ea, Andrew observă o sclipire albă.

Charles avea dreptate. Sierra chiar folosea permisul alb lucios pentru a marca pagina la care se oprise într-o carte.

Se apropie de fotoliile de lectură, incredibil de moi.

— E o carte bună?

Fata tresări.

— Hei, salut. Da, este.

— Pot să mă așez lângă tine? Întrebă el strecurându-se într-un scaun de piele din fața ei. Deci, ăă, ce citești?

— Charles și marele ascensor de sticlă de Roald Dahl.

— Da, am auzit de cartea asta. Unde-i restul echipei tale?

— S-au dus la culcare. Vor să se trezească devreme, înainte să se deschidă din nou ușile de la etajul întâi.

— Da. Și Haley, și Charles au capitulat. Cred că am rămas doar noi, șoarecii de bibliotecă, nu?

— De fapt, e destul de târziu, spuse Sierra. O să mă duc și eu sus să...

— Pot să arunc o privire?

— Hm?

— La cartea ta. N-am citit-o niciodată, deși de obicei nu recunosc asta.

— Oh, desigur.

Sierra îi înmână cartea.

— Mersi.

Andrew frunzări paginile până la semnul Sierrei.

— Nu ar fi tare dacă biblioteca asta ar avea un lift zburător, ca în filmul ăla cu Willy Wonka? Mai ales dacă l-ai putea folosi pentru a țâșni prin acoperiș, la fel ca și Charlie. Ar fi o evadare supertare din bibliotecă, nu?

— Cred că da.

Acela fu momentul în care Andrew făcu rocada. Își strecură

permisul în cartea Sierrei, iar pe al ei îl ascunse în palmă.

Charles ar fi fost mândru de el!

— Ai citit cumva Familia din lift? întrebă el, închizând cartea.

— *Nu, nu cred.*

— E despre o familie care locuiește într-un lift dintr-un hotel din San Francisco. Poți spune că povestea e la înălțime, în mare parte!

Andrew începu să râdă în hohote, căci era unul dintre cele mai bune bancuri pe care le știa. Sierra chicoti cu jumătate de gură. Andrew îi înapoie atunci cartea.

Deasupra lor, Cupola Minunilor risipi afișajul sistemului zecimal Dewey cu un efect caleidoscopic. Înfățișă apoi un dormitor în nuanțe intense de verde, cu două ferestre cu rame roșii și vedere spre cerul unei nopți înstelate cu Lună plină.

Tavanul se transformase în dormitorul iepurașului din Noapte bună, Lună¹¹.

O doamnă iepurică în vârstă, într-o rochie albastră ponosită, apăru topăind în sala de lectură, urmată de două pisici.

— Super, încă o hologramă tâmpită.

— Mie mi se pare drăguță, spuse Sierra.

— Șșș, spuse iepurica. Noapte bună, șosețică. Noapte bună, bavețică. Noapte bună, Sierra.

— Noapte bună, iepurico.

Sierra își luă cartea și urcă la etaj.

— Noapte bună, Andrew, spuse iepurica.

— Da, cum să nu.

Andrew vârî în buzunar permisul șterpelit. Deocamdată nu putea face nimic cu el. Nu atâta timp cât cei care manevrau iepuroaica

holografică erau în spatele camerelor de supraveghere.

Dar la primele ore ale dimineții...

— Noapte bună, iepurică drăguțică, strigă el.

Apoi mormăi printre dinți:

— Mâine dimineață vedeți voi, o să muriți de frică.

¹¹ Celebră carte pentru copii, scrisă de în 1947 de Margaret Wise Brown (n. tr.).

Trezindu-se devreme a doua zi, Kyle porni direct spre sala de lectură.

Era opt și un sfert. Sălile cu zecimale Dewey aveau să se deschidă peste o oră și patruzeci și cinci de minute.

Kyle era în al nouălea cer.

Sierra Russell, pe de altă parte, citea într-un fotoliu confortabil.

— Hei, spuse Kyle.

— Bună, răspunse Sierra, înăbușindu-și un căscat.

— Ai citit toată noaptea?

— Nu. M-am dus la culcare pe la două. Dar azi când am coborât am găsit un teanc nou de cărți pe birou.

— Pe bune? Ce-ai găsit?

— Cinci exemplare din cartea asta.

Îi arătă lui Kyle cartea din mână. Era A unsprezecea oră: un mister straniu.

— E o carte cu rime și poze despre elefantul Horace, care dă o petrecere în ziua în care împlinește unsprezece ani și cineva îi fură mâncarea. Paginile sunt înțesate cu mesaje secrete și coduri de descrifrat.

— De ce se numește A unsprezecea oră?

— Petrecerea trebuia să aibă loc la unsprezece dimineăta. Dar din moment ce le-a fost furată mâncarea...

— Unsprezece dimineăta, râse Kyle.

— Ce?

— A unsprezecea oră! În ultimul moment posibil, spuse Kyle ridicându-și privirea spre Cupola Minunilor. Pe cât punem pariu că, la ora unsprezece fix, indiciul de care avem cea mai mare nevoie va apărea în secțiunea 300?

Sierra zâmbi.

— Deci cartea cea nouă este un indiciu despre un alt indiciu.

— Așa cred. Ai mâncat de dimineăță?

— Nu încă.

— Atunci ce mai aștepți? spuse Miguel dând buzna în sală. Astăzi este ziua cea mare. Avem nevoie de energie pentru sprintul final.

— Miguel are dreptate, spuse Akimi, coborând treptele scării în spirală.

— Dar, zise Kyle celorlalți din echipă, Sierra tocmai și-a dat seama când o să primim marele indiciu pentru 300.

Făcu semn către cartea cu ilustrații:

— În ultimul moment posibil.

— Ce? spuse Akimi. La 11.59?

— Pe-aproape. La ora unsprezece.

— Super! zise Miguel. Trebuie să fie un indiciu tare de tot.

Kyle și colegii săi intrară în cafenea, unde o găsiră pe Haley Daley la masă, mâncând o jumătate de grepfrut și privind pierdută la pereții de sticlă cu vedere spre rotondă.

— Bună, Haley, spuse Kyle. Cum îți merge?

— Așa și-așa. Ție?

— Bine. Nu contează că vom câștiga sau nu, ne distrăm de minune.

— Noi suntem ăia de gașcă, zise Akimi.

— Voi chiar vă împăcați bine, nu?

— O, da, zise Sierra. Nu m-am mai distrat așa tare de când aveam șase ani.

— Pe bune?

— Care-i problema, Haley? spuse Akimi. Lucrurile nu stau tocmai

pe roze în Echipa Charles?

— E OK, oarecum. Adică am adunat împreună niște indicii bune, gen...

— Păi, spuse Miguel, dacă ai chef la un moment dat să schimbi tabăra, echipa noastră e mereu în căutare de noi membri.

— Pot să fac asta? Pur și simplu să trec de partea voastră? Cu toate că știi tot ce-a făcut Echipa Charles toată ziua de ieri?

— Cred că da, spuse Kyle. Adică nu era nimic în regulament despre echipe.

— Ce? spuse Haley. Și Andrew e în echipa cu voi acum?

— Nu, spuse Kyle.

Haley încuviință, făcând semn către ferestrele din spatele lui Kyle.

— Atunci de ce tocmai și-a folosit permisul ca să intre în sala voastră de ședințe?

Traversând în goană podeaua lucioasă de marmură, Kyle și echipa lui, urmași de Haley, năvăliră în sala de ședințe B.

Andrew Peckleman era aplecat asupra unui carnețel, notând tot ceea ce era scris pe pereți.

— Hei! strigă Akimi. Ce faci aici? Asta se cheamă că trișezi!

Andrew se întoarse spre ei.

În spatele ochelarilor cu rame groase, avea ochii cât cepele.

— Ăăă..., se bâlbâi el. Ați lăsat ușa deschisă.

— N-am lăsat nicio ușă deschisă, spuse Kyle extrem de calm, în ciuda faptului că ar fi vrut mai degrabă să-l strângă de gât. Ușa se încuie automat, am verificat.

— Iar eu am verificat din nou ușa înainte să mă culc, spuse Miguel.

Kyle fu surprins să afle asta.

— Chiar ai făcut asta?

— Cum să nu, frate? Doar de-asta suntem colegi de echipă.

Se loviri pumn în pumn.

— Oricum n-aveți nimic, în afară de o listă tâmpită de cărți tâmpite și un verset tâmpit din Biblie.

— Un verset pe care ai face bine să-l înveți pe dinafară, domnule Peckleman, răsună vocea domnului Lemoncello, al cărui chip acoperea acum peretele-ecran. „Să nu furi.“

Domnul Lemoncello purta o perucă albă cârlionțată și o robă lungă neagră. Arăta ca un judecător englez. Bătu cu un ciocănaș de cauciuc în birou, ce scoase un sunet asemănător cu cel al unei perne cu pârțuri.

— Toată lumea, urmați-mă vă rog în Sala de Lectură Rotonda. Imediat!

Copiii părăsiră sala de ședințe. În sala de lectură îl văzură cu mare uimire pe domnul Lemoncello așezat la biroul din centru. Nu era o hologramă. Era chiar el, în carne și oase.

Charles, numai zâmbet, își făcu apariția coborând lent una dintre scările în spirală.

— Bună dimineața tuturor, salută el voios. De unde atâta agitație? Am pierdut ceva?

— Nimic, în afară de faptul că tovarășul tău Andrew încerca să trișeze, spuse Miguel.

— Ce? Bună dimineața, domnule Lemoncello. Nu mă așteptam să vă găsesc aici, în bibliotecă. Nu este cumva ziua dumneavoastră de naștere astăzi?

— Ba da, Charles. Și nu mi-aș dori să fiu nicăieri altundeva de ziua mea decât într-o bibliotecă, înconjurat de cărți. Asta dacă nu cumva aș putea fi pe o punte spre Terabithia¹².

— Da, trebuie să recunosc, arătați superbine. Ați lucrat cumva la sală?

— Nu, Charles, am lucrat în sală, unde voi lucra și astăzi.

— Nu înțeleg...

— Astăzi voi lucra aici, în sala de lectură, în bibliotecă, supraveghind ultimele ore ale competiției.

— O, nu cred că au mai rămas câteva ore, spuse Charles. N-aș vrea să mă laud, dar suspectez că unii dintre noi vor pleca acasă foarte curând.

— Într-adevăr. De exemplu, domnul Peckleman. El va pleca chiar acum.

— Cee? întrebă Peckleman văicărindu-se. De ce?

— Pentru că ai trișat. Ai încercat să furi informațiile pentru care cealaltă echipă a muncit din greu.

Peckleman privi panicat în jur.

— Nu-i vina mea, a fost ideea lui Charles, se smiorcăi el, ridicând agitat brațul și arătându-l pe Charles cu degetul. El mi-a spus s-o fac. El m-a pus!

— Domnule Peckleman, vă rog să pășiți spre banca acuzării, care în cazul de față este acest birou. Arătați-mi permisul pe care l-ați folosit ca să intrați în sala de ședințe B.

Cu stânjeneală, Andrew îi înmână permisul.

— Vă numiți Sierra Russell?

— Nu, spuse Andrew cu privirea în pământ.

— Mi-a furat permisul? întrebă Sierra.

Deschise ultima carte de care se apucase și scoase permisul pe care îl folosea ca semn.

— Al cui este permisul ăla, Sierra? întrebă Charles.

— Al lui Andrew Peckleman.

— Aha! spuse Charles. Le-a inversat. Șmecheria clasică!

— Pentru că așa mi-ai zis, spuse Peckleman.

— Pe bune? zise Charles cu dispreț în glas. Cum îți permiți să vii cu asemenea acuzații scandaloase? Ai vreo dovadă?

— Nu am nevoie de nicio dovadă. M-ai intimidat ca să fur permisul Sierrei!

Domnul Lemoncello lovi din nou cu ciocănașul în birou.

— Și așa se sfârșește povestea lui Andrew și a zilei celei groaznice, oribile, foarte proaste, bune de nimic.

O hologramă a doamnei iepurica din Noapte bună, Lună țopăi sus pe biroul din mijlocul sălii circulare.

— Noapte bună, Andrew, spuse iepurica. Timpul tău alături de noi a luat sfârșit.

Cei doi agenți de pază, Clarence și Clement, se iviră pentru a-l însoți pe Andrew Peckleman afară din clădire.

— Domnule Lemoncello? spuse Sierra. Doriți să vă predau permisul lui Andrew?

— Nu, mulțumesc. Permisul este acum proprietatea Echipei Kyle.

Haley Daley ridică mâna.

— Da, Haley?

Kyle observă privirea necruțătoare pe care Haley i-o aruncase lui Charles.

— Cu ce te pot ajuta, draga mea? întrebă domnul Lemoncello.

— Păi, voiam să vă zic, dacă nu aveți nimic împotrivă, că aș vrea să trec în echipa lui Kyle Keeley.

¹² Aluzie la cartea *Punte spre Terabithia*, de Katherine Paterson, apărută la Editura Corint, București, 2007 (n. red.).

45

— Badabum! zise domnul Lemoncello fluturându-și brațele ca un magician. Bum-bum! Acum ești în echipa lui Kyle Keeley.

— Haley? izbucni Charles. Cum mă poți abandona?

— Așa cum l-ai abandonat tu pe Andrew.

— Ăă, asta înseamnă că primim și permisul ei de bibliotecă? întrebă Kyle.

— Întocmai. Plus orice altă informație pe care Haley va dori să o împărtășească cu voi. Așa că, Charles, te întreb pe tine: ai dori să renunți la echipa ta și să te alături lui Kyle?

— Poftim?

— Știi tu, toți pentru unul și unul pentru toți.

— Domnule, cu tot respectul, poate că asta a mers pentru ăia trei mușchetari dintr-o poveste inventată, dar, îmi pare rău, nu așa merg lucrurile în lumea reală. Aici e fiecare pentru el. La ce mai e bun un premiu, când toată lumea îl câștigă?

— Înțeleg. Dar Haley știe toate indiciile pe care le-ai adunat.

— Într-adevăr, domnule. Însă nu cred că ea înțelege ce înseamnă vreunul dintre ele.

Kyle văzu cum, la auzul acestor cuvinte, domnul Lemoncello strâmbă nemulțumit din nas.

— Glumeam doar, spuse Charles, care probabil observase și el nasul domnului Lemoncello strâmbându-se deloc prietenos.

— O, înțeleg. La fel ca gluma aceea despre un băiat pe nume Charles. Teribil de amuzant. Adu-mi aminte să ți-o spun la un moment dat. În fine, fie cum o fi, consider că e cazul să primești câteva indicii în plus pentru a compensa faptul că toți colegii tăi de echipă par să fi fost eliminați sau să se fi răzgândit, spuse domnul Lemoncello, scotocind sub masă și scoțând un plic alb. Acesta, Charles, este doar pentru tine.

Charles făcu un pas în față și luă plicul.

— Vă mulțumesc. Foarte generos din partea dumneavoastră.

— Știu. Îmi poți pune, de asemenea, o întrebare. Dar, te rog, nu pierde vremea întrebându-mă unde este cealaltă ieșire. Pentru că nu știu.

— Nu știți? rosti Kyle înainte ca Charles să poată scoate un cuvânt.

— N-am nici cea mai mică idee. Tot jocul a fost creat de bibliotecara mea șefă, Dr. Yanina Zinchenko, ca dar de ziua mea.

— Dar, zise Akimi, ați putea să o întrebați pe Dr. Zinchenko pe unde se iese, nu-i așa?

— Akimi Hughes? Ești unul dintre acei copii care citesc ultimul capitol dintr-o carte pentru a afla cum se termină?

— Nu, dar...

— Foarte bine. E mult mai distractiv atunci când finalul rămâne o surpriză. Dr. Zinchenko este singura care știe pe unde se iese din această clădire fără a declanșa tot felul de alarme de incendiu. Toate indiciile pe care le-am transmis personal pe parcursul jocului au urmat scenariile Yaninei Zinchenko.

— OK, spuse Charles. Iată întrebarea mea...

Domnul Lemoncello ridică o mână.

— Înainte să pui întrebarea, te avertizez. Adversarii tăi vor putea auzi, de asemenea, răspunsul.

— Bine. De ce pe noptiera din apartamentul dumneavoastră privat aveți cartea Din dosarele încurcate ale doamnei Basil E. Frankweiler de E.L. Konigsburg?

— Pentru că atunci când eram de vârsta ta, doamna Tobin, bibliotecara mea, mi-a făcut-o cadou.

Miguel ridică mâna.

— Da, Miguel?

— Avem și noi dreptul la o întrebare-bonus? spuse el politico.

— Nu, zise domnul Lemoncello. Totuși veți avea dreptul la un răspuns-bonus, pe care Charles, desigur, îl va auzi și el. Răspunsul vostru bonus este: chiparos, ienupăr, jneapăn.

— Trei specii de conifere? întrebă Charles pentru a se da mare – și

pentru a le atrage atenția celor din echipa lui Kyle că răspunsul lor bonus nu le conferea niciun fel de avantaj.

— Mi se transmite că este corect, zise domnul Lemoncello atingându-și casca din ureche.

Scotoci din nou sub masă, iar de data asta scoase o clepsidră înaltă de un metru, o versiune gigantică a clepsidrelor roșii de plastic pe care le găseai în cutiile multor jocuri de-ale lui.

O întoarse.

— Este varianta XXL, cu durata de trei ore, spuse el, iar nisipul începu să se scurgă. Acum este ora nouă fix și vă rămân trei ore pentru a găsi ieșirea din bibliotecă. Succes! Și fie ca cea mai bună echipă sau – în cazul lui Charles – cea mai bună tentativă solo să câștige!

46

— Hai să vedem ce fel de indicii-bonus adevărate ne va servi domnul Lemoncello astăzi, rosti Charles în sala goală de ședințe.

Chiar nu era deloc deranjat de ideea de a fi pe cont propriu. Asta însemna că nu trebuia să-și împartă premiul cu nimeni când avea să câștige.

Câștigătorul câștiga totul.

Perdanții pierdeau totul.

Ăsta era de fapt stilul lui.

Iar Charles știa că avea să câștige.

La urma urmei, cei din familia Chilton nu pierdeau niciodată.

Nici măcar atunci când iroseau ocazii, cum fusese întrebarea despre cartea cu Cazurile încurcate, care se dovedise complet de prisos. Domnul Lemoncello era doar un naiv sentimental, la fel ca și Kyle Keeley. Cartea aceea se afla acolo numai pentru că draga lui bibliotecară i-o dăduse nătărăului cadou când era de vârsta concurenților. Ce să spun! Mare scofală!

Și ce mai era și aiureala aia cu coniferele?

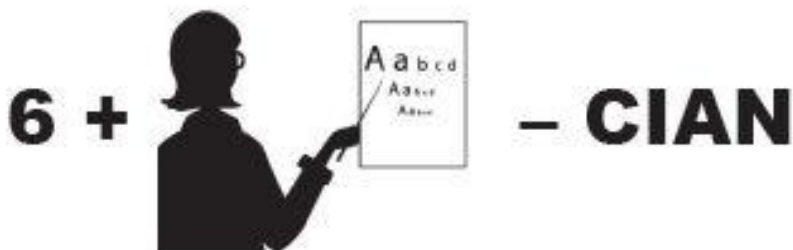
N-avea nicio noimă.

Deschizând plicul sigilat, Charles găsi două cartonașe cu siluete. Amândouă erau numerotate, în cazul în care Charles nu-și putea da seama din ce cărți proveneau.

Bebeluș? se gândi Charles. Nu. Târâș-grăpiș!

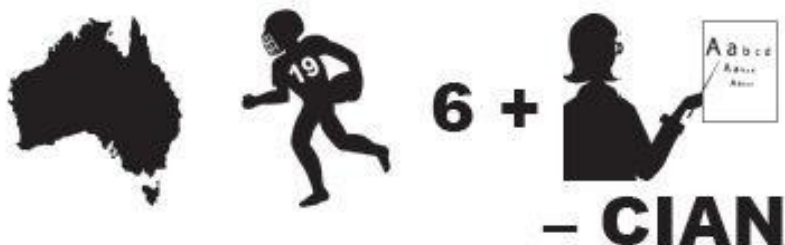
Examină al doilea cartonaș.

Şase plus opt? Ce însemna numărul paisprezece atunci?

Asta era chiar dificilă.

Charles decise să așeze cele două piese în locurile corespunzătoare din puzzle, să vadă dacă le putea interpreta mai ușor.

Lui Charles nu-i lipsea decât un singur indiciu, în rest avea tot.

— Ajungi afară lesne pe unde au pătruns târâș-grăpiș LACUNĂ din spate paisprezece.

Nu. Nu avea niciun sens.

De fapt, era sigur doar în privința primelor două rânduri: „Ajungi lesne afară pe unde au pătruns din spate“.

Pe unde și cine? Cum adică din spate? Din spatele clădirii? Oare chiar asta arăta imaginea cu fotbalistul?

Provenea din cartea cu Johnny Unitas. Poate Johnny Unitas jucase pe vremea când domnul Lemoncello era de vârsta lui Charles și marcase paisprezece esuri? Dar cum se lega asta de clădirea băncii Gold Leaf?

Ar putea fi ultima parte „din joc de fotbal“?

Sau dacă Andrew Peckleman avuse dreptate și numărul NOUĂSPREZECE era de fapt indiciul cartonașului cu jucătorul de fotbal? Asta ar face ultima parte „din nouăsprezece...“ CE? Sezoane? Esurei?

Charles clătină din cap. Știa că fraza nu avea să aibă sens până ce nu completa și al treilea rând, cel care avea un cuvânt lipsă: PĂTRUNS, TĂRÂȘ-GRĂPIȘ, LACUNĂ.

Nu.

Dacă imaginea lipsă era un șarpe? Atunci un șarpe ar fi pătruns târâș.

Stai puțin, singura carte din vitrina cu recomandări pe care nu o găsisese încă nimeni era Istoria infractorilor din Ohio: Cei mai temuți tâlhari, hoți și bandiți din Buckeye State de Clare Taylor-Winters. Imaginea lipsă trebuia să reprezinte un infractor.

Acea ultimă carte lipsă i-ar fi spus probabil lui Charles cine s-a

strecurat în bancă și, mai ales, pe unde. Oare asta se petrecuse în urmă cu nouăsprezece ani?

Charles își dădu seama că avea nevoie de ajutor.

Era momentul să se folosească de varianta Întreabă un Expert.

Îl pufni râsul.

Charles știa exact cine era cel mai mare expert în biblioteci din toată America, dacă nu chiar și din lume. Cineva mult mai important decât Dr. Yanina Zinchenko.

Kyle Keeley și ceilalți din gașca lui nu aveau nicio șansă.

Avid să afle tot ce se putea în ultimele minute dinaintea redeschiderii ușilor cu zecimale Dewey, Kyle o asculta atent pe Haley Daley relatând în detaliu tot ce aflase din Echipa Charles.

Între timp, Akimi adăugă permisele lui Andrew și Haley la socoteală, notând titlurile de pe spate pe perete.

— E vorba despre un puzzle cu pictograme, spuse Haley. E ca un joc

de memorie sau ca emisiunea aia veche de la televizor,
Concentrarea.

— Am jucat și noi o chestie de genul ăsta, spuse Miguel. Un rebus.

— Da. Până acum sunt sigură ca zice ceva de genul „Ajungi lesne
afară pe unde au pătruns bandiții“.

— „Să nu furi“, zise Kyle, cu degetul pe versetul pe care îl găsiseră
în camera 200. Și asta e o aluzie la bandiți.

— Și mierla, spuse Sierra. Șuiera ca o sirenă de poliție.

— Pe urmele unor bandiți!

— Stați un pic, zise Miguel. Cum rămâne cu Willy Wonka? Existau
infractori în fabrica de ciocolată?

— Nu, spuse Sierra.

— Și cum rămâne cu asta? zise Akimi, arătând spre lista de permise.
Am adăugat permisele noi, dar tot nu mi se pare să aibă vreun sens.

CĂRȚI/AUTORI DE PE SPATELE

PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobișnuite de Jules Verne/Nopți albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie și una de nopți/Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 Andrew Peckleman

Şase personaje în căutarea unui autor de Luigi Pirandello/Opt verişori de Louisa May Alcott

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/ Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Scoala nopţii de Deborah Harkness/ Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 Haley Daley

O regină pe eşafod de Hilary Mantel/Emil şi detectivii de Erich Kästner

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârşit de John le Carré/ Alice în Țara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/ Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUȚ/CHARLES CHILTINGTON

#12 Kyle Keeley

Aventurile baronului Münchhausen de Rudolf Erich Raspe/O tolă plină cu săgeți de Jeffrey Archer

— Mamă! exclamă Haley. Ce aiureală!

— Mie-mi spui?! zise Akimi.

— Nu cred că e vorba despre alt joc cu autori și titluri, ca statuile de sub Cupola Minunilor, spuse Sierra.

— Poftim? întrebă Haley.

— E o poveste lungă, spuse Miguel. O păstrăm pentru mai târziu.

— Am avea nevoie, interveni Kyle, de un fel de indiciu care să ne spună cum să interpretăm lista asta. Țineți minte ce-a zis Dr. Zinchenko la începutul jocului? „Permisele voastre sunt cheia voastră universală.“ Indiciul ăsta este cel mai important. Trebuie să-l descriem.

În acea clipă, domnul Lemoncello vârî capul pe ușă.

— Salutare, sper că nu deranjez. Au mai rămas doar douăzeci de minute până la deschiderea ușilor. Se încumetă vreunul dintre voi la o Provocare Extremă?

— În caz că ați uitat, zise domnul Lemoncello, Provocările Extreme sunt extrem de dificile și câteodată extrem de periculoase.

— Charles va accepta și el o provocare? întrebă Akimi.

— Posibil. O să-l întrebși pe el.

Domnul Lemoncello renunțase la costumul de judecător pentru un

soi de costum de spărgător – pantaloni negri, pulover cu guler în dungi și o beretă neagră pe-o ureche.

— Costumul ăsta e un indiciu? întrebă Haley. Pentru că se potrivește cu tema bandiților.

— Nu știu. Dar Dr. Zinchenko mi-a spus să îl port pentru marea finală. Vom avea parte de o mare finală?

— Poate cu Charles, mormăi Kyle. Noi suntem cam blocați.

— Cel puțin până la ora unsprezece, adăugă Sierra. Atunci va apărea un indiciu important pe tavan.

— Chiar așa? se miră domnul Lemoncello. Dr. Zinchenko chiar știe cum să ne țină în suspans.

— Hai să facem Provocarea Extremă, zise Haley. Ce-avem de pierdut?

— Ăă, tot jocul, spuse Akimi.

— Nu toți dintre noi, spuse Kyle. Voi accepta eu provocarea. Doar sunt căpitan, nu-i așa?

— Ești căpitan? întrebă Haley.

— Am avut alegeri, zise Akimi. Ieri.

— Aha, tare.

— Dar, Kyle, spuse Miguel, dacă o dai în bară cu Provocarea Extremă, ai să pierzi, frate.

— Nu și dacă echipa mea va câștiga.

— Nu, spuse domnul Lemoncello. Dacă pierzi, Kyle, chiar pierzi. Nu vei avea dreptul să împarți premiul cel mare.

— Bine.

— Merg cu tine, zise Haley.

— Ba, deloc, spuse domnul Lemoncello.

— Trebuie să merg. Uite ce e, amândoi știm că aș fi un reprezentat extraordinar pentru jocurile dumneavoastră și restul, dar nu pot doar să mă agăț de tot ce-au descoperit Kyle și echipa lui. Trebuie să-mi câștig locul în echipa asta.

— Îmi pare rău, Haley, dar Provocările Extreme sunt mereu pe cont propriu și așa vor rămâne.

— Dar...

Domnul Leoncello ridică ferm mâna.

— Fără niciun „dar“. Kyle trebuie să înfrunte provocarea aceasta singur. Cu toate astea...

— Da?

— Voi îl puteți urmări pe ecrane și îi puteți face galerie prin sistemul de interfon. Ești majoretă, nu-i așa, Haley?

— Dap, răspunse Kyle în locul ei. Dar mie nu mi-a făcut niciodată galerie.

— Promit să-ți fac galerie acum.

— Excelent, spuse domnul Lemoncello. Apropo, Kyle, nu există cale de întoarcere odată ce-ai acceptat provocarea.

— În regulă, zise Kyle. Să-i dăm drumul.

— Haide, Kyle, hai! strigă Haley.

Akimi tresări.

— Aă, data viitoare anunță-ne înainte să te apuci să strigi... te rog!

— Scuze.

Domnul Lemoncello își atinse din nou casca din ureche.

— Iată Provocarea ta Extremă. Dr. Zinchenko îmi transmite:

— Răspunsul căutat...

Se întrerupse ca să asculte.

— ... cheia mesajului codat...

este o cutie cu amintiri

cu un conținut fără dezamăgiri.

— Ce?

Domnul Lemoncello ridică din umeri.

— Scuze. N-am scris eu versurile astea, ci doar le-am recitat, nu mi-a fost greu. Stați așa. Nu s-a terminat:

Uită de Revoluția Industrială

Prima mea idee e soluția fără-ndoială.

Nimeni nu scoase o vorbă.

Domnul Lemoncello duse din nou degetul la ureche și continuă:

— Iar acum urmează și un addendum.

— Un ce?

— O completare de ultimă oră:

*Cutia a fost aici,
Acum este acolo,
Bietul Kyle, nu se știe
care-ți va fi soarta cea nouă.*

Preț de câteva clipe, domnul Lemoncello rămase cu un zâmbet larg întipărit pe chip.

— Asta-i tot? zise Kyle.

— Da. Găsește obiectul căutat înainte să se deschidă ușile de la etajul întâi și-l vei putea păstra. În caz contrar, Kyle, vei fi eliminat din joc, iar echipa ta, din cauza unei serii de întâmplări nefericite, va fi nevoită să continue fără tine. Succes! Ai la dispoziție cincisprezece minute.

Domnul Lemoncello părăsi încăperea.

— Frate, zise Miguel clătinând din cap. Te-ai fript.

— Stai o clipă, zise Haley. Cred că știu despre ce vorbea domnul Lemoncello!

— Știi? exclamă Kyle.

— Ar fi cazul să știu. E sunt cea care a mutat-o chestia asta de aici acolo!

49

— Ei bine, Charles, spuse domnul Lemoncello. Ai vrea să apelezi la vreuna dintre variantele ajutătoare care ți-au rămas? Poate o Provocare Extremă? Sau Întreabă un Expert?

— Într-adevăr, spuse Charles. Și, permiteți-mi să vă spun, este foarte amabil din partea dumneavoastră să veniți aici și să mă întrebați personal.

— Păi, stă să plouă cu chiftele și nu aveam ceva mai bun de făcut,

zâmbi cu subînțele domnul Lemoncello.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic. Câteodată îmi zboară mintea spre o călătorie pe mare cu Zori-de-Zi. Așadar, ce variantă ajutătoare vrei să folosești?

— Întreabă un Expert.

— Prea bine. Roag-o pe doamna Tobin la biroul principal. Eu mă voi retrage în biroul meu pentru a monitoriza Provocarea Extremă a lui Kyle.

— El cu ce se ocupă?

— Încearcă să ți-o ia înainte. Pe curând!

Domnul Lemoncello salută săltându-și bereta, se răsuci pe-un călcâi și porni în direcția unuia dintre rafturile din capătul opus al Rotondei.

Charles îl urmări cu privirea cum împinge capul unei statuete și scoate astfel la iveală un buton roșu pe care îl apăsă. O secțiune din raftul din fața sa se deschise ca o ușă. Domnul Lemoncello dispăru în spatele ei.

Charles se repezi la biroul din mijlocul Sălii de Lectură Rotonda.

— Doamnă Tobin? strigă el bătând din palme. Doamnă Tobin, haideți odată! Mă cam grăbesc. Ușile de sus se deschid în treisprezece minute. Doamnă Tobin?

Biblioteca holografică apăru într-un final.

— Bună dimineața, CHARLES. Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie să întreb un expert.

— Prea bine. Cu cine dorești să te consulți?

— Cu cineva care chiar știe cum stau lucrurile într-o bibliotecă.

— Dacă de asta ai nevoie, CHARLES, atunci te pot ajuta chiar eu.

— Am nevoie să vorbesc cu unchiul Jimmy.

— Unchiul Jimmy? Ai putea fi mai precis?

— Da, bineînțeles. James F. Willoughby al treilea.

— Celebrul James F. Willoughby al treilea?

— Chiar el.

— Bibliotecarul-șef al Bibliotecii Congresului din Washington DC este unchiul tău?

— Întocmai. Dacă fratele mamei mele, unchiul Jimmy, cel mai mare bibliotecar din America, nu mă poate ajuta să găsesc cartea de care am nevoie, atunci nimeni nu mă poate ajuta!

— Cutia cu amintiri este jos, în Teancuri, îi spuse Haley lui Kyle.

Prin urmare, Kyle o zbughi spre subsol. Pivnița, pe cât de lungă, pe atât de lată, era exact așa cum și-o amintea: plină de rafturi ordonate până în tavan.

Kyle privi spre cea mai apropiată cameră de supraveghere.

— Și acum, încotro?

— Am ascuns-o în capătul opus, se auzi vocea lui Haley din boxele din tavan. Pe un raft, lângă mașinăria aceea sinistră de triere a cărților.

Kyle înaintă pe culoarul central.

Brusc, un raft greu de metal se ivi huruind din dreapta lui, alunecând ca și cum ar fi fost pe roțile.

— Ai grijă! strigă Haley.

Raftul încetini zgomotos, oprindu-se în cele din urmă și blocând accesul lui Kyle.

— Ia-o la stânga, sugeră Miguel.

Întreaga echipă îl încuraja.

Kyle coti la stânga.

Un alt raft i se puse în cale.

— Dă-te înapoi! strigă Akimi.

Raftul se opri la doar câțiva centimetri de picioarele lui Kyle.

— Kyle? Ești bine?

— Da.

— Seamănă cu labirintul de la sfârșitul Turnirului Celor Trei Vrăjitori, spuse Sierra.

— Ce?

— Volumul al patrulea din Harry Potter. Pocalul de Foc.

— A, da. Și pe-asta trebuie s-o citești.

Kyle își dădu seama, bineînțeles, că tocmai descoperise partea cea mai „extremă“ a Provocării sale Extreme. Fiecare dintre rafturile

mobile imense era înțesat de cutii grele de carton, cărți și coșuri metalice pentru depozitare. Probabil fiecare raft cântărea câteva tone. Dacă s-ar fi aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, atunci când un raft se ivea dintr-o parte, ar fi putut să fie turtit ca o clătită sub un buldozer.

— Atenție, anunță o voce feminină gravă din tavan. Vă rămân douăsprezece minute pentru a încheia provocarea.

Nu trebuia să se dea bătut. Așa cum spusese și domnul Lemoncello, acum nu mai era cale de întoarcere. Atâta timp cât nu voia să se întoarcă acasă ca marele învins.

Niciodată!

Kyle se repezi pe culoarul dintre două rânduri de rafturi.

— La stânga! strigă Haley. Acum!

Peretele din dreapta lui Kyle se trase în lături, dezvăluind șase secțiuni mobile. Fiecare raft culisant era înalt de aproape zece metri, oscilând rapid dintr-o parte în alta și alunecând înapoi pentru a crea noi pereți și a reconfigura calea de acces.

— Mai ai puțin, îl încurajă Haley.

Kyle reuși să se strecoare printre rafturile culisante.

Dar de fiecare dată când reușea să-și croiască un drum cât de cât drept, pereții își schimbau din nou poziția.

În cele din urmă, Kyle ajunsese pe un culoar atât de strâmt, încât trebui să se țină de pereți ca să treacă. Pereții se opriră din mișcare cu un zgomot sacadat.

Vocea din tavan reveni cu alt anunț:

— Atenție. Vă rămân opt minute pentru a încheia această provocare.

— Sunt blocat! strigă Kyle. Nu am pe unde să ies.

Niciunul dintre colegii lui de echipă nu zise nimic, preț de o clipă mult prea lungă.

În cele din urmă, vocea Sierrei răzbi din boxele de deasupra.

— Pune mâna pe peretele din dreapta, spuse ea.

— Ce? De ce?

— Când eram mică am jucat multe jocuri cu labirinturi. Dacă pereții sunt interconectați, nu trebuie decât să urmărești unul dintre pereți cu mâna și, în cele din urmă, vei găsi ieșirea sau te vei întoarce la intrare.

— Fă cum spune Sierra, îl instrui Akimi.

— O să reușești, frate, adăugă Miguel.

Kyle se sprijini ferm cu mâna dreaptă de peretele din dreapta și începu să înainteze.

— Haide, Kyle! îl încurajă Haley. La perete! La perete!

Culoarul se lărgi. Kyle nu-și desprinsese mâna de peretele din dreapta și coti când într-o parte, când în alta, până ce, în cele din urmă, se trezi într-un spațiu deschis de lângă banda rulantă.

— Ai reușit! strigă Haley. Ura!

Toate rafturile se înșirară din nou în ordine, unul în spatele celuilalt.

— Foarte bine, spuse Kyle. Ar trebui să fie mai ușor la ieșire. Unde e cutia, Haley?

— Am pus-o pe raft.

— Care raft?

— Ăla de-acolo.

— Atenție, anunță din nou vocea calmă. Vă rămân TREI MINUTE pentru a încheia provocarea.

Kyle ridică privirea spre o cameră de supraveghere din preajmă.

— Ă, Haley? Deci ce să caut mai exact?

— O cutie de carton. Într-un sertar.

— OK. Dar aici sunt milioane de cutii...

— Am însemnat-o cu un șervețel roz.

Kyle se repezi spre un raft.

— DOUĂ MINUTE, anunță doamna cu voce calmă.

— Ăsta? zise Kyle.

— Da! Uită-te în sertarul metalic.

— Parcă ziceai că e de carton...

— Este. Deschide capacul. Nu, celălalt capac.

— Ăsta?

— Nu! Cel de dedesubt!

— UN MINUT.

— Haide odată, Kyle.

— Mă grăbesc, nu vezi?

— Deschide-l.

Kyle făcu întocmai. Deschise capacul metalic și găsi o cutie veche de pantofi.

Toți membrii echipei strigară în cor:

— Ia-o!

— Și fugi! adăugă Akimi.

Kyle fugi.

Luă cutia la braț și fugi cum nu mai fugise în viața lui.

Traversă subsolul ca o săgeată, apoi urcă scările câte două odată.

Odată ajuns în sala de lectură, inima îi bubuia gata să-i sară din piept.

— TREIZECI DE SECUNDE.

Își luă elan și patină de-a lungul podelei de marmură. Era atât de alunecoasă, încât își pierdu echilibrul.

Căzu în nas.

Scăpă din mâini cutia, care ateriză pe podea și trecu pragul sălii de ședințe B ca un puc de hochei alunecând în poartă.

Atunci se auzi și soneria.

— Timpul a expirat, anunță vocea calmă.

— Frate, strigă Miguel, ai reușit!

Iar Kyle își recăpătă suflul.

Odată ce și-a făcut cunoscută dorința, lui Charles nu-i rămânea decât să aștepte.

— Se pare că unchiul Jimmy este o persoană foarte, foarte ocupată, spuse domnul Lemoncello revenind în sală. Dar este duminică dimineața. Vom încerca să dăm de el acasă.

— Mulțumesc. I-am spus unchiului Jimmy să fie pe fază. I-am spus

că aş putea să am nevoie de ajutorul lui weekendul ăsta.

— Şi, uită-te şi tu, e la fel de nestatornic precum vântul prin sălcii. Va trebui să discuţi asta cu el data viitoare când se adună toată familia în jurul mesei de Ziua Recunoştinţei. Acum, dacă îmi permiţi, este deja ora 9.58. Mai sunt doar două minute până la deschiderea sălilor cu zecimale Dewey.

Domnul Lemoncello deschise un fişet, de unde scoase o portavoce.

— Aveţi vreo cameră în care ar fi bine să daţi buzna? N-aveţi vreun indiciu care trebuie neapărat găsit? Vreo carte?

— Doar una, răspunse Charles. Şi am nevoie de unchiul Jimmy ca să îmi spună unde e. Puteţi încerca în continuare să îl contactaţi? Vă rog.

— Desigur, spuse domnul Lemoncello, arătând spre o pată de pe cămaşa lui Charles. Dacă vrei, îl pot ruga şi pe Al Capone să-ţi spele cămaşa.

Charles încuviinţă zâmbind, întrebându-se în sinea lui de când îşi deschisese Al Capone o spălătorie.

52

— Vă rog să fiți cu toții foarte atenți, strigă domnul Lemoncello printr-o portavoce care îi pițigăia vocea. Sălile Dewey s-au redeschis, așa că e cazul să vă rezeziți la etaj!

Kyle și colegii săi de echipa auziră anunțul domnului Lemoncello, însă rămaseră în sala de ședințe pentru a putea cerceta cutia prăfuită de pantofi.

— E de pe vremea când domnul Lemoncello era de vârstă noastră, spuse Haley. Sunt sigură ca asta e ceea căutăm.

Îi înmână lui Kyle un plic mare și gălbui, sigilat cu mai multe straturi de scotch, etichetat „Prima și cea mai groaznică idee dintre toate“.

— Super! spuse Kyle dezlipind scotchul. Indiciul ăsta spunea că prima idee ar fi soluția noastră.

Înăuntru găsiră un teanc de cartonașe, niște ștampile, o tușieră și o foaie de hârtie ruptă dintr-un caiet cu spirală, acoperită de scrisul neglijent al unui copil de clasa a cincea.

Kyle citi cu voce tare ceea ce tânărul Luigi Lemoncello scrisese cândva:

— „Am plăcerea de a vă prezenta Prima Literă: Incredibil de Nemaipomenitul Joc cu Coduri Secrete.“

Haley luă primele cartonașe. Fiecare înfățișa un desen caricatural și o literă. A = Albină, B = Barcă, C = Cal și așa mai departe.

Kyle citi mai departe instrucțiunile:

— „Vrei să-i scrii unui prieten un mesaj secret, ca să vă întâlniți după ore? Apelează la ștampile.“

Miguel examinează câteva ștampile cu mânere de lemn.

— Se potrivesc cu cartonașele.

— Și cum folosești prostia asta pentru a scrie prietenilor să vă întâlniți după ore?

— Chiar e o prostie, spuse Kyle. Nasture, Elefant, Varză, Elefant, Dinte, Elefant, Mână, Dinte, Ușă...

Akimi ridică mâna.

— OK, gata. Am priceput.

— Poate e pentru copii mici, spuse Sierra.

— Mai mult ca sigur, zise Kyle. Pentru că orice copil care are peste șase ani poate descrie codul ăsta în zece secunde.

În acea clipă încremeni.

— Asta e!

Merse la peretele cu lista permiselor de bibliotecă. Ce-ar fi dacă am juca Prima Literă cu titlurile astea de cărți?

CĂRȚI/AUTORI DE PE SPATELE

PERMISELOR DE BIBLIOTECĂ

#1 Miguel Fernandez

Întâmplări neobișnuite de Jules Verne/Nopți albe de F.M. Dostoievski

#2 Akimi Hughes

O mie și una de nopți/ Nouă povestiri de J.D. Salinger

#3 Andrew Peckleman

Șase personaje în căutarea unui autor de Luigi Pirandello/Opt verișori de Louisa May Alcott

#4 Bridgette Wadge

Peter Pan de J.M. Barrie/Războiul ciocolatei de Robert Cormier

#5 Sierra Russell

Iliada de Homer/Noi de Evgheni Zamiatin

#6 Yasmeen Smith-Snyder

Inimă de cerneală de Cornelia Funke/Un erou al timpului nostru de Mihail Lermontov

#7 Sean Keegan

Școala nopții de Deborah Harkness/Iepurele de catifea de Margery Williams

#8 Haley Daley

O regină pe eșafod de Hilary Mantel/Emil și detectivii de Erich Kästner

#9 Rose Vermette

Un spion desăvârșit de John le Carré/Alice în Țara Minunilor de Lewis Carroll

#10 Kayla Corson

Insula comorilor de R.L. Stevenson/Numele trandafirului de Umberto Eco

#11 POSESOR NECUNOSCUȚ/CHARLES CHILTINGTON

#12 Kyle Keeley

*Aventurile baronului Münchhausen de Rudolf Erich Raspe/O tolă plină
cu săgeți de Jeffrey Archer*

— OK, zise Miguel, căutând un loc liber pe tablă. Iată primele litere
din toate titlurile.

Î N O N Ș O P R I N I U Ș I O E U A I N ? ? A O

— Tot nu are niciun sens, spuse Akimi.

— Stai un pic, spuse Sierra. Dacă titlul începe cu un articol, sari
peste el și folosește cuvântul următor.

— Am priceput, zise Miguel.

Î N O N Ș O P R I N I E Ș I R E S A I N ? ? A T

— OK. Parcă acum ar avea ceva sens, zise Akimi.

Veni la tablă și delimitează câteva cuvinte din șirul de litere.

Î N / O N Ș O / P R I N / I E Ș I R E / S A I N ? ? A T

— Stai așa, zise Kyle. Ar putea fi...

Î N/O N Ș O/P R I N/I E Ș I R E/S A/I N ? ? A T

— Ce înseamnă „În onșo“? spuse Akimi.

— Stați! Uite! exclamă Miguel. Cărțile de pe-al doilea și de pe-al treilea raft încep cu numere! Ce-ar fi dacă...

Kyle înșfăcă un marker:

Î N/1 9 6 8/P R I N/I E Ș I R E/S A/I N ? ? A T

— Fiți atenți, spuse Haley. Mai țineți minte toate întrebările alea din concursul de cultură generală de vineri? Am răspuns așa de varză, încât am stat să le caut pe Google după aceea. Toate erau din 1968.

— Și mai știți ceva? zise Sierra. Am aflat că domnul Lemoncello s-a născut în 1956. Ceea ce înseamnă că, în 1968, a împlinit 12 ani.

— O...K, spuse Akimi. Și asta ar trebui să fie mai mult decât un fapt divers interesant?

— Categorie, spuse Kyle. Anul 1968 este cheia. Și nu avem nevoie de permisul lui Charles pentru a completa fraza asta.

Notă pe tablă:

ÎN 1968, PRIN IEȘIRE S-A INTRAT.

— Deci ce s-a întâmplat în 1968? spuse Haley.

— Atunci a fost publicată Charlie și fabrica de ciocolată? întrebă Miguel.

— Nu, zise Sierra. E din 1964.

— Și atunci care-i faza cu indiciul „candy“ din Sala de Arte și Artifacts?

— Am dat-o în bară, spuse Akimi. Trebuie să ne întoarcem să găsim o rimă pentru „Andy“.

— Pe bune? spuse Haley. Credeam că a fost dat afară pentru că a trișat.

— Încă o poveste lungă, spuse Miguel.

— Îți explicăm mai încolo, spuse Kyle. Acum trebuie să fim la etajul al doilea!

Odată întorși în Sala de Arte și Artifacte, Kyle era sigur că nu mai avea decât un pas până la deslușirea misterului pe care îl aveau de deslușit.

Dar tot nu-i era clar cum avea să-i ajute să evadeze din bibliotecă.

— Este 10.44, spuse Akimi. Ultimul indiciu va apărea pe tavanul Cupolei Minunilor în șaisprezece minute.

— OK, toată lumea, împrăștierea, zise Kyle. Avem nevoie de o rimă pentru „Andy“.

— Vitrina asta cu pancarte de protest e foarte anti, zise Miguel.

— Asta e, Bandiții Dandy! strigă bucuroasă Akimi, studiind din nou cu băgare de seamă pălăriile expuse.

— Da! zise Haley, scoțându-și pantoful și arătându-le tuturor cartonașul ascuns.

— Bandiți! Am găsit asta în sala 300.

— Asta e camera cu indicii pe care o tot așteptăm! spuse Kyle.

— Cota zecimală Dewey pentru non-ficțiune polițistă începe întotdeauna cu trei, spuse Miguel. Când vom găsi cartea aia, ne va spune cum și „pe unde au pătruns târâș-grăpiș bandiții din 1968“.

— Fiți atenți aici, spuse Akimi. Citi plăcuța din vitrină. „Această pălărie de fetru în carouri din 1968 a fost purtată de spărgătorul de bănci Leopold Loblolly, zis și Ienupăru’, unul dintre faimoșii Bandiți Dandy.

— Zis și Ienupăru’, asta e! strigă Miguel.

— Olfactovederea era tot un indiciu, spuse Kyle. De-asta mirosea totul a pin.

— Ienupăru’ a fost printre coniferele enumerate de domnul Lemoncello în răspunsul lui, spuse Haley.

— Ura! exclamă domnul Lemoncello, pășind în sală cu pantofii săi banană chițâind. Bravo, domnișoară Haley... bravo, domnișoară

Hughes!

— Vedeți? spuse Akimi. Am avut dreptate de la început cu dandy. Dar toată lumea „Nuuuuu, candy. Willy Wonka...”

— Da, îmi amintesc, spuse domnul Lemoncello. În 1968. Eram la biblioteca publică și cochetam cu o idee pentru un joc.

— Și, zise Kyle, erați atât de concentrat, încât nici nu ați auzit sirenele poliției urlând în goana lor spre banca Gold Leaf, trecând pe lângă bibliotecă.

— Mierla era din Alexandriaville, spuse Sierra. Iar vuietul sirenei era din ziua aceea.

Miguel îi completează propoziția:

— Ziua aceea în care Bandiții Dandy au încercat să pătrundă târâș-grăpiș în bancă!

— Măi, să fie, spuse domnul Lemoncello. Și de unde știți, voi copii, toate astea?

— Din indicii, zise Kyle. Și din povestea pe care ne-a spus-o Dr. Zinchenko vineri seara, când cineva a întrebat de ce clădirea bibliotecii are o ușă de seif la intrare.

— Ne dădea deja indicii! exclamă Akimi.

— Acum este ora UNSPREZECE, anunță vocea din tavan. Acest joc va lua sfârșit într-O ORĂ.

— Haideți, spuse Kyle îndreptându-se spre ușă. Este ora unsprezece. Trebuie să vedem ce apare pe tavanul cupolei.

Toți se repezică spre balcon.

— Acolo! zise Sierra.

— 364.1092! strigă Miguel.

— Mamă! exclamă Akimi. O să câștigăm!

54

La parter, Charles se afla în sfârșit în fața ecranului pentru a vorbi cu unchiul lui, James Willoughby al treilea, bibliotecarul-șef al Congresului, care reușise în cele din urmă să fie contactat.

— Îmi cer scuze pentru așteptare, Charles.

— Nu-i nimic, unchiule Jimmy, spuse Charles, străduindu-se să zâmbească și să nu urle.

— Acum este ora UNSPREZECE, anunță doamna enervant de monotonă din tavan. Acest joc va lua sfârșit într-O ORĂ.

Charles trebuia să fie direct.

— Știu că ești o persoană foarte ocupată, așa că am o singură întrebare: dacă aș fi o carte de non-ficțiune polițistă din Ohio, ce cotaș avea?

— Conform clasificării Bibliotecii Congresului?

— Nu, conform sistemului zecimal Dewey.

— Ah. Simplu. 361.1 Ce vine după unu va depinde, desigur, de câte cărți sunt în bibliotecă...

Charles nu mai zăbovi nicio clipă pentru a asculta restul explicației.

O zbughi pe cea mai apropiată scară. Urcând câte două trepte odată, îl zări pe Kyle Keeley cu toată echipa lui coborând de la etajul al doilea.

Charles ajunse la etajul întâi înaintea lor.

Trecu în goană pe lângă ușa 500, apoi 400.

Keeley și ai săi veneau din direcția opusă, însă Charles se afla deja în fața ușii 300.

O descuie folosindu-și permisul, trase cu putere de clanță și se năpusti înăuntru.

Scrută cu privirea rafturile din dreapta sa.

Îl auzi pe Kyle intrând în cameră.

Privind peste umăr, îl văzu pe Kyle luând-o la stânga.

Charles gonea printre de rafturi citind cotele de la marginea fiecărui rând.

310.

320.

330.

Un robot ce căra cărți îi ieși în cale, însă Charles se feri la timp.

340.

350.

Pașii lui Keeley răsunau pe culoarul paralel, la capătul opus al rândurilor de rafturi.

În mijlocul sălii 300 se afla un spațiu deschis, cu o bancă de judecător și o boxă pentru martori.

Charles se apropia tot mai mult de secțiunea de non-ficțiune polițistă.

Dar la fel și Kyle.

Charles îl văzu pe Keeley citind ceva în palmă.

Avea cota completă!

Era momentul să schimbe tactica.

Charles încetini, lăsându-l pe Kyle să i-o ia înainte.

Kyle se repezi spre un raft.

Charles veni direct pe urmele lui.

— Am găsit-o! strigă Kyle întinzând mâna spre cartea de pe raft.

Dar înainte să o poată lua de acolo, Charles o apucase de celălalt capăt.

Kyle ținea de cotor, iar Charles de margini.

Continuă să tragă când într-o parte, când în cealaltă.

În tot acest timp, colegii de echipă ai lui Kyle ajunseseră la fața

locului.

— Ai grijă, Kyle! strigă Sierra Russell. Nu rupe cartea!

Charles rânji. Keeley, ca un naiv sentimental ce era, urmăse sfatul toantei cu nasul îngropat în cărți și slăbise strânsoarea.

Acum era șansa lui Charles.

Îi trase cu toată forța un umăr lui Kyle, doborându-l. Cartea se rostogoli pe jos. Charles o înșfăcă imediat.

Avea cartea. Consultă rapid cuprinsul. Ochi capitolul unsprezece despre spargerea de la banca Gold Leaf din Alexandriaville.

Știa că acum câștigase.

Charles își folosi mâna liberă ca să-și traseze cu degetul litera „R“ pe frunte, strigându-i printre dinți:

— Ratatule!

Răgetul unui tigru străbătu încăperea. Apoi un fluierat scurt. Domnul Lemoncello intră pe ușă însoțit de Clarence, Clement și de ceea părea a fi un exemplar rar de tigru bengalez.

— Domnule Chiltington?

Charles zâmbi. Știa că domnul Lemoncello avea acum să îl felicite pentru câștigarea competiției, în ciuda sorții potrivnice. Reușise de unul singur să întrecă întreaga echipă a lui Kyle Keeley!

— Da, domnule Lemoncello?

— Ții minte regula numărul unu menționată de Dr. Zinchenko?

— Categorie. Fără mâncare sau băuturi în afară Bibliocafenelei.

— Nu, spuse domnul Lemoncello, atingându-și vârful nasului și emițând un sunet de claxon. Dr. Z.? Spuneți-i care era răspunsul corect.

Vocea delicată a Yaninei Zinchenko se auzi din boxele din tavan.

— Aveți grijă. Unul de celălalt, dar mai ales de cărțile din bibliotecă.

— Întocmai, spuse Charles. De aceea a trebuit să-l opresc pe Keeley. Era pe cale să rupă coperta bieteii cărți. Doamne, iartă-mă, toată lumea la școală știe cât de psihopat e Kyle Keeley. Ar face orice să câștige un joc.

Domnul Lemoncello se întoarse spre Keeley.

— E adevărat, Kyle? Ai distrage ceva care stă între tine și un premiu?

— P-păi...

Keeley se bâlbâia. Tontul habar n-avea să mintă.

Charles deschise rapid cartea la capitolul unsprezece și își strecură permisul între pagini, ca semn.

— Ar trebui să-l întrebați pe Keeley despre geamul spart.

Domnul Lemoncello se întoarse din nou spre Charles.

— Geamul spart?

— Da. Toată școala a aflat. Vedeți, Kyle Keeley și frații lui mai mari se jucau un joc nebunesc de vânat obiecte și...

Domnul Lemoncello arătă spre carte.

— Ce idee bună! Îți folosești permisul ca semn de carte?

— Cu siguranță, spuse Charles trecând la tonul lui lingușitor. Însă nu eu am venit cu această idee deșteaptă. Vineri seara am văzut-o pe Sierra Russell folosindu-și astfel permisul și...

— Și i-ai spus lui Andrew Peckleman să-i „împrumute“ permisul.

Charles clipi. De mai multe ori.

— Nu înțeleg.

— Ai încălcat regula numărul unu a Yaninei Zinchenko. Nu ai fost grijuliu cu colegul tău de echipă Andrew. Ba chiar l-ai intimidat până a acceptat să fure permisul domnișoarei Russell, pe care ea, după cum știai în prealabil, îl folosea ca semn de carte.

— Nu am făcut așa ceva.

— Ba da, Charles, asta ai făcut.

Domnul Lemoncello duse din nou degetul la ureche.

— Dr. Zinchenko și-a petrecut dimineața verificând înregistrările și ghici ce-a găsit?

Charles își auzi propria voce din boxele din tavan.

— *Ai observat ce folosește Sierra Russell ca semn de carte?*

— *Nu.*

— Acela era Andrew. Hai să te ascultăm din nou și pe tine.

— *Permisul ei de bibliotecă. Cu care poți accesa desigur și sala de ședințe B. Găsește o cale să-l împrumuți.*

— I-ai spus lui Andrew să fure permisul Sierrei.

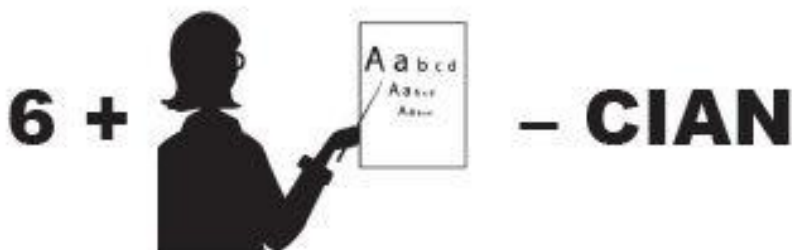
— Cum de-ați putut înregistra asta? spuse Charles. Am avut grijă să vorbesc în șoaptă!

— Iar eu am avut grijă să am microfoane foarte bune. S-a sfârșit, Charles. Dr. Zinchenko, spuneți-i oaspetelui nostru pe picior de plecare ce a căștigat.

— Absolut nimic, se auzi vocea bibliotecarei din Rusia. Dar, vă rog, domnule L., spuneți-i lui Charles interpretarea corectă a ultimei pictograme.

— A, da!

Domnul Lemoncello scotoci în buzunar și scoase un cartonaș pe care i-l arătă lui Charles.

Charles era negru de supărare.

— Vrea cineva să-l ajute?

— Hmmmm, zise Kyle. Arată ca un element din tabelul periodic?

— Ești foarte aproape, spuse domnul Lemoncello.

Urmă o pauză, apoi Haley izbucni în râs.

— Vine după jucătorul de fotbal?

— Da, zise Charles. Și ce relevanță are?

— Nu știu ce element este, dar știu ce număr trebuie să fie în tabel. Andrew avusese dreptate de la început, zise Haley. Indiciul din cartonașul cu fotbalistul nu era „în spate“, ci „nouăsprezece“.

Domnul Lemoncello adoptă din nou tonul de prezentator TV:

— Deci, Haley Daley, dorești să rezolvi acest puzzle?

— Desigur: „Ajungi afară pe unde au pătruns târâș-grăpiș bandiții din nouăsprezece șazeci și opt.“

— Nu înțeleg, zise Charles.

— Nouăsprezece. Șazeci și opt, spuse Akimi. Știi tu, 1968.

— Da, spuse domnul Lemoncello. Anul în care Din dosarele încurcate ale doamnei Basil E. Frankweiler a câștigat premiul

Newbery Medal pentru literatură pentru copii. Încă un indiciu pe care l-ai ratat complet, Charles.

— Mamă, zise Miguel. Și eu care credeam că cei din familia Chilton nu pierd niciodată.

— Există o primă dată pentru orice, spuse domnul Lemoncello. Clarence? Clement? Vă rog, însoțiți-l pe tânărul domn Chilton afară din clădire.

— Pa și pusi, spuse Akimi. Uite-l și pe cel mai mare ratat din jocul ăsta! Uite-l cum se cară!

— Deschide-o, îi zise Akimi lui Kyle. Mai avem doar patruzeci de minute ca să ne dăm seama cum s-au strecurat Ienupăru' și restul Bandiților Dandy în clădirea băncii, în 1968.

Kyle deschise cartea Istoria infractorilor din Ohio la capitolul pe care îl marcase Charles.

— Deci? spuse Miguel.

— „Capitolul 11. Bandiții Dandy sapă un tunel până în seiful băncii.“

— Chiar dacă în Biblie zice să nu furi, completă Akimi.

— Și pun pariu că au înaintat târâș-grăpiș, spuse Haley.

— „Bandiții cei hoțomani s-au instalat într-un fost atelier de croitorie de lângă banca Gold Leaf și, timp de câteva săptămâni, au săpat un tunel din subsol până în seiful băncii.“

— Care, conform acelor schițe vechi pe care le-am găsit, ar trebui să se afle unde se află acum automatul de triere.

— Acum înțeleg primul indiciu. Cartea Cunoaște-ți propria bibliotecă. Dr. Zinchenko voia ca noi să cunoaștem biblioteca asta. Asta explică și de ce a vrut ca noi să citim povestirile cu Sherlock Holmes.

— Liga roșcaților, spuse Sierra. Povestirea aia cu spărgătorii de bănci care sapă un tunel dintr-o clădire de alături.

Kyle încuviință.

— Dr. Zinchenko mi-a spus că tocmai o recitise. Pun pariu că de acolo i-a venit ideea pentru toată chestia asta.

— Charles ar fi trebuit să rămână la târâșul prin canale ca în jocul ăla video, glumi Miguel. Poate ar fi găsit tunelul Bandiților Dandy înaintea noastră.

— Haideți mai repede, spuse Haley. Trebuie să mergem la subsol.

— Vin cu voi, spuse domnul Lemoncello. Trebuie neapărat să văd cum se termină povestea asta!

Cu cartea la piept, Kyle porni în fruntea grupului spre subsol.

— De ce iei cartea cu tine? întrebă Akimi.

— O s-o punem pe banda aia rulantă, explică el. Pun pariu că pătratul negru se va afla sub coșul în care va fi sortată.

— Scurtătura noastră ca să ieșim din bibliotecă!

— Întocmai.

În timp ce echipa tropăia pe scări în jos, domnul Lemoncello se întoarse spre Kyle și îi spuse:

— Deci, domnule Keeley, te-ai distrat în weekendul ăsta?

— Grozav!

— Foarte bine. Domnișoară Hughes, te felicit, se pare că tu ai câștigat deja.

Akimi roși.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Kyle.

— În eseu ei, draga ta prietenă a scris, citez: „Vreau să văd noua bibliotecă pentru a-i povesti prietenului meu Kyle Keeley cât e de tare“.

— Ți-ai scris eseu despre mine?

— Oarecum, mormăi Akimi.

— Uau, zise Kyle. Nimeni n-a mai făcut asta pentru mine.

— Și nici n-o s-o mai facă nimeni vreodată, dacă ratezi șansa noastră de a câștiga chestia asta. Așa că putem să terminăm odată cu vorbăria și să găsim ieșirea?

— N-am nimic împotriva.

— Atenție, spuse vocea calmă din boxele din tavan. Acest joc va lua sfârșit în TREIZECI de minute.

Toată lumea grăbi pasul.

Din fericire, la subsol, rafturile imense nu se transformară din nou într-un labirint.

— Mașinăria de triere automată este drept înaintea, lângă peretele din capăt, spuse Kyle.

Ajunseră în dreptul benzii rulante.

— Dacă îmi amintesc bine schițele acelea, zise Miguel, seiful ar fi trebuit să fie chiar aici, exact unde este automatul.

— OK, toată lumea, spuse Kyle. Robo-coșul în care va fi sortată cartea asta este probabil deasupra intrării în tunel.

— Hai să-i dăm bătaie.

Kyle așază Istoria infractorilor din Ohio în dreptul scannerului cu laser de pe bandă.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce se întâmplă? strigă Miguel. De ce nu merge?

— Poate cartea asta nu e suficient de grea. Kyle se lăsă cu grijă pe coperta cărții.

Tot degeaba.

Toată lumea privea nedumerită la cartea de pe banda încremenită.

— Ieri chestia asta nu putea fi oprită, iar acum..., mormăi Haley.

— Asta e! strigă Akimi.

Se repezi lângă perete și trase de maneta de siguranță, setând-o din nou în poziția „pornit“.

Mai multe scanere cu laser se treziră din amorțeală în dreptul deschizăturii din tavan.

Banda începu să se miște. Încetișor.

Cartea fu purtată până în dreptul celui de-al treilea robo-coș din capăt, în care și fu împinsă.

Banda rulantă amorți din nou, iar robo-coșul își părăsi postul.

Nu mai urmă nimic altceva.

— Asta-i tot?

— Atenție, acest joc va lua sfârșit în DOUĂZECI de minute.

— Nu a mers, spuse Haley.

— Ne-am fript, adăugă Akimi.

— Stați puțin, zise Kyle, făcând semn spre o dală din podea din locul din care tocmai plecase robo-coșul.

Părea să fie aprinsă, asemenea ecranelor din sala de lectură.

— Scribe: „Ciao, copii isteți! Vă place jocul? Start Game!“, citi Kyle.

— Excelent, chicoti Akimi, apoi amândoi pufniră în râs, amintindu-și de capacele cutiilor din primul puzzle pe care îl rezolvaseră împreună în Sala de Societate sâmbătă dimineața.

— Acum scrie că trebuie să rezolvăm o anagramă, spuse Kyle.

— Preferatele mele, spuse domnul Lemoncello.

— OK, toată lumea, spuse Kyle. Haideți mai aproape, pregătiți-vă.

Kyle, Akimi, Sierra, Miguel și Haley îngenunchează în jurul pătratului. Domnul Lemoncello privea de deasupra.

— Acu-i acu', spuse Kyle văzând instrucțiunile jocului derulându-se pe ecran.

GĂSIȚI ȘAISPREZECE CUVINTE

DIN ACESTE ȘAISPREZECE LITERE

ÎN MAXIM ȘAIZECI DE SECUNDE.

Un cronometru apăru brusc la marginea ecranului. Iar apoi, dispuse patru câte patru, apărură și literele:

L	U	I	G
I	L	L	E
M	O	N	C
E	L	L	O

— Luigi L. Lemoncello, șopti Kyle.

Ceasul începu să ticăie.

Sierra strigă:

— Monoclu!

Un clinchet de clopoțel se auzi melodios dintr-o boxă de deasupra.

Cei cinci membri ai echipei începură să turuie pe nerăsuflate

cuvintele:

— Gulie!

— Ulm!

— Lume!

— Leu!

— Gel!

— Molie!

— Ulei!

— Au mai rămas treizeci de secunde, spuse domnul Lemoncello.

— Con!

— Nume!

— Loc!

— Minge!

— Coleg!

— Celule!

— Ăă, molie!

— S-a zis deja.

— Mile.

— Au mai rămas cincisprezece secunde în total, spuse vocea din tavan.

— Ăăă...

— Zece secunde.

— Se oferă cineva?

— Cinci.

— Patru.

— Colonel! strigă Haley.

Ecranul computerului afișa acum „Felicitări!“ și „Ați câștigat!“.

De undeva se auzeau aplauze înregistrate, focuri de artificii șuierau, iar câteva gâște gâgâiau „Ura!“.

— Vă rog, vă rog, faceți un pas în spate, spuse vocea liniștitoare din tavan.

Kyle și colegii lui o ascultară.

— Atenție, continuă vocea. Jocul se va sfârși în CINCISPREZECE minute.

— Tot trebuie să ieșim afară! zise Akimi. Ce-i cu podeaua asta? Hai odată!

Opt dale din jurul ecranului începură, de asemenea, să strălucească. Mai întâi galben, apoi în nuanțe portocalii și mov.

— Pătratul nostru secret! spuse Akimi.

Urmără o serie de declicuri și dalele se retraseră în podea, deschizându-se ca un chepeng din hârtie de origami.

— Uite, spuse Haley, e-o scară.

Domnul Lemoncello aruncă o privire în tunelul bine luminat.

— Măi, să fie, Dr. Zinchenko a aranjat treburile pe aici, nu glumă, față de cum le-a lăsat domnul Loblolly în 1968.

— Sigur că da, spuse Haley. Ca noi să putem ajunge lesne afară pe unde bandiții au pătruns târâș-grăpiș.

— Haideți, toată lumea! spuse domnul Lemoncello. Nu vreau să

întârzii chiar la propria mea petrecere aniversară.

Kyle merse în fruntea grupului conducându-și echipa (însoțită de domnul Lemoncello) într-un subsol pustiu, plin cu manechine și cutii de carton.

— Arată ca și cum ar fi subsolul unui magazin de haine din Centrul Vechi, spuse Kyle.

— Atelierul Fit, spuse Haley citind inscripția de pe o etichetă. E unul

dintre magazinele mele preferate.

— Iar în 1968, spuse Sierra, aici fusese un adevărat atelier de croitorie de care s-au folosit Leopold Loblolly și Bandiții Dandy.

— Sunt niște trepte acolo, zise Miguel, arătând spre o scară de lemn. Și o ușă. Încercă clanța. O, nu – e încuiată!

Kyle privi spre ferestrele de la demisol, la aproape cinci metri deasupra lor.

Nu avu cum să nu zâmbească.

Îi aducea aminte de alt joc pe care îl câștigase la un moment dat. De data aceasta trebuia doar să inverseze schema un pic.

— Ajută-mă să împing cutiile astea acolo, îi zise Kyle lui Miguel. Putem să le punem unele peste altele sub fereastra asta.

După ce asamblară o scară din lăzi și cutii, Kyle urcă până în dreptul ferestrei pentru a verifica încuietorea.

— Super, zise el.

— Nu-mi spune, spuse Akimi. Lasă-mă să ghicesc: încă o ghicitoare?

— Dap. E un lacăt cu cifru. Sunt cinci roțițe cu litere aleatorii.

— Atenție, spuse vocea.

— Ce? zise Akimi. Și aici sunt boxe.

— Acest joc va lua sfârșit în PATRU minute.

— Hai, deschide lacătul, Kyle! strigă Miguel.

— Stați un pic. E un fel de ghicitoare.

— E vreun indiciu? Întrebă Haley.

— Desigur.

Kyle citi mesajul de pe o mică foaie de hârtie lipită de geam: „Odată

ce vei învăța asta, vei fi liber pentru totdeauna“.

Toată lumea râse.

Ultimul puzzle era mult prea ușor.

— Sunteți gata, copii? întrebă domnul Lemoncello. Toată lumea în cor!

Toți strigară în același timp:

— A CITI!

Kyle învârti roțițele pentru a forma cuvântul. Urmă un declic, iar fereastra se deschise.

De data aceasta nu fusese nevoie să spargă niciun geam pentru a câștiga.

Kyle și domnul Lemoncello, cocoțați pe cutia cea mai înaltă, îi ajutară pe toți ceilalți să se cațere afară din subsol.

În clipa în care Haley ieși pe fereastră, cineva din mulțimea care se adunase în jurul bibliotecii pentru a urmări finalul jocului începu să strige:

— Ia uitați! E Haley Daley! Ea este prima! Ea a câștigat! Cu două minute înainte de final!

— Nu, nu! o auzi Kyle pe Haley protestând cu vocea ei stridentă de majoretă. Sunt doar membră a unei echipe superextraordinaire. Suntem cu toții câștigători. Iuhuu!

Când Akimi își făcu apariția, mulțimea îi scandă numele.

— De unde îmi știți numele? o auzi Kyle întrebând. Tati, tu le-ai spus cum mă cheamă?

Sierra Russell era gata să se strecoare afară.

— Domnule Lemoncello?

— Da, Sierra?

— La ce oră se deschide mâine biblioteca?

— Pentru tine, la ora nouă dimineața!

Zâmbind, fata păși în scara formată din mâinile lor și se strecură afară.

Kyle se simți prost când nimeni din stradă nu o aplaudă pe Sierra. Te pomenești că nu venise nimeni s-o aștepte.

Însă auzi apoi vocea lui Haley:

— Hei, toată lumea! Fiți atenți! Ea este incredibila noastră prietenă, Sierra Russell! E atât de deșteaptă, încât ar putea să vă zică până și cine a scris cartea de telefoane!

Mulțimea izbucni în urale:

— Sierra! Sierra! Sierra!

— OK, spuse Kyle. Miguel, tu urmezi.

— Ah, Miguel, zise domnul Lemoncello, dacă ai loc în programul tău de vacanță, mi-ar plăcea tare mult să faci parte din echipa mea de asistenți de bibliotecar.

— Vă mulțumesc, domnule Lemoncello. Este o onoare!

— Și te rog să-l aduci și pe domnul Peckleman cu tine.

— Dar Andrew crede că biblioteca asta-i o tâmpenie.

— Tocmai de aceea ar trebui să petreacă mai mult timp cu noi. Acum, hopa sus!

Îl ajutară pe Miguel să iasă pe fereastră.

Uralele de afară deveniră și mai asurzitoare.

— Miguel! Miguel! Miguel!

— Fraților! strigă Miguel. Biblioteca asta este ca o carte bună. Trebuie citită!

Mulțimea râse, iar Kyle dădu ochii peste cap.

— Tu urmezi, domnule Keeley, spuse domnul Lemoncello.

— OK. Dar pot să vă pun o ultimă întrebare?

— Cu siguranță. Și sper că nu va fi ultima.

— Chiar vom apărea toți în reclamele dumneavoastră?

— Categorie. Veți fi chiar faimoși.

— Ce tare!

— Într-adevăr. Cine-ar fi știut că timpul petrecut într-o bibliotecă poate fi o asemenea experiență?

Kyle zâmbi.

— Dumneavoastră ați știut.

— Acum știi și tu.

Kyle își fixă piciorul în palmele domnului Lemoncello și se prinse cu mâinile de rama ferestrei.

— Ne vedem la petrecere! spuse Kyle.

— Neapărat. Și știi ce, Kyle?

— Ce?

— S-ar putea să fie baloane.

MULȚUMIRI...

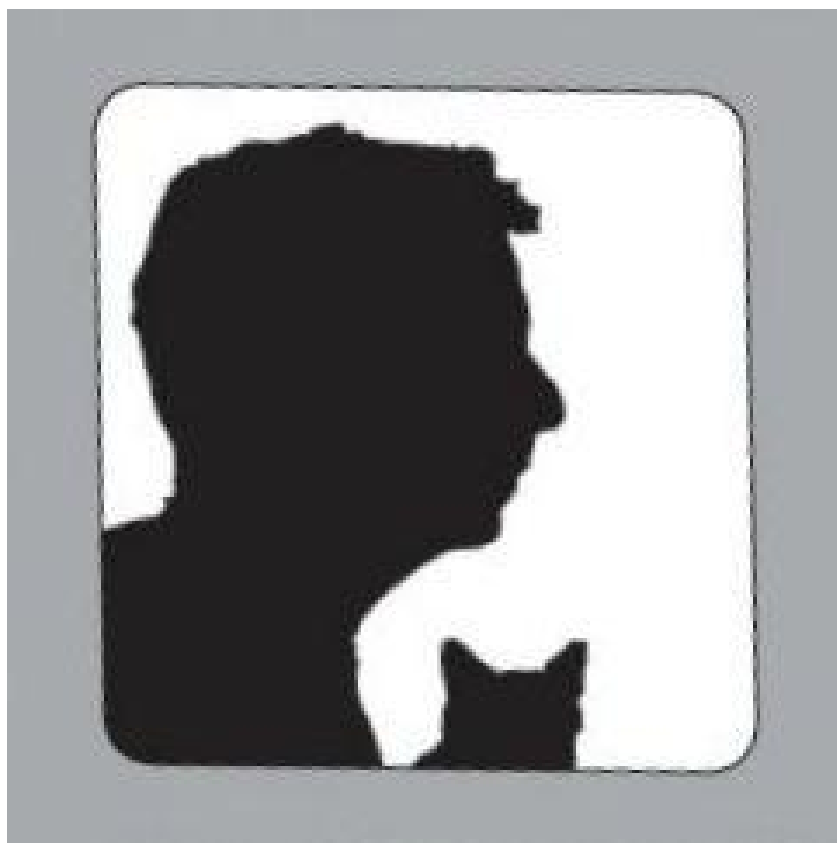
Lui R. Schuyler Hooke, redactorul meu de la Random House, pentru incredibila răbdare de care a dat dovadă. Pentru încrederea pe care o are în mine și implicarea lui în acest proiect.

Desenatoarei Nicole de las Heras și graficianului Gilbert Ford, care au făcut ca această carte să arate atât de frumos.

Soției mele, J.J. Myers, un excelent prim editor.

Doamnei Macrina, bibliotecară, și tuturor celor de la Școala nr. 10 din Brooklyn, a căror bibliotecă a inspirat această poveste.

Lui Darrell Robertson, Gail Tobin, Amy Alessio, Erin Downey, Yannei Zinchenko, Scott Smith și tuturor celorlalți bibliotecari și specialiști media pe care i-am cunoscut în timp ce am vizitat, în calitate de autor, numeroase școli și biblioteci publice. Când văd cum reușiți să insuflați zi după zi dragostea de lectură, îmi dau seama că sunteți cu mult mai uimitori și incredibili chiar și decât domnul Lemoncello.

CHRIS GRABENSTEIN

a câștigat numeroase premii pentru romanele sale din genurile thriller sau mister, precum și pentru poveștile de groază scrise pentru copiii de școală generală. Împreună cu James Patterson, el este coautorul seriilor *Eu, haios?* și *Vânătorii de comori*, bestselleruri apărute la editura Corint Junior. Chris Grabenstein și soția lui, J.J., locuiesc la New York împreună cu trei pisici și un câine pe nume Fred.

Evadare din biblioteca domnului Lemoncello, cel mai recent roman al lui Chris Grabenstein, împletește genul thriller cu dezlegarea enigmelor și cu cele mai haioase jocuri, oferind cititorilor o lectură în același timp inteligentă și amuzantă. Cu siguranță, mintea ta nu se va plictisi nicio secundă, deoarece și tu ești invitat, alături de eroii cărții, să evadezi din biblioteca misterioasă.

